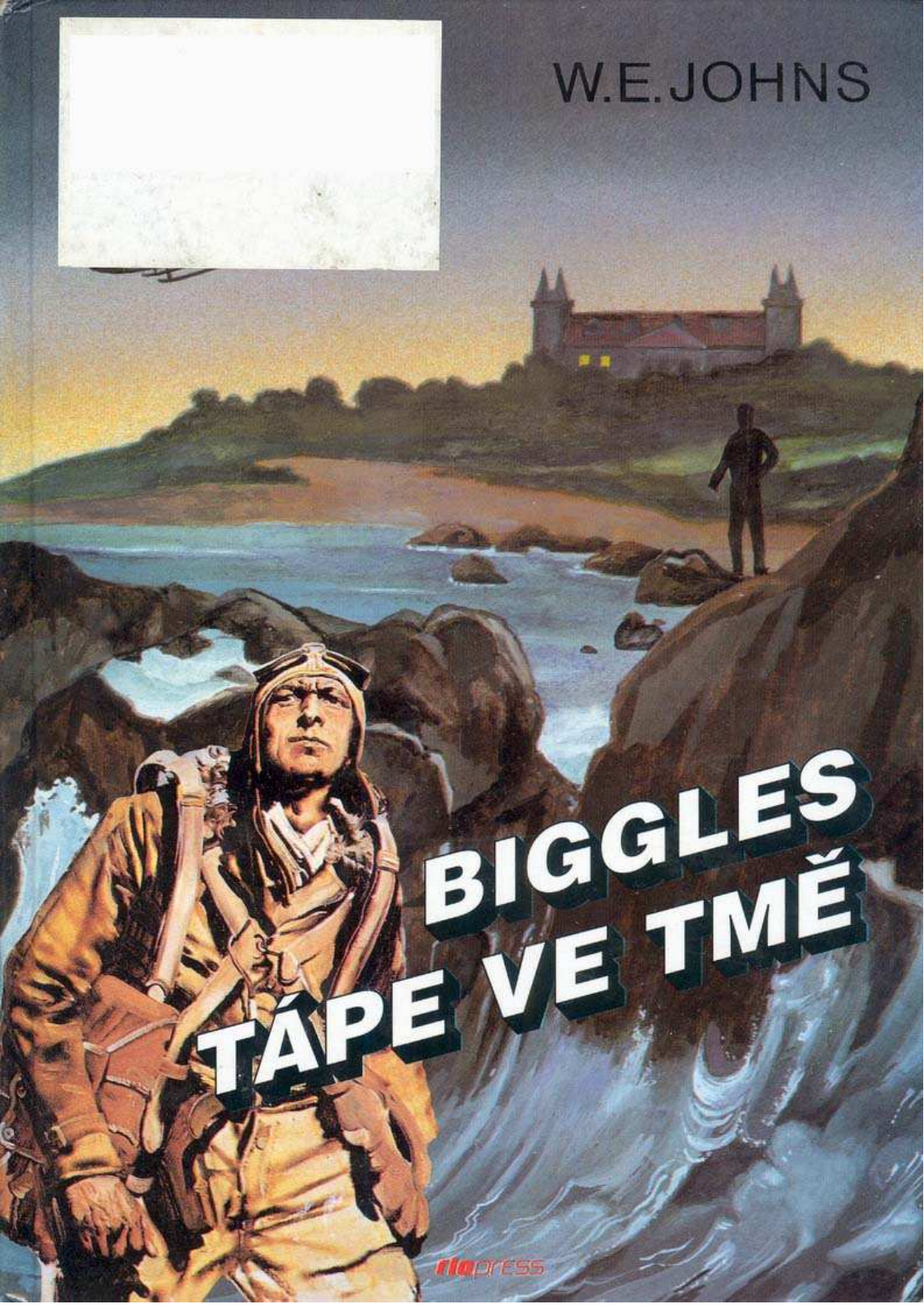

W.E. JOHNS

BIGGLES
TÁPE VE TMĚ

AlaPRESS

W. E. Johns

BIGGLES TÁPE VE TMĚ

RIOPRESS PRAHA 2003

Biggles Takes it Rough

Copyright © 1963 by W. E. Johns (Publications) Ltd.

ISBN 80-86221-66-0

1. Návštěvník hledá pomoc

Jediným zvukem na vrchním velitelství letecké policie Scotland Yardu bylo suché šustění papíru. Každý se tu totiž zabýval nutným, ale úporným zařazováním materiálů do pořadačů. Zakládáním výstřižků z mezinárodního tisku, tříděním pokynů v letových řádech, oznámením změn u existujících typů letadel a podrobností u nových prototypů, jež se testovaly, a podobně.

Všechno to šustění prořízl náhle zvuk domácího telefonu.

Biggles zvedl sluchátko. „Tady Bigglesworth.“ Chvilí poslouchal a pak řekl: „Hned, pane,“ a vstal od telefonu.

„To byl šéf?“ zeptal se Bertie, aniž přerušil svou práci.

„Přesně tak.“

„Co se děje?“

„Nezdržoval se informacemi po telefonu, ale podle jeho tónu soudím, že to nebude žádná prkotina. Říkal přece, že si nepřeje být rušen. A když ho přece jen vyrušili, nebude zrovna v náladě. Tak zatím.“

Biggles prošel chodbou k soukromé kanceláři šéfa leteckého odboru, komodora Raymonda, zaklepal a vstoupil. Jediným pohledem si potvrdil, co tušil. V místnosti byl ještě někdo a seděl v blízkosti komodorova psacího stolu. Byl to docela pohledný mladý muž, hubený a s bystrým pohledem, tak kolem dvaceti nebo něco víc. Podle jeho bezvadně padnoucího tvídového obleku se dalo soudit, že je při penězích.

Komodor je rychle navzájem představil. „Bigglesworthe, tohle je pan Roderic Macaster z Kanady. Pane Macastere, to je pan Bigglesworth, inspektor letecké policie, můj nejstarší operační pilot. Posad'te se, Bigglesworthe.“

„Rád vás poznávám, pane inspektore,“ řekl Macaster a podal mu ruku. Mluvil s mírným transatlantským přízvukem.

Biggles si přitáhl židli a posadil se.

Komodor posunul přes stůl dózu s cigaretami, podíval se na Bigglese a pokračoval: „Podle toho mála, co mi pan Macaster až dosud sdělil, má nějaké těžkosti a byl odkázán na nás. Zdá se, že v

tom figurují letadla, takže bude lepší, když si celou věc poslechněš sám z první ruky, než abych ti to pak musel referovat. Možná budeš mít otázky.“

Biggles se otočil k neznámému. „Prosím, pane Macastere. Poslouchám.“

„Obávám se, že je to dlouhá historie, ale pokud možno ji zkrátím.“

„Omezte se na fakta.“

„Rád. Jak vám už sdělil komodor, jmenuji se Roderic Macaster. Mám kanadský pas, ale velkou část svého života jsem strávil ve Spojených státech. Asi před padesáti lety odjel můj dědeček John Macaster z Ross-shiru na západ. Pobýval nějakou dobu v Rossshiru, ačkoliv Macasterové původně pocházejí z Toly, to je jeden z malých západních ostrůvků. Ve Státech se mu podařilo zbohatnout, ale protože pocházel z docela skromných poměrů, nevěděl si s tolika penězi vlastně rady. Nebo zůstal srdcem stále ještě na Skotské vysočině. Dával si pořád posílat skotské noviny Northern Scot a jednou v nich našel zajímavý článek. Stálo v něm, že na Tole to vypadá tak špatně, že se vláda rozhodla přesídlit zbytek stále řádnoucího obyvatelstva na pevninu. Možná, že místní už nebyli tak odolní jako jejich předci, ale bez doktora, zubaře a vůbec jakékoli zdravotní péče a dokoce i bez škol pro děti to na Tole taky nebyl žádný med.“

„Myslím, že v té oblasti bylo už dřív vysídleno pár ostrovů,“ podotkl Biggles.

„No právě. To se stává, když tam lidé už nemají pořádné živobytí. Na Tole se to událo ještě před mým narozením, takže to, co vám tady povídám, vím od svého dědy. Ať už tak nebo onak, starý John Macaster dostal skvělý nápad, že ostrov koupí a že se na něm po zbytek života usídli sám. Stojí tam starý zámek, někdejší sídlo pána z Toly, který byl shodou okolností taky jedním z Macasterů. Rozhodl se, že ho dá zrestaurovat, dá postavit nové domy, dovézt dobytek a moderní zemědělské stroje. Zkrátka a dobře, že se postará, aby byl ten ostrov znovu obyvatelný.“

„A bylo to praktické?“

„A proč ne?“

„Lidé se přece už vystěhovali.“

„To je pravda, skutečně se vystěhovali, ale starý pán předpokládal, že se zase vrátí, pokud jim to bude stát za to. Na penězích mu nesešlo, a protože sám vyrostl v selské usedlosti, musel vědět, do čeho se pouští. Pro počátek chtěl zapojit stavebního podnikatele zhruba s tisícovkou pracovních sil, aby se to tam trochu hnulo. Dělníci by se dočasně museli ubytovat v ubikacích. Víte, nebyl žádný troškař, myslel ve velkém. Začal s tím, že si ostrov propachtoval od státu na sto let. Myslím, že ti nahoře byli rádi, že o Tolu má vůbec někdo zájem. Jinak byl ten ostrov vlastně k ničemu. Jenomže při tom začátku nakonec zůstalo. Než se starý pán stačil přeplavit přes Atlantský oceán a ujmout se správy svého majetku, zemřel na infarkt. Z celého podnikání nebylo nic.“

„Chcete tím říct, že se s ostrovem pak už nedělo nic?“

„Vůbec nic. Starý pán měl jednoho syna, mého otce. Ten vyrůstal v blahobytu, a protože se pohyboval v úplně jiných kruzích, neměl žádný zájem o něco, co souviselo s fyzickou prací. Myslím, že o Tolu v životě myšlenkou nezavádil. Peníze mohl vydělávat mnohem snáze na burze. Po dědovi zdědil jmění a myšlenka, že by se měl usídlit na nějakém odlehlém ostrůvku, ho vůbec nelákala. Před dvanácti měsíci zemřel a všechno jsem podědil já. Od dětství jsem byl díky dědečkovi dobře obeznámený s plánem, že by Tola měla získat zase své staré místo na mapě a vždycky mě mrzelo, že z tak ušlechtilého plánu nakonec sešlo.“ Macaster se usmál. „Možná mi v krvi zbylo ještě něco z původní houževnatosti skotských horalů, kteří museli na zemi i na moři tvrdě bojovat o své živobytí a taky proti všem, kdo by se jim chtěli vzpírat. Smlouva o pronájmu ostrova byla na moje jméno, a protože se dala snadno prodloužit, vážně jsem o celé věci uvažoval. Na práci jsem jinak nic neměl, pracovat ostatně vůbec nemusím. Zvelebení Toly mi připadalo jako skvělý způsob, jak udělat něco prospěšného. A tak jsem se rozhodl, že se na svůj ostrov pro začátek podívám.“

„A byl jste tam?“

„Ano, byl.“

„A co jste našel?“

„Nic. Tím chci říct, že nic, co bych nečekal. A tím se dostávám k tomu, oč mi jde.“

„Okamžik,“ přerušil ho Biggles. „Rád bych se nejdřív trochu zorientoval. Kde vlastně leží ten kousek země?“

„Asi padesát kilometrů od Butt of Lewis – to je severní bod. Na pevninu to bude takových šedesát kilometrů.“

„Jak je ten ostrov veliký?“

„Asi šest kilometrů dlouhý a v nejširší části půldruhého kilometru široký. Není úplně osamělý. Z pahorku, na kterém stojí zámek, je na obzoru vidět pár menších ostrůvků.“

„Všechny jsou neobydlené?“

„Ano, pokud vím. Podle jejich polohy soudím, že ani nikdy obydlené nebyly.“

„A jak vypadá terén na Tole?“

„Přesně tak, jak se dá čekat. Je to tam dost drsné. Dříve obdělávaná půda už zase zplaněla. Houštiny, plevel, vřesoviště, rákosí. Máte-li zájem, můžu vám povědět víc. Klima není tak špatné. Přirozeně je tam hodně větrno. Určitě ale leží v Golfském proudu, takže tam nikdy pořádně nemrzne. No ano, nějaké možnosti tam určitě jsou.“

„Dobře. Tak pokračujte.“

„Před tím, než jsem se tam rozjel, jsem se vybičoval až do stavu bezbřehého nadšení. Říkal jsem si, že tohle teda bude něco. Ale ve skutečnosti to dopadlo jinak. Čekalo mě pár šoků. První těžkost, s níž jsem byl konfrontován, byla otázka, jak se na ten ostrov vůbec dostat. Chodil jsem po pobřeží a hledal někoho, kdo by mě tam dopravil. Copak o to, člunů při pobřeží kotvilo dost, ale žádný smrtelník se mnou nechtěl ztratit ani slovo, jakmile jsem zmínil jméno ostrova. Jednali se mnou jako s malomocným. Se mnou, Macasterem! Ještě nikdy jsem neviděl tolik kyselých tváří. Nechtěli mě ani vyslechnout.“

„Nepřišel jste na to, co za tím vězí?“

„Jako by byli hlší jak pařez.“

Biggles se maličko usmál, když típl cigaretu. „Prý bývá jednodušší otevřít ústřici sirkou, než přimět skotského horala, aby otevřel pusu, když z toho či onoho důvodu nechce mluvit.“

„Přesně tak. Ale nezapomínejte, že já sám jsem Skot. Přiznávám, že byly chvíle, kdy jsem to chtěl vzdát a vrátit se domů. Co bylo tohle za chování? Konec konců jsem chtěl těmhle lidem pomoci. Myslel jsem si, že jim kápnu do noty. Když jsem o tom přemýšlel, začalo se to ve mně vařit. Co si ti chlapi vůbec myslí, že mě chtějí držet stranou od mého vlastního majetku? Jak si to představují, že mě chtějí odehnat jako mouchu od sklenice džemu? Dobře, pomyslel jsem si, když nechcete, tak nechcete. Ale pak budete koukat, až si sem přitáhnou bezdomovce z toho nebo onoho uprchlického tábora, co je jich po Evropě habaděj. Rádi přijdou, jen co uslyší, že tu mám pro ně bydlení a práci. I kdyby mě to mělo stát poslední dolar, udělám z Toly místo, kde se dá fantasticky žít!“

Biggles se usmál. „Takhle si to dám líbit!“ Ale hned zase zvažněl. „Jen pozor na rozpoutání malé soukromé války. Ale dobrá. Co se dělo potom?“

„Odjel jsem na jih, koupil si malou motorovou jachtu a převzal jsem si ji v Lochinveru. Nic mi nemohlo zabránit v cestě na Tolu.“

„Muselo vás to stát spoustu peněz.“

„Tou dobou mě už vůbec nezajímalo, kolik co stojí. Chtěl jsem těm Skotům ukázat, že nejsem žádná onuce.“

„Tamní moře dovede být dost bouřlivé.“

„A co na tom? Plavil jsem se už dřív. Chtěl jsem jet na Tolu a nic na světě mi v tom nemohlo zabránit. Ten ostrov je přece můj majetek.“

„Takže jste tedy jel.“

„Přesně tak. Protože to měla být má první a možná i poslední návštěva, nechtěl jsem tam zůstat jenom jeden den. Vzal jsem s sebou tedy dost jídla a vydal jsem se na cestu. Nikomu jsem neřekl, kam jedu, a nikdo mě taky neviděl odjíždět.“

Biggles pokýval smutně hlavou. „Jen si nemyslete, pane Macastere. Pokud znám skotské horaly, dívalo se na vás hodně párů očí.“

„Odjížděl jsem za úplné tmy.“

„To nic neříká. Někdy mívám dojem, že tihle obyvatelé Skotské vysočiny musí být jasnozřiví. Vsadím se, že na kilometry daleko každý věděl, co máte v plánu. Ale to nevadí. Co jste našel na ostrově

a proč by se podle vás měla na jevišti téhle zajímavé operace objevit letecká policie?“

„To vám hned povím. Jestli vám moje povídání připadá rozvleklé, je to jen proto, že se vám pokouším objasnit okolnosti. Uvědomoval jsem si přirozeně, že na Tole vítaný nejsem, byl jsem tedy zvědavý, proč tomu tak je. Setkal jsem se jen s jediným člověkem, který byl ochoten mluvit, a ten byl taky z rodu Macasterů. Přišel za mnou pokradmu, neřkuli úplně tajně, a poradil mi, abych na ostrov zapomněl. Narážel na něco pochmurného, něco nadpřirozeného. Věřil byste tomu?“

Biggles přikývl. „Co se odvahy týče, na skotské horaly si nepřijde nikdo na světě, což je taky důvod, proč se tak hodí do úderných oddílů v armádě. Bojí se jen jedné jediné věci, a to všeho, co vypadá nadpřirozeně. Když začínají vyprávět nějakou strašidelnou historku, začínají vždycky slovy: „Nemyslete si, že jsem pověřivý.“ A přitom jsou samá legenda o strašidlech, vodních příšerách a co já vím. V průběhu staletí s nimi srostli jako ten jejich vřes s horami.“

„Když jsem naléhal, aby mi řekl ještě něco víc, zmínil se jen o tom, že na Tole je plno zmijí, co dřív nejednou uštkly dobytek a mají na svědomí i pár smrtí.“

„Povídácky. Na mnoha skotských vřesovištích jsou zmije. Slyšel jsem, že se běžně vyskytují na ostrově Mull, ale to neznamená, že by tam nežili lidi. Prostě se o nich nemluví. Pravda, čas od času někoho uštknou. No a co? Kdyby lidé ze Skotské vysočiny opouštěli svůj kraj kvůli zmijím, už hodně dlouho by tady nebylo človíčka. Na to zapomeňte. Jel jste tedy na Tolu. A co jste tam našel?“

„Všechno, co jsem čekal.“

„Taky zmije?“

„Ani jednu.“

„Pokračujte.“

„Všechno to tam vypadalo strašně neutěšené. Ostrov, který má zhruba tvar půlměsíce, je vydaný na pospas počasí, co přichází z Atlantského oceánu. Návětrná strana je příkrá. Postupně klesá k závětrné straně, kde je na jednom místě otevřená zátoka a kousek pláže, pokrytý hlavně oblázky a tu a tam i pískem. Na obou stranách jsou skály. Na severní straně pláže je naštěstí ve skalách chráněná

menší zátoka, zčásti přírodní, zčásti udělaná uměle, kde dříve, jak předpokládám, kotvily loďky a čluny, s nimiž místní lidé vyjížděli rybařit nebo se přepravovali na pevninu. Dalo by se tomu říkat malé přístaviště. Zakotvil jsem tam a začal s průzkumem ostrova. Trval mi tři dny.“

„Prohlédl jste si zámek?“

„Přirozeně. Byl v lepším stavu, než jsem čekal vzhledem k tomu, že je tak dlouho prázdný. Byl postavený z přírodního kamene, který se v místě nachází, a zbudovali ho proto, aby tam zůstal stát. Tím chci říct, že měl v případě nutnosti vzdorovat a odolat i obléhání. Je mnohem větší, než jsem si myslel. V každém případě dosud odolává počasí. Kolkolem bude ještě asi tak dvacet domků z jílu a rákosí, jak je obvyklé. Některé, shluklé pohromadě, tvořily patrně vesnici. Ostatní stojí roztroušené sem a tam, zřejmě malé selské usedlosti. Podle zrezivělých drátů a rozpadlých zídek se dá ještě poznat, kde bývaly meze obdělávané půdy. Jinak se tam už o moc víc nenajde. Člověk chápe, proč se ten ostrov vylidnil. Před mnoha lety, když lidi ještě tolik nečekali od života, se tam možná dalo vydržet, ale v současné době už ne. Jen si to představte, žádné jiné spojení s pevninou než lodí a pořád záviset na přízni počasí. V zimě mohl být ostrov po dlouhé týdny úplně odříznutý.“

„A co voda?“

„Ach, té je tam nadbytek. Dost pro inspiraci a nové nápady, jak ostrov využít. Uprostřed je malé jezírko, do něhož stékají od pramenů potůčky. Jezírko ústí hezkou, asi dvoukilometrovou říčkou do moře, není sice moc velké, ale dost velké pro pstruhy a možná i lososy. Když jsem tam byl, hemžilo se to v horní části, kde je mělké štěrkovité dno, spoustou pstruhů při tření. Několik jich dokonce proplulo i do těch potůčků.“

„A o jakých nápadech jste prve mluvil?“

„V té vodě se nikdy nerybaří. A proč ne? Mořští pstruzi mají na trhu cenu lososa. Na to jsem ale nemyslel. Na vyšších místech jsem zahlédl jeleny, tetřívky, sluky, na jezeru kachny. Napadlo mě, že by to byl pěkný terén pro honitbu a zámek by mohl sloužit jako hotel. Přirozeně by tam musel být personál, pořádání honů by si vyžádalo

další zaměstnance, takže by se na ostrov zase začali vracet lidi. Mezi skalisky jsem taky našel raky.“

„A co s nima?“

„Konzervovat. Začít průmyslově podnikat. Další pramen obživy.“

Biggles se usmál. „To vsutku stojí za úvahu. Pokračujte.“

„To by tak asi bylo všechno. Jediná další budova je tam maják.“

Biggles povytáhl obočí. „Tak on je na ostrově taky maják.“

„Jenže se už nepoužívá, stejně jako všechno ostatní. Zřejmě se před časem uvažovalo o stavbě nového, ale ten se pak postavil na jiném menším ostrůvku na vnější straně souostroví. Za jasného počasí je z Toly vidět jeho světlo.“

Biggles vylovil další cigaretu. „To je všechno velmi zajímavé, pane Macastere, ale pořád ještě nevím, co já s tím.“

„Obeznámil jsem vás zhruba se situací,“ pokračoval Macaster. „Mám za to, že se na mém ostrově něco děje. Jestli chcete, připište to na vrub třeba té legendární jasnozřivosti, o které jsme prve mluvili, či spíše předtuše. Když jsem vešel do zámku, první, co mě napadlo, bylo, že tam ještě nedávno někdo bydlel.“

„Našel jste nějaké konkrétní důkazy?“

„Ne, mimo – jak bych to řekl? Cítil jsem tam zvláštní vůni nebo pach, jaké by člověk nečekal ve stavení, co se už tak drahně let nepoužívá. Takový teplý vzduch, jako by se tam ještě nedávno topilo ...a vařilo. Venku na zadní straně jsem našel hromadu rašeliny. O rašelině jako palivu toho moc nevím, ale tahle nevypadala, že tam leží dlouho. Kdyby tam byla dlouho, zřejmě by zpráchnivěla nebo se rozdrolila vlhkem. Jenže tohle byly borky. A taky tam leželo dřevo. A protože na ostrově nejsou stromy, jen křoviska a zakrslé buky, zřejmě ho tam uskladnili na podpal.“

Biggles překvapeně vzhlédl. „Jak jste se vlastně dostal do zámku?“

„Jednoduše jsem tam vešel.“

„Měl jste tedy klíč?“

„Ne. Jestli nějaký existuje, já ho nikdy neviděl.“

„Takže budova nebyla zamčená?“

„Ne.“

„A vás to nepřekvapilo?“

„Vlastně ani ne.“

„A jak byste se byl dostal dovnitř, kdyby bylo zamčeno?“

„Na to jsem nepomyslel. Upřímně řečeno, čekal jsem, že uvidím spíš zříceninu a v tom případě bych se tam dostal třeba rozbitým oknem.“

„Je uvnitř nějaký nábytek?“

„Vůbec žádný.“

„Prohlédl jste celý zámek?“

„Ne tak docela. To by trvalo moc dlouho. Je to pořádný kolos, mnohem větší, než jsem čekal. Prolezl jsem si jen to, co jsem pokládal za nutné.“

„Nenapadlo vás, že by tam čas od času mohli nocovat rybáři z pevniny? Za špatného počasí by tam z nouze mohli pár dní bivakovat.“

„To bych po nich asi našel nějaké stopy. Ale viděl jsem jen to, o čem jsem vám pověděl. Ale něco jsem slyšel. A to je důvod, proč jsem tady.“

„Co jste tedy slyšel?“

„Letadlo.“

Biggles se zatvářil překvapeně. „Ale ne! Tak povídejte.“

„Za svého pobytu na ostrově jsem spal ve svém člunu. Měl jsem tam jídlo a v každém případě je to pohodlnější, než kdybych spal venku. Druhou noc, krátce po půlnoci, mě vzbudil zvuk letadla. Zdálo se, že se blíží. Žádný velký stroj to být nemohl, podle zvuku spíš jednomotorák. Vyšel jsem na palubu. Byl úplněk, naprostý klid, ale nic jsem neviděl. Troufl bych si přísahat, že letadlo bylo přímo nad ostrovem. A pak zvuk motoru ustal. Lámal jsem si hlavu, co tam to letadlo dělá, v noci, na kilometry od normálních letových tras. Napínal jsem uši, jestli neuslyším ránu.“

„Myslel jste si, že se pilot dostal do těžkostí a snažil se nouzově přistát?“

„No právě, to by si myslel každý. Jenže se nestalo nic. Musela by to být řacha, abych ji slyšel, protože vlny tam narážejí do útesů, i když je moře v klidu. Zátoka je ve skutečnosti špatné místo na pozorování, protože ji ze všech stran uzavírají skaliska, mimo

přístupovou cestu k moři, přirozeně. Byl jsem v pyžamu, a protože mi začínala být zima, sešel jsem dolů, abych se oblékl, než se pustím na výzvědy. Přitom jsem slyšel, jak letadlo zase vzlétá. Rychle jsem vylezl na palubu a podle zvuku jsem poznal, že letadlo míří k pevnině.“

„Ale neviděl jste nic?“

„Ne. Letělo úplně bez světél, protože jinak bych ho přece musel vidět. A to je všechno. Není pochyb. Té noci přiletělo na ostrov letadlo, přistálo a zase vzlétlo.“

„Kde asi přistálo?“

„Je jen jedno místo, kde je to možné. Na pobřeží. Na pláži.“

„Je dost velká?“

„Pro malé letadlo stačí. Když je příznivý vítr.“

„A odkud tenkrát foukalo?“

„Přímo ze severu.“

„Takže stroj musel přiletět z jihu?“

„Přesně tak.“

„To je zajímavé. Podnikl jste v tom směru ještě něco?“

„Jakmile se rozednilo, šel jsem se podívat na pláž.“

„A našel jste něco?“

„Nic. Takřka celou pláž opláchl té noci příliv, takže eventuelní stopy zmizely.“

„To je všechno?“

„Skoro všechno. Následující noc jsem zůstal oblečený a vyzbrojený svítilnou jsem čekal na pobřeží. Ale nic. Jsem si přitom ale jistý, že se na ostrově něco děje, něco dost důležitého na to, aby tam přistávalo letadlo. Rád bych věděl, co to je.“

„Vrátil jste se tam po své první výpravě ještě jednou?“

„Ne.“

„A podnikl jste ještě nějaké kroky, když jste byl zase na pevnině?“

„Ani to ne. Co by to mělo za smysl? Pár lidí musí vědět, oč jde. Proto se mi snažili zabránit v cestě na ostrov. Mají tam taky strážníka, ale ten věčně není doma. Aspoň to o něm říkali. Protože jsem neměl chuť mařit dál čas, přišel jsem sem a dostal se až k vám.“

„Chcete se na Tolu vrátit?“

„Přirozeně,“ prohlásil Macaster pevným tónem. „Myslíte, že se dám vyhnat z vlastního pozemku nějakými vykuky? To teda ne. Když už s něčím začnu, chci to taky dokončit.“

„Pořád se ještě domníváte, že se klan Macasterů vrátí do svého vlastního prostředí.“

„To si skutečně myslím. Já sám se přece taky vracím, nebo snad ne? Lidé z vysočiny a ostrovů nikdy nezapomenou na své rodiště. Mají to prostě v krvi.“ Macaster pokrčil rameny. „Ale když se rozhodnou, že se nevrátí, taky dobře. Potom si z ostrova udělám rekreační oblast. Jsou mnohem horší místa. Na ostrově se dá po libosti rybařit a pěkně si užívat. To mi ke štěstí stačí.“

„Ale proč tedy jdete za námi?“

„Zprvė proto, abych se o celé záležitosti poradil, a zadruhé bych rád zpravil nějakou autoritu o tom, co podnikám, pro případ, že by se něco se mnou stalo.“

„Něco stalo? A co jako?“

„Například bych mohl zmizet. Kdyby k tomu došlo, víte, kde máte hledat. Jsem bohatý člověk, a pokud se neprokáže má smrt, celé jmění se zmrazí, pro případ, že bych se ještě objevil.“

„Jste ženatý?“

„Ne. Ale mám v Kanadě ještě bratrance a sestřenici, kterým bych rád peníze odkázal.“

Biggles se tázavě podíval na komodora.

Šéf se chvíli rozmýšlel. „Jestliže v tom hraje roli letadlo, které v noci lítá bez navigačních světél, myslím, že by ses měl na ten ostrov podívat,“ rozhodl se. „Momentálně tu nemáš moc další práce a hodně času ti to taky nezabere. Sám se už rozhodni, jak na to.“

„Ano, pane,“ řekl Biggles a povstal. „Pane Macastere, buďte tak laskav a pojd'te se mnou do mé kanceláře. Prohovoříme tam podrobnosti a možná si spolu vytýčíme plán, jak přijít celé té věci na kloub.“

2. Nečekané zádrhele

Nová helikoptéra Kestrel, kterou nedávno získala letecká policie pro hlídkové lety, proletěla v mdlém říjnovém slunci s rachotícím rotorem nad šedivou vodou Minche, za níž se pak už rozprostíral Atlantský oceán. Mířila k ostrůvku Tola, který se vynořoval na obzoru jako malá skvrnka. Na palubě helikoptéry byla obvyklá posádka: řídil ji Biggles, zatímco ostatní policejní piloti Bertie Lissie, Algy Lancy a Zrzek „Ginger“ Hebblethwaite obsluhovali další přístroje. Rod, jak na jeho vlastní přání po několika setkáních začali oslovovat Macastera, s nimi nebyl z důvodů, které si zaslouží další objasnění.

Hlavní z nich byly dva. Za prvé otázka zátěže. Biggles si myslel, že by na ostrově mohli zůstat tak dva, tři dny a měli by se na to zásobit především potravinami. K tomu se Rodová malá motorová jachta Ganneta hodila líp než Kestrel s poměrně malým prostorem a čtyřmi lidmi na palubě. Za druhé pokládali za žádoucí, aby mohli disponovat dalším dopravním prostředkem pro případ, že by se s helikoptérou něco stalo nebo kdyby kvůli nepříznivému počasí musela zůstat na zemi. Podle informací z admirality se v těch místech často vyskytuje mlha, která se pak dokáže udržet i několik dní.

Biggles řekl, že by se cítil líp, kdyby pro případ nouze měli k dispozici i jiný dopravní prostředek. Vždycky je lepší zbytečně neriskovat, a proto se rozhodli, že Rod pojedje ve svém člunu napřed a vezme s sebou všechno, co by jako skupina mohli potřebovat při svém pobytu na ostrově, i když by se tam nemuseli zdržet příliš dlouho. Ani Rod nezamýšlel zůstat tam déle, než bude třeba. Od jejich pátrání pak bude záviset, jestli se na ostrově usadí nastálo nebo ne. Kdyby se rozhodl pro stálý pobyt, muselo by se začít s velkorysou přípravou. To byly ale prozatím předčasné starosti.

Co se zásob týče, omezili se na první průzkumnou výpravu. Všechny potraviny musely být zabaleny vodotěsně v malých kontejnerech pro případ, že by Ganneta za špatného počasí nabrala

vodu. Biggles k zásobám přidal i pár kanystrů leteckého benzínu, aby byl připraven na všechny možnosti. Bude-li si Rod chtít vzít s sebou ještě něco vzhledem k svému dalšímu pobytu, to už je jeho věc. Člun je jeho stejně jako celý ostrov, může si tedy naložit, co Ganneta unese.

Podle časového plánu měl být Rod už den nebo dva na místě, to záleželo na počasí. S eventuálním zpožděním se vždycky musí počítat.

Protože neměli tušení, co je čeká, žádný definitivní postup si nenaplánovali. Připojí se na ostrově jako policisté k Rodovi a společně pak důkladně propátrají terén. Také si zařídí pozorovatelnu pro případ, že by se nad ostrovem znovu objevilo letadlo, které tam při první návštěvě zaznamenal Rod.

Rodovi se o tom Biggles nezmínil, ale před ostatními neskrýval, že jde dost možná o planý poplach. Nedovedl si totiž představit, k jakému účelu by někdo cizí chtěl využívat opuštěný ostrov, případně jaké důvodné námitky by mohl mít proti jeho novému osídlení. Jediné, co Bigglese skutečně zajímalo, bylo to podivné letadlo, jehož noční přelet bez navigačního osvětlení byl bezesporu podezřelý. Ale i to mohla být pouhá náhoda. Možná že pilot zabloudil nebo mu nefungovala světla. I to se může stát. Konec konců, řekl Biggles ostatním, Rod žádný stroj neviděl, jenom ho slyšel, a to ještě v hluboké noci a obklopený skalisky, která mohou zvuk zkreslovat šalebnou ozvěnou.

Kdyby se letadlo, které případně přistálo na ostrově, vrátilo, to by pak byla jiná. To už by nebyla náhoda. Zkrátka a dobře, Bigglesovým hlavním cílem bylo spatřit nebo zaslechnout to letadlo, co létá za noci bez světla, a k tomu se budou možná muset vyzbrojit trpělivostí. Nezbyde jim než čekat a napínat sluch a zrak.

Kontury ostrova Tola se na obzoru rýsovaly čím dál tím zřetelněji, když se k nim s helikoptérou blížili. Už bylo vidět pláž a také krátké molo z kamenů na severní straně ostrova, kde Rod při své předešlé návštěvě ukotvil svůj člun. V těchto místech ho také čekali, protože jiné příhodné kotviště tu nebylo. S helikoptérou ale budou muset přistát na pláži. Viděli, že je tam právě tak dost místa pro lehké letadlo, pokud jsou příznivé povětrnostní podmínky.

„Nikoho nevidím,“ řekl Ginger a myslel tím Roda, když se chystali k přistání. „Možná je v tom domku tady poblíž. Ale jestli je tomu tak, musel nás už slyšet a měl by vyjít ven.“

„Nevidím ani člun a to se mi zdá dost zvláštní,“ podotkl Biggles se svráštělým čelem. „A nikde jinde ho ukotvit nemohl. Myslel jsem si, že na nás bude čekat.“

„Už ho vidím,“ ohlásil Bertie. „Prodírá se křovisky k pláži. Myslím, že čekal v některém z těch vzdálenějších domků.“

„Já nechápu, kde nechal člun,“ divil se Biggles. „Co s ním proboha udělal?“

Dál už nemluvili. Za několik málo minut helikoptéra přistála a všichni vystoupili. Rod k nim přiběhl s loveckou dvouhlavňovkou přes rameno.

„Už jsme si říkali, kde asi vězíš,“ uvítal ho Biggles. „Je všechno v pořádku?“

„Zdaleka ne,“ odpověděl Rod smutně.

„Kde máš člun?“

„V háji.“ Biggles na něho vytřeštil oči. „Kdeže?“

„Šel ke dnu.“

„Kde?“

„U kotviště.“

„Tomu nevěřím.“

„Ale je to pravda.“

„A jak se to stalo?“

„Taky bych rád věděl.“

„Ale...Jak se něco takového vůbec může stát?“

„Copak vím? Když jsem ho tam nechal, byl úplně v pořádku. Když jsem se vrátil, byl pryč. Nemohl jsem tomu uvěřit. Pár minut jsem tam stál a rozhlížel se jako blázen. A pak jsem ho uviděl, na dně, asi tři metry pod hladinou.“

„Tys ho nijak neupevnil?“

„Ale ano.“

„A nemohl narazit na útesy a sám se pod ponorem poškodit?“

„Ne. Voda je v tom místě úplně klidná.“

„Kdy se to stalo?“

„Včera.“

„Říkal jsi, že zmizel, zatímco jsi byl pryč. Kde jsi teda byl?“

„Protože jsem tu až do vašeho přiletu neměl co dělat, rozhodl jsem se, že se porozhlídnu po okolí a podívám se, jestli nekápnu na něco z masa.“

„Kam jsi šel?“

„K jezírku. Vzal jsem si s sebou i udici. Jsem rád, že jsem to udělal. Ulovil jsem i kachnu, králíka a pár pěkných pstruhů. Takže jsem se v tom směru docela poměl.“

„Kdes nechal udici?“

„U jezera. Napříště.“

Biggles se zatvářil povážlivě. „Musím říct, že je to pěkný začátek. Nemáme ani člun, ani zásoby, deky a vůbec nic.“

„Přesně tak.“

„Co myslíš, může se potopení člunu přičíst na vrub té či oné nehodě?“

„Nevím jaké. Zanechal jsem ho v naprostém pořádku. A moře bylo docela v pohodě.“

„Tak co se teda stalo?“

„Na tu otázku mám jen jednu odpověď. Potopila mi ho nějaká kreatura. Prostě lump.“

„Viděl jsi někoho?“

„Ani živáčka.“

„A slyšel jsi něco?“

„Nic. Mimo racky a příboj.“

„Kdyby člun někdo potopil, tak by tu taky někdo musel být.“

„Ano, to nepochybně.“

„Pak tě taky musel vidět, jak jdeš na druhou stranu ostrova.“

„To nevím.“

„Ty dvě salvy, cos vypálil, musel rozhodně někdo slyšet. Šel za zvukem a uviděl tě, jak jdeš k jezeru. Měl tedy možnost potopit mezitím člun.“

„Ano, tak se to mohlo stát.“

„Pojďme se na to podívat,“ rozhodl Biggles. „Je z přístaviště vidět na pláž?“

„Jen malý cípek.“

„Jestliže tady někdo je, musel slyšet, jak přistáváme,“ řekl Biggles cestou k přístavišti.

„Takže nás v téhle chvíli možná pozoruje,“ vyvodil z toho Ginger a podíval se vzhůru.

„Však my ho najdeme,“ prohlásil Biggles. „Na takhle malém ostrůvku by to neměl být problém. Je na kotviště vidět ze zámku, Rode?“

„Ne, terén se prudce zvedá.“

Přelezli pár skalisek a podívali se ke kotvišti.

„Tamhle je,“ řekl Rod.

Ve skutečnosti to byl jediný přístav na ostrově, pokud se vůbec dá použít to slovo pro něco, co bylo jinak jako plivátko a hrozně primitivní, ale přitom přece jen dost velké na to, aby tu bývalí obyvatelé mohli zakotvit pár malých loďek. Jedna strana byla chráněná tří až čtyřmetrovými skalami, které vypadaly, jako by se do moře zřítily při sesuvu půdy. Na protější straně bylo stejně dlouhé molo z balvanů pečlivě nakupených na sebe, takže tvořily jakýsi vlnolam. Ten také bránil v rozhledu a byl nepochybně účelný nejen za špatného počasí. V dost pravidelných odstupech na něm byla umístěna pacholata k uvázání lana. Za kotvištěm byl asi patnáctimetrový terén porostlý vřesem a kapradím, který končil u skalního hřebenu, přes nějž nebylo vidět dál do nitra ostrova. Všude tu létali rackové a plnili okolní vzduch ostrým, ale podivně podmanivým křikem.

Biggles se svými druhy shlížel ze skal na palubu člunu, ponořenou asi půldruhého metru pod hladinou průzračné vody.

„Jak byl přivázaný?“ zeptal se Biggles.

„Protože bylo úplně klidné počasí, přivázal jsem ho jen lanem na přídi a dal jsem mu dostatečnou vůli, aby se mohl pohupovat na hladině a nepoškodil si přitom lak,“ odpověděl Rod.

„Pokud vidím, to lano tam ještě je.“

„Ano, je tam.“

„A není to zvláštní? Myslím tím, kdyby šlo o sabotáž.“

„Taky mě to už napadlo. Jsou tu dvě možnosti. Kdyby ho odvázali, bylo by hned jasné, že s ním někdo manipuloval. A mimoto by mohl samočinně odplout doprostřed zátoky, kdyby byl úplně

volný. Tím by ovšem bránil v průjezdu eventuálním dalším plavidlům.“

„Tím myslíš plavidlo člověka, který to udělal, pokud ovšem přijel na člunu.“

„Ano, tak nějak jsem to myslel.“

„Jak je to tady s přílivem a odlivem?“ zeptal se Biggles a podíval se na skály, na nichž jasně naznačovaly mořské řasy, kam až dosáhne voda.

„Teď voda klesá.“

„Jaký je rozdíl mezi přílivem a odlivem?“

„Upřímně řečeno, na to jsem zatím ještě nepomyslel. Odhaduju to tak na půldruhého metru.“

„To znamená, že za odlivu by paluba byla těsně pod hladinou.“

„Ano, to asi. Proč?“

„Vidím, že leží úplně rovně.“

„No a co?“

„To ti hned povím. Kdyby si prorazil bok sám, šel by ke dnu našikmo.“

„Sám se prorazit nemohl.“

„Proč ne?“

„Už jsem měl víckrát co dělat se čluny, takže úplná suchozemská krysa nejsem. Na příď, zád' a doprostředka jsem přidělal nárazníky. Trvám na tom, že ho někdo potopil schválně.“

„A jak?“ ‘

„Někdo otevřel vnější kohout. Tím by se vysvětlilo, proč klesal úplně rovně. Jaké mám podle vás šance na vyzvednutí?“ zeptal se ustaraně Rod.

„Asi žádné, jestli myslíš na nás, co jsme tady. Pro vyprošťovací četu s pořádným vybavením by to byla hračka. Kdybychom se ho pokoušeli vyzvednout sami, spíš bychom ho poškodili. Předpokládám, že máš Gannetu pojištěnou.“

„Přirozeně, už při koupi, se vším všudy. A dost vysoko. S tím si starosti nedělám.“

„V tom případě bys měl hned uvědomit pojišťovnu. To znamená, že by sem měla přijet vyprošťovací četa, i když s tím

budou komplikace. Ale o tom se ještě pobavíme. Ted' jde o něco jiného.“

„Jaké komplikace?“ chtěl vědět Rod.

„No, kdyby se došlo k závěru, že člun narazil do skalisek a nabral vodu, bylo by to pochopitelné. To se může stát vždycky. Ale když se zjistí, že byl prostě otevřený venkovní kohout, to znamená, že šlo o úmyslné potopení, dojde na řadu otázek. To znamená, že by podezření mohlo dokonce padnout na tebe.“

Rod se na něho podíval výhružně. „Chceš snad.,“

„A můžeš dokázat, že tu byl někdo, kdo to udělal?“

„No...vlastně...To asi ne.“

„No vidíš, právě tak to myslím. Ale maříme čas. Algy, byl bych rád, kdyby ses vrátil domů a pověděl komodorovi, co se stalo.“

„Okamžik, starouši,“ přerušil ho Bertie. „Co budeme jíst, zatímco bude pryč? Chci říct, že divoká kachna bez ničeho se těžko tráví.“

Biggles sena něho podíval. „A co bys k ní teda rád? Nádivku? Jestli snad myslíš na hrášek a nové brambůrky, tak na to zapomeň. A teď bych rád dokončil, s čím jsem začal.“ Zase se obrátil k Algymu. „Řekni šéfovi, co se stalo, co už víme a co se domníváme. Potom se ho zeptej, jestli by nám z maríny nezajistil žabího muže, aby se podíval, proč šel ten člun ke dnu. A mimoto musí takový chlápek umět zachránit z podpalubí aspoň trochu jídla. Jestli bylo zabalené vodotěsně, neměl by to být problém.“

„To je všechno?“

„Ne. Komodor by taky mohl vyjednat u námořnictva, aby rovnou poslali vyprošťovací četou, to by bylo ještě lepší. Určitě budou mít někde na západním pobřeží svoje nádobičko a my jim přece taky často pomohli. Možná nebude ani třeba, abys nejdřív doletěl domů. Stejně se neobejdeš bez mezipřistání, abys doplnil palivo, takže to při jednom můžeš zařídit telefonicky. Poukaž na to, že momentálně nepokládáme za žádoucí, aby se nám do toho montovala civilní záchranná služba. A vrať se co nejdřív. Ted' půjdeme s tebou zpátky k mašině a vyložíme železné zásoby a všechno, co je třeba.“

„Mám letět sám?“

„Ano, čím méně zátěže bude stroj přenášet, tím víc potravin můžeš pak dovézt. To nechávám čistě na tobě. Sám víš, co asi tak potřebujeme. Radši bych nespolehal jen na Rodovu loveckou pušku.“

„V kapse mám ostatně jen šest nábojů,“ podotkl Rod.

„A ať vezme s sebou taky pár bochníků, starouši. Rád si dávám chleba s máslem, když na to přijde. A taky extra máslo na opečení ryby.“

„Když mluvíme o pečení. V čem bys ji asi opékal?“

„Na to mám řešení,“ vmísil se do řeči Rod. „Nechtělo se mi kuchtit ve stísněné kajutě, takže jsem si vynesl pár věcí ven, mimo jiné pánev, abych si opekl vejce na špeku, kotlík a konvici na čaj, rybářské náčiní a tak.“

„No to je prima. A kde máš ty věci?“

Rod ukázal palcem. „V tamhletom rozpadlém domku za námi, aby mi nenamokly. Když jsem přijel, tak přšelo.“ Zmlkl a požíval se na Biggelse se zvláštním výrazem v očích. „Počkejte, na něco si vzpomínám. Teď vím najisto, že tu někdo byl, pokud ovšem raci nemají ve zvyku pít pivo z láhví.“

Biggles na něho vytřeštil oči. „O čem to proboha mluvíš?“

„Když jsem tady šel prvně na lov, vynesl jsem si ven láhev piva a sklenici, protože mě napadlo, že budu mít po návratu žízeň. Tím leknutím, že mi zmizel člun, jsem pak na pivo dočista zapomněl.“

„Kdes ho nechal?“

„Na tom balvanu, co právě stojíš. Jinak by to mohla být docela pěkná sedačka.“

„Ale nikde tu není.“

„No právě. Tak to myslím. Ten lump, co mi potopil loď, mi taky šlohnul pivo.“

„Jsi si jistý, žeš ho nechal stát na tomhle balvanu?“

„Absolutně jistý. Není pochyb.“

Rozhostilo se ticho, každý se snažil vstřebat tuhleto novinu, posléze promluvil Biggles: „Potom tu někdo musel vskutku být. Chtěl bych vědět, co udělal s tou láhví. Vzal si ji s sebou nebo vypil pivo na místě? Kdyby vypil pivo tady, je logické, že by láhev odhodil.“

„A co my pak s prázdnou láškou?“ zeptal se Rod trochu sarkasticky. „Jestli spadla na skály, stejně bude rozbitá.“

Biggles neodpověděl. Začal hledat ve skaliskách kolem plochého balvanu. I ostatní se zapojili do hledání.

Našlo se pár střepů, které by mohly být ze sklenice. Po chvíli vykřikl Rod. „Tady je. A dokonce nerozbitá.“ Sklonil se, aby ji zvedl.

„Nesahej na ni,“ zarazil ho Biggles.

Rod sebou trhl. „A proč ne? Já myslel, že o ni stojíš.“

„To ano.“ Biggles vytáhl kapesník, pokryl s ním láhev a pak ji zvedl.

„Je prázdná, jak jsem si myslel,“ podotkl Rod.

„O pivo zájem nemám, ale o láhev ano,“ řekl Biggles. „Musel by to být kouzelník, aby otevřel láhev a nezanedbal na ní otisky prstů. Je tu naděje, že nám něco napoví. Další prácička pro tebe, Algy. Vezmi tu láhev do oddělení daktyloskopie a zeptej se, jestli ty otisky nepatří do jejich klientely.“

„Postarám se o to,“ slíbil Algy.

„Dobře, a teď budeme pokračovat v práci. Pro začátek se vrátíme k mašině. Je možná dobře, že tu nezůstane, jinak bychom ji museli hlídat pro případ, že by si náš neznámý přítel zamlouval poškodit i ji.“ Biggles se pátravě podíval na stoupající terén za sebou. „Když nás neuvidí vracet se ke stroji, bude možná předpokládat, že jsme odletěli všichni. Existuje možnost, že se pak objeví, protože si bude myslet, že je tu sám. Teď nikde nikoho nevidím, ale nic jiného jsem taky nečekal, pokud ten chlap není blázen. Tak pojďme. Na tu láhev buď opatrný, Algy.“

Cestou po malém kousku pláže pokračoval Biggles ve svých úvahách. „Víte, na téhle záležitosti mi není jasná jedna věc. K čemu sloužilo to potopení člunu?“

„Aby mě tu zadrželi, k čemu jinému?“ odpověděl Rod.

„Podle mého je to to poslední, co měl pachatel v úmyslu. Já bych spíš řekl, že mu jde o to, abys co nejdříve zmizel a on byl zase sám.“

„Možná že mě chtěl vyhladovět, což by se mohlo klidně stát člověku, co tu zůstane sám. Nemohl vědět, že mám pušku, která by mi aspoň na čas zajistila obživu.“

„Rád bych věděl, jestli mu někdo nedal tip, že přijedeš. Neviděl jsi v okolí ostrova nějaký jiný člun?“

„Ne, můžu odpřísáhnout, že v okolí ostrova žádný nebyl.“

„Ale nemohl jsi přece dohlédnout na obě strany ostrova zároveň.“

„Už jsem říkal, že z druhé strany se tu vůbec nedá přistát. Vždycky jsem byl na téhle straně a nikudy jinudy by se sem žádný člun nedostal.“

„Možná že to letadlo, co jsi slyšel, přiletělo s varováním, že se sem chystáš, aspoň že jsi o tom mluvil.“

„Na tom přirozeně něco je.“

„Možná bych ti mohl položit jednu otázku,“ vmísil se do toho Ginger. „Pořád mluvíš o jednom člověku, jako by byl sám. A co když jsou dva, tři, nebo je jich dokonce víc?“

„Na tom taky něco je,“ přisvědčil Biggles. „Možná se mýlíme, když předpokládáme, že je tu jen jeden člověk. No, na to konec konců časem přijdeme.“

„Takže ty tu chceš zůstat?“ zeptal se Rod.

„Přirozeně. Nemám ve zvyku odcházet od nedodělané práce. Mimoto jsem teď opravdu zvědavý, co bude dál. Tak dobrá. Pojdme prozatím vyložit věci, aby mohl Algy odletět.“

„A kam je chceš dát?“ zeptal se Bertie.

„Mohli bychom je odnést do toho domku, kde se ubytoval Rod, pokud nenajdeme něco lepšího.“

„A co bys řekl zámku, starouši? Vždycky jsem chtěl bydlet na zámku.“

„Myším, že tam bychom zatím neměli chodit,“ řekl Biggles s vážnou tváří.

„Tím myslíš, že bychom se museli handrkovat s naším neznámým přítelem nebo přáteli?“

„Ta možnost tady vskutku je.“

„Mně se zdá, že tu hru na Robinsona Crusoe trochu přeháníme,“ povzdechl si Bertie, když Algy začal vykládat věci z Kestrelu. Nejdřív vyložil krabici s železnou zásobou.

„Co je v ní?“ zajímal se Rod.

„Sušenky, pár masových konzerv, džem, cukr, sýr, kondenzované mléko a čaj.“

„A to s sebou bereš vždycky?“

„Síla zvyku. Moc místa nezabere. Někdy se dostaneme na odlehlá místa, kde není restaurace zrovna za rohem. S tímhle strojem ale většinou ne, to spíš při letech na dlouhé tratě. A když už jsme u toho, Algy, v té brašně po straně mám sto cigaret. Ty mi podej. A taky batohy s našimi osobními věcmi. Nevidím důvod, proč bychom se čas od času nemohli umýt.“ Biggles se usmál na Roda. „Rádi bychom se tady chovali co nejdéle civilizovaně.“

„Chceš taky dalekohled?“ informoval se z mašiny Algy.

„Sem s ním. Možná se nám bude hodit. A taky naše bouchačky a pár zásobníků.“

„Myslíš, že je budete potřebovat?“ povytáhl obočí Rod.

„Doufám, že ne. Ale člověk, který s klidem potopí drahý člun, asi necouvne před ničím, když si bude myslet, že nemá co ztratit – nebo naopak má co získat. Nerad se promenuju s bouchačkou, ale v našem povolání se občas vyskytují situace, kdy má střelná zbraň větší váhu než slova. A na pěstní souboje já moc nedám.“

Pokračovali ve vykládce, až měli všechno, co pokládali za potřebné. Biggles si ještě vzal kapesní svítilnu.

„Takže to by bylo, Algy. Ted' koukej letět, abys byl co nejdřív zpátky. Ale neriskuj. My už se o sebe postaráme.“

Algy zvedl ruku na pozdrav, zavřel dveře a za okamžik už zakroužil nad nevábnou vodou.

„Pojďme odnést věci do našeho bungalovu s teplou a studenou tekoucí vodou a pláží nadosah, jak se píše v inzerátech,“ prohodil zvesela Biggles. „A ke všemu nemusíme ani platit za pobyt. Kdo si přeje víc?“

„Když já bych radši na zámek,“ zafňukal Bertie.

„Možná tě tam Rod ubytuje,“ chlácholil ho Biggles. „Jen co ho dá trochu do pořádku.“

3. První preventivní opatření

Malá, zašlá, ošklivá, bezbarvá chajda, která zvenčí vypadala dost zpustle a opuštěně, nebyla uvnitř tak nehostinná, jak si zprvu myslel Ginger. Byla to jen jedna místnost, zvenčí obklopená vřesovištěm a ze všech stran vystavená nepřízni počasí. I když veřeje byly na několika místech zpola vyvrácené, dveře se ještě docela slušně držely. Po straně chatrče byla zbudovaná malá kadibudka a blízko ní nevábná hromada, která dřív zřejmě sloužila jako smetiště.

Podlaha příbytku byla hliněná, udusaná generacemi dřívějších obyvatel. Byl zde jednoduchý kamenný krb se dvěma železnými držáky na kotlík. Hromádku dříví a roští sem donesl Rod. Jediný kus, který by se při troše fantazie dal zařadit do kategorie nábytku, byl mohutný špalek, zřejmě vyplavený na pobřeží v dávné minulosti, s pěkně vyhlazenou vrchní stranou, takže mohl sloužit jako stůl i na sezení. Při stěně byly dva dlouhé výklenky, jeden z nich plný uschlého kapradí.

„To byla má postel,“ usmál se Rod.

„Vypadá opravdu na místo ke spaní,“ odpověděl Biggles.

„Tak to bylo také myšleno. Lidé, co tu dřív bydleli, měli dost rozumu, aby si nestavěli studené ložnice na půdě. Spali tam, kde po celý den doutnala rašelina.“

„To asi muselo děsně smrdět,“ poznamenal Bertie.

„Lepší smrádek než promrznutí,“ usadil ho Rod.

Místnost vskutku vykazovala známku zabydlenosti; bylo tu pár kousků nádobí, vynesného ze člunu, kanystr vody a, co se Bigglesovi zamlouvalo nejvíc, primus.

„Jedna báseň,“ liboval si. „Přesně to, co potřebujeme.“

„Co se ti na tom vaříči tak líbí?“ zajímal se Rod. „Můžeme vařit, aniž bychom rozdělali oheň v krbu.“

„A proč bychom neměli rozdělávat oheň v krbu?“

„Protože to kouří.“

„No a co? Snad si můžu na vlastním pozemku kouřit, jak chci.“

„Nerad bych dal našemu neznámému sousedovi kouřové znamení, že jsme tady.“

„Ale to se stejně dozví, až zajdeme na zámek.“

„A kdo říká, že půjdeme na zámek?“

„Já myslel, že to bude to první, co uděláme,“ podivil se Rod.

„To akorát! Později ano, ale prozatím ne. Byl bych radši, kdyby se náš přítel obtěžoval sem.“

„A nejsi náhodou až moc optimista? Jak jsi na to přišel, že nás bude hledat tady?“

„To chce zdravý rozum a trochu se vyznat v povaze lidí.

V choulostivých situacích se vyplatí, když si člověk představí sám sebe v cizí kůži. Když se sám sebe ptá, co by dělal na místě toho druhého on sám. Tak si pravděpodobně dokáže domyslet, co udělá. Uvažujme v téhle situaci takhle. Předpokládejme nejdřív, že ta krysa, co ti nahlodala člun, je dosud tady. Můžeme se přirozeně mýlit, ale jestliže tady už není, brzo na to přijdeme. Prozatím tedy předpokládejme, že je ještě tady. V tom případě se můžeme vsadit, že by rád věděl, co tu děláme, stejně jako bychom to o něm rádi věděli my.

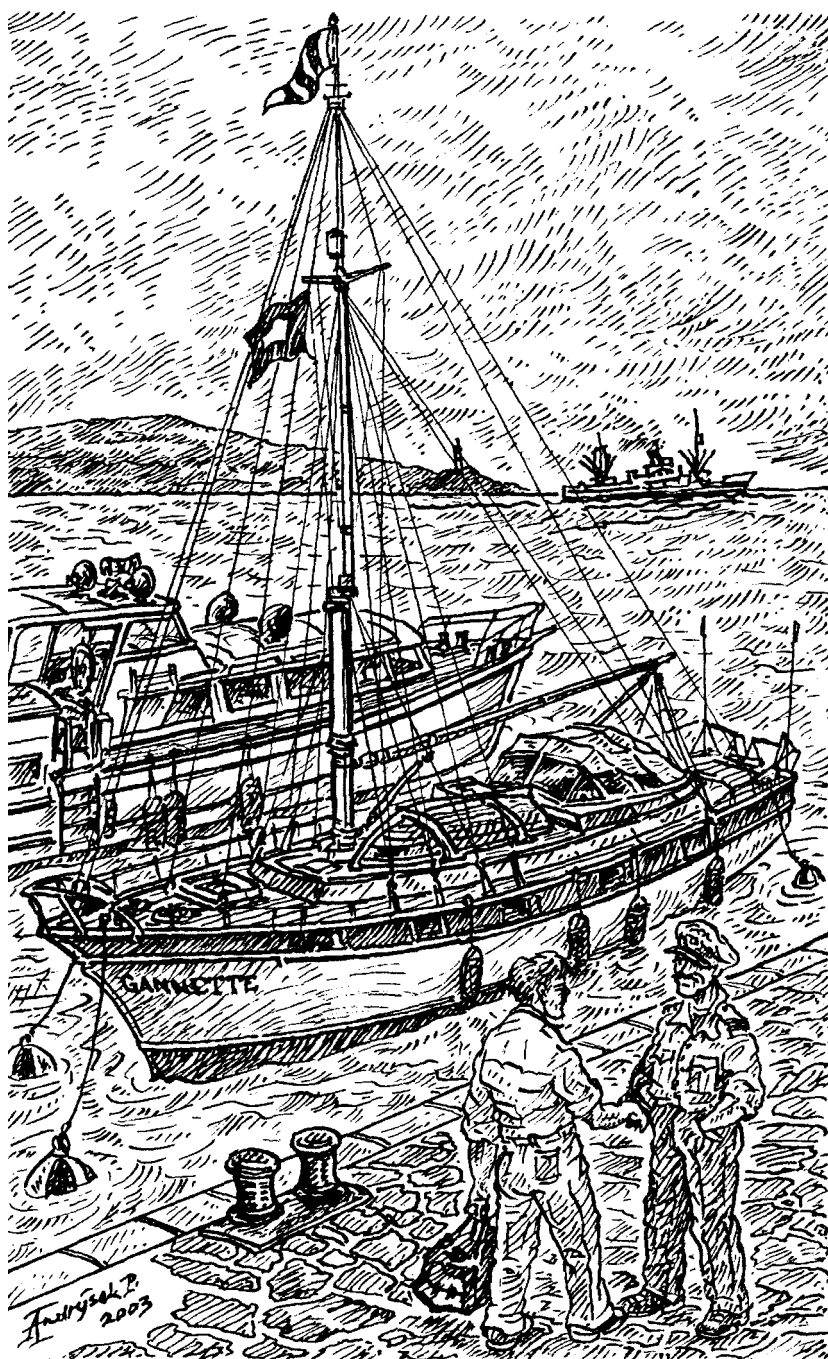
V téhle chvíli dokonce ani není jisté, že jsi ještě tady, Rode. Slyšel, jak sem letí helikoptéra. Možná i viděl, jak přistává.

V tom případě ví, že jsme přistáli na pláži. Odtamtud není vidět zámek, z čehož vyplývá, že ze zámku taky není vidět na pobřeží.“ Biggles se na okamžik odmlčel. „Je to tak?“

„Přesně tak.“

„Dobře. A v té chvíli před ním vyvstává pár otázek. Co tu to letadlo dělá? Odkud přiletělo? Kolik je v něm lidí? Zřejmě ho napadla nejprůběžnější odpověď, totiž že sis umluvil, aby se tu pro tebe stavili, kdyby se ti nějak porouchal člun, nebo kdyby ti došly zásoby. Nedlouho poté náš člověk vidí, jak helikoptéra zase odlétá. Ted' vyvstane otázka, jestli jsi odletěl taky. Vsadím se, že v téhle chvíli civí tímhle směrem a doufá, že jestli tady někdo je, tak se objeví. Když se nebude nic dít, přemůže ho zvědavost a vypraví se na výzvědy. Pokud se tak nestane, musíme se dobře rozmyslet, než rozděláme oheň, protože oheň znamená kouř a kouř znamená, že tu někdo je. Musíme si s ním prostě hrát na kočku a na myš. On bude

myš, my kočka. Jestli budeme dost trpěliví, vyleze myš z díry. Máme spoustu času. Algy se vrátí tak za dva až tři dny. A když o tom tak přemýšlím, vidím, že jsem něco prošvihl.“

„A co?“

„Než odletěl, měl jsem Algymu říct, aby několikrát zakroužil nízko nad ostrovem.“

„Je nepravděpodobné, že by něco viděl.“

„O to mi nejde, ale mohlo by to vypadat, jako by ses chtěl ještě dobře rozhlédnout po ostrově, než nadobro odletíš. No nic. Nevadí. Není to důležité. V téhle chvíli mám pocit, že je pomalu čas k jídlu. Pojdme se podívat, co tu máme k snědku. Budeme se asi muset uskrovnit s denním přídělem, pro případ, že by se Algy zdržel. Gingere, můžeš mezitím otevřít pár konzerv a postav vodu. Mimochodem, Rode, kam pro ni chodíš?“

„Na břehu za námi je několik pramenů.“

„A co budeš dělat ty?“ zeptal se Ginger.

„Porozhlédnu se tu,“ řekl Biggles a obrátil se k Rodovi. „Je z těch skal za námi vidět zámek?“

„Ano, je.“

„Rád bych se šel podívat. Mimoto existuje malá možnost, že tvůj nežádoucí nájemník je už na cestě sem nebo na jiné místo, odkud je vidět do přístavu. Byla by hloupost, kdybychom se nechali překvapit.“

Biggles sáhl po dalekohledu. „Jak daleko je od skal k zámku?“

„Řekl bych tak kilometr.“

„Dobře, tak pojdme. Ty se tu už trochu vyznáš, Rode, můžeš mi ukázat pár orientačních bodů.“

Společně s Rodem vyrazil Biggles po svahu ke skaliskům, která bránila ve výhledu do kraje.

Když se k nim blížili, šli v předklonu, nakonec se pak doplazili k místu, kde se mohli mezi porostem rozhlédnout po okolí za skalami. Nebyl to vábivý pohled. Značnou část nechráněné krajiny pokrývalo vřesoviště s občasnými chlumečky porostu, kde byla vlhká půda. Byla to typická horalská scenérie vrchoviny. Terén byl mírně zvlněný, což znamenalo, jak si uvědomoval Biggles, že za každým tím zvrásněním se může skrývat libovolný počet lidí.

Bylo vidět jen dvě budovy. Rýsovaly se na horizontu, takže musely každému hned padnout do oka. Jedna z nich byla zámek, druhá už podle tvaru nepochybně maják.

Protože pouhým okem už nic dalšího neviděli, vytáhl Biggles z pouzdra dalekohled, zaclonil ho tak, aby je neprozradilo eventuální blyštění čoček, a přiložil si ho k očím. Nějakou dobu si prohlížel budovy a terén.

„Vidíš něco zajímavého?“ zeptal se Rod.

„Nic. Nikde žádný pohyb. Ani sebemenší stopa po kouři. Podívej se sám.“ Podal mu dalekohled.

Rod se chvíli díval a pak potvrdil Bigglesův dojem. „Jestli je někdo na téhle straně ostrova, musí se skrývat v zámku nebo v majáku.“

„A kde jsou ty domky, o kterých jsi nám povídal?“

„V údolí, zleva od nás.“

„A jezero?“

„Ještě víc vlevo. Říčka, co z něho vytéká, ústí na jižní straně do moře.“

„Dál od zámku?“

„Ano. Asi tři kilometry nebo i víc.“

„Dobrá, tak pojďme zpátky.“

Vrátili se do domku, kde už na ně čekalo jídlo a čaj.

„Objevil jsi něco, starouši?“ zeptal se Bertie.

„Po nepříteli ani památka, tedy aspoň zatím,“ odpověděl Biggles. A pak se podíval na Roda. „Zbylo ještě něco z té zvěřiny, cos střelil?“

„Jenom kostičky a ty jsem hodil do moře. Byl bych se ráno znova vypravil na lov, ale bál jsem se, abych vás nezmeškal. Proč se ptáš? Chceš, abych ještě šel?“

„Z toho, co tu máme, se čtyři hladové krky nezasytí, pokud nechceme hladovět, ale nemyslím, že bys měl jít hned zase střílet. Až se nepřítel dozví, že jsme tady, nebude to už vadit. Do zítřka mu dáme čas, aby přešel do akce.“

„A co chceš dělat dneska?“ zeptal se Ginger.

„Nic. Zůstaneme v úkrytu a budeme mít oči na stopkách. Ale není třeba, abychom tu hlídkovali všichni. Jak už jsem říkal prve,

může se jít na ryby, protože to nenadělá žádný hluk. Navrhuju, aby se Rod vydal k jezeru nebo k říčce a pokusil se chytit pár pstruhů. To nám vylepší jídelníček. Ty se tu už trochu vyznáš, Rode, můžeš se dostat k vodě, aniž tě někdo uvidí ze zámku?“

„Myslím, že ano. Jak jsem říkal, udici jsem nechal u jezera. Můžu se o to pokusit.“

„To je prima. Můžeš si vzít s sebou Bertieho. Ginger tu zůstane se mnou.“

„Když už mluvíme o rybách, mezi skalisky tu budou taky raci. Jestli je nějaká lahůdka, co mám fakt k smrti rád, pak to jsou raci. Za tepla i za studena, na každý způsob.“

„Jenže teď není doba na laskominy. Teď potřebujeme do žaludku něco pořádného,“ řekl Biggles. „Co se mě týče, můžeš si nachytat raků, co hrdlo ráčí, ale až skončíme s touhle fuškou.“

„Možná se vrátíme až dost pozdě,“ vmísil se do rozhovoru Rod.

„Proč?“

„Pstruzi se nejlíp chytají za soumraku.“

„Nevadí, kdy se vrátíte, jen když něco přinesete. Zatímco budete pryč, my tu s Gingerem poschováváme někde pod kapradím pár věcí, aby se nenašly, kdyby se něco semlelo. Kdybychom přišli i o ně, budeme v bryndě. Pojdme se teď podívat, jak daleko ustoupila voda.“

Když přišli k přístavišti, viděli, že voda dosáhla nejnižšího stupně odlivu, protože nejvyšší část Gannetiny paluby byla jen pár centimetrů pod hladinou. Voda se přelévala přes kabinu.

„Kde jsi uložil zásoby?“ zeptal se Ginger Roda.

„Do skřínek v přední a zadní části podpalubí.“

„Dá se k nim dostat z palubní kabiny?“

„Ano. Proč?“

„Teď když je voda tak nízko, mohl bych se podívat, jestli by se nedalo pár věcí vylovit.“

Biggles zavrtěl hlavou. „To bych nedělal. Mohl by ses uvnitř tak či onak zaklínit. Mohli bychom o tom uvažovat, kdybychom skutečně už neměli co jíst, ale tak daleko to prozatím ještě nedošlo. Momentálně bych to neriskoval.“

„Moc velký risk s tím spojený není,“ protestoval Ginger.

„Nevíme, jak je na tom Ganneta s rovnováhou. Tvými pohyby by se mohla převrátit. Nech to prozatím ještě být.“

„Jestli už není nic, co by se dalo pořídit tady, můžem právě tak dobře vyrazit na ryby,“ řekl Rod.

„Dobrá. Ale dejte si pozor, ať vás nikdo nevidí. Neukazujte se nad obzorem.“

„V pořádku, dáme pozor.“

Rod s Bertiem odešli přes pláž k pobřeží, Biggles s Gingerem se vrátili k domku. „Budeme se střídat na hlídce,“ řekl Biggles.

„Po všech těchto preventivních opatřeních by to byla pěkná blamáž, kdyby se ukázalo, že tu vůbec nikdo další není,“ prohodil Ginger lehkým tónem.

„A ještě větší blamáž by to byla, kdybychom někam poodešli a nějaká svině nám tu zatím vyžrala zásoby,“ řekl mu na to Biggles. „Popadni dalekohled, vylez si na skalní útes a drž v šachu zdejší okolí. Postarej se, ať se ničím neprozradíš. V tak otevřeném terénu, jako je ten zdejší, se dá zachytit každý pohyb. Kdybys viděl něco podezřelého, zapískni. Za hodinu tě přijdu vystřídat. Já mezitím schovám naše věci a nasbírám suché kapradí na spaní.“

„Umluveno,“ řekl Ginger a začal se, vyzbrojený dalekohledem, škrábat po svahu. Poslední metry se plazil. Potom už jen zíral do ponuře zelené krajiny, kde se vůbec nic nehýbalo. Každému lovcí s puškou by se na čekané podobná scenérie asi zamlouvala, ale Ginger z ní dvakrát nadšený nebyl. Našel si úkryt a snažil se v něm co nejpohodlněji uvelebit.

Biggles srovnal vynesené zásoby a věci do rohu a šel na kapradí, kterým je chtěl zakrýt. Když s tím skončil, vypravil se pro další várku, s níž vystlal na podlaze místa na spaní. Dbal přitom na to, aby prostředek místnosti zůstal volný. Asi po hodině byl se vším hotový a vyrazil za Gingerem.

„Viděl jsi něco?“

„Vůbec nic. Podle mého je tenhle ostrov mrtvý jako sama smrt.“

„Možná to tak vypadá, ale já si jsem takřka jistý, že tomu tak není.“

„A proč si tím jsi tak jistý?“

„Ty už si nevzpomínáš na ten člun? Někdo ho přece potopil a ten někdo musí být pořád ještě na ostrově. Protože Rod od té doby neviděl a neslyšel žádné další letadlo ani nějaký člun, není možné, aby ten lump opustil ostrov, pokud ovšem nemá křídla. Náš přílet mu zřejmě udělal škrt přes rozpočet. A taky mu dal popud k přemýšlení. Vsadil bych se, že si pořád ještě láme hlavu.“

„Dost možná.“

Společně ještě chvíli sledovali terén, ale neviděli nic až na pár divokých kachen, které občas vzlétly od jezera.

Po nějaké době odešel Ginger dolů do domku, aby postavil na čaj. Když zapískal, že je hotový, sešel dolů zase Biggles a hlídky se opět ujal Ginger. Střídali se tak až do sedmé, kdy se valem začalo smrákat. Už nemělo cenu slídit s dalekohledem po okolí, protože nebylo nic vidět. Ginger vrhl ještě poslední pohled do setmělé krajiny a došel k názoru, že ještě nikdy neviděl nic tak neutěšeného a ponurého. Temné nebe se zatáhlo a začala být zima. Vypadalo to na déšť. Byl rád, že mají kam se uchýlit, i když jejich noclehárna byla hodně primitivní.

„Rod s Bertiem si dávají na čas,“ řekl Bigglesovi, když se k němu vrátil dolů. Biggles seděl na kameni před vchodem do domku.

„Nemluv tak nahlas,“ napomenul Gingera. „Od této chvíle se musíme spoléhat jen na uši.“

„Teď už sem nikdo nepřijde,“ prohodil sebevědomě Ginger.

„Naopak. Tohle je právě nejpříhodnější chvíle na návštěvu. Doufám, že se ty mraky trochu rozptýlí a propustí aspoň nějaké světlo, jinak toho moc neuvidíme. Netroufám si venku rozsvítit baterku. V domě to tolik nevadí, protože od moře sem vidět není. Nezpozoroval jsi na zámku ani záblesk světla?“

„Ani nejmenší. Jestli tam někdo je, taky si asi netroufá rozsvítit.“

„Může být v některém z vnitřních pokojů, tam si může svítit, jak je mu libo. Ale co naši hoši? Víím, že Rod říkal, že se můžou trochu opozdit. Ale touhle dobou bych je už radši zas viděl tady.“

Biggles si šel zapálit dovnitř cigaretu. Pak už toho moc nenamluvili a jen čekali. Tma houstla. Slyšet nebylo nic, jen věčné

šplouchání vody na skalách. I rackové už ztihli a přichystali se na noc.

Biggles se neklidně zavrtěl. „Tohle se mi ani trochu nelíbí,“ zamumlal. „Doufám, že se jim nic nestalo. Mohli tu být už dávno. Rod to tady zná, takže zabloudit nemohli.“

„A co by se jim mohlo stát?“

„Všelicos. Mohli se dostat do bažiny, mohl je uštknout had, zlomit si nohu a co já vím.“

Ginger neodpověděl. Myslel si zřejmě totéž.

Nedlouho poté zaslechli nedaleko vylekaný křik ptáka, kterého někdo vyplašil. Ginger chtěl právě podotknout, že hoši už jsou asi tady, ale Biggles mu varovně položil ruku na koleno a zasykl.

Seděli mlčky a Ginger si mezitím udědomil, že ten zvuk vyplašeného ptáka nevycházel ze směru, odkud by čekali Roda s Bertiem. Zazněl někde nad nimi. Rozhodně ne od pobřeží, odkud by se nepochybně vraceli Rod a Bertie.

Trvalo hodnou chvíli, než se něco začalo dít. Ginger už už došel k názoru, že toho ptáka asi vyplašila liška nebo jiný dravec, když se znenadání ozval hlas a to z takové blízkosti, že mu málem povolily nervy. Ten hlas pronesl dvě slova: „Je pryč.“

Jiný hlas, tentokrát s neomylně skotským přízvukem, to potvrdil: „Jo. Asi máš pravdu. Je pryč.“

Za nějakou dobu se znovu ozval první hlas. „Nebudeme tu teď mařit čas. Zítra se tu můžem trochu porozhlídnout. Pojďme zpátky.“

„Myslíš, že se sem ještě vrátí?“

„To by byl blázen. Viděl, co se mu tady může stát.“

Druhý muž s tím zřejmě tak docela nesouhlasil. „Já znám Macastery. Nejsou včerejší.“

Pak následovaly zvuky, z nichž se dalo vyvodit, že muži stoupají po svahu. Teď je bylo slyšet mnohem líp, než když přicházeli. Zřejmě si mysleli, že už nemusí být opatrní.

„Co jsem ti říkal?“ zašeptal Biggles Gingerovi do ucha.

„Ano, měl jsi pravdu,“ uznal Ginger.

Celá událost trvala jen pár minut a po celou tu dobu se Ginger sám sebe ptal, co by se asi stalo, kdyby se vrátili Rod a Bertie, zatímco tu byli ti dva muži. Naštěstí se to nestalo, ale mnoho

nechybělo. Zanedlouho se ozvaly hlasy od pobřeží. Chvíli poté vešli oba rybáři do chatrče a dokonce i ve tmě bylo vidět, že Bertie nese něco velkého a podlouhlého.

„Byli jste pryč zatraceně dlouho,“ řekl Biggles. „Co to neseš?“

„Pstruha, starouši. Výstavní exemplář. To budeš koukat. Má odhadem nejmní čtyři kila, macek. A pak ještě pár menších kousků. Toho obra jsme chytili jako posledního. Proto nám to trvalo tak dlouho. Nechtěl se prostě vzdát. Protože už byla pořádná tma, neviděli jsme, kam se nám schovává pod kameny.“

„No jo, choval se statečně a bránil se jak čert,“ potvrdil Rod. „Kdybychom na tom nebyli tak naknap s jídlem, byl bych mu dal svobodu.“

„Jsem rád, žeš to neudělal,“ řekl Biggles. „Vážím si tvého sportovního cítění, ale jíst se musí.“

„Přišla vám mezitím nějaká návštěva?“ zeptal se Bertie jen tak mimochodem, zřejmě nečekal na kladnou odpověď.

„Ano, byli tady,“ řekl Biggles.

Na okamžik zavládlo ohromené ticho. „Říkal jsi, že byli. V množném čísle?“ zeptal se Rod podivným tónem.

„Byli dva. Kdybyste přišli o pár minut dřív, padli jste jim rovnou do rukou.“

„Viděli vás?“

„Ne, čekali jsme je.“

„Říkali něco?“

„Moc ne. Přišli se přesvědčit, jestli jsi pryč. Teď si aspoň myslí, že ano, a to nám přijde vhod, i když to nebude dlouhou trvat, než zjistí svůj omyl.“

„Hrom aby do toho,“ ulevil si Bertie. „Tušíš, kdo to asi byl?“

„Neviděli jsme je, jen slyšeli. Podle hlasu to byl Angličan a Skot, ten druhý zřejmě tady z okolí, chci říct odtud z pevniny, protože znal Rodovo jméno a vůbec Macastery.“

„No, aspoň víme, na čem jsme,“ podotkl Rod. „A co uděláme teď?“

„To si musíme ještě rozmyslet,“ odpověděl Biggles. „Dnes už nepodnikneme nic, můžeme tedy po jídle v klidu zalehnout.“

„Je třeba, abychom drželi hlídky?“ zeptal se Bertie.

„To si nemyslím. Když se přesvědčili, že tu podle nich nikdo není, pravděpodobně se nevrátí, dokud nebude světlo. A tou dobou budu už dávno vzhůru,“ odpověděl Biggles.

4. Podivuhodný vývoj událostí

Ginger se naráz probudil z hlubokého spánku a uvědomil si, že se takhle v noci probral několikrát. Nehýbal se, ale napjatě poslouchal, jestli neuslyší zvuk, který ho zřejmě probudil. Nevěděl jistě, co to bylo, napadlo ho, že by to mohlo být nějaké zavolání nebo výkřik z okolí, ne příliš daleko od domu. Neměl tušení, kolik je hodin, ale byla ještě tma jako v pytli, takže nerozeznal ani obrys dveří, které nechali na noc otevřené. Nikde neprobleskovala ani hvězda, takže muselo být dosud zataženo. Stále napínal sluch, když se posadil a snažil se zorientovat v cizím prostředí.

Biggles musel být také vzhůru, protože zaslechl jeho pohyb a zašeptal ze tmy: „Bud' tíše a nerozsvěcuj.“

„Co se děje?“

„Nevím, ale něco se děje na pobřeží. Z druhé strany to podle mého nebude. Myslel bych, že v takové tmě by každý soudný člověk vyšel ven s lampou, ale žádné světlo jsem až dosud neviděl.“

Jejich šepot teď probudil i druhé. A také přirozeně chtěli vědět, co se děje.

Biggles zopakoval, co řekl Gingerovi. „Jsem si skoro jistý, že mě probudil nějaký výkřik. Když budeme všichni naslouchat, možná uslyšíme víc.“

„Ale neviděl jsi nic?“ chtěl vědět Rod.

„Ne, nic. Je zataženo a mží. Není vidět na krok. Odtud bychom stejně zahlédli jen kousek pobřeží, protože ve výhledu brání skály. I kdyby si tam někdo svítil lampou, stejně bychom ho neviděli.“

„Máš tušení, co to asi může být?“

„Ani v nejmenším.“

„A co kdybychom se šli podívat na skály?“

„V téhle situaci? Ani nápad. Ty skály jsou dost kluzké, i když je sucho. Za mokra by sis na nich zlomil vaz. Možná bychom to mohli zkusit s lampou, ale protože by světlo bylo vidět z pobřeží, nepokládám to za rozumné. Konec konců nevědí, že jsme tady.“

„Zase o nich mluvíš v množném čísle?“

„Jestliže někdo volal, musel křičet na druhého člověka. Takže jsou tu nejmíň dva.“

„Kolik je hodin?“ zeptal se Bertie.

„Krátce po čtvrté.“

„Takže příliv bude asi na vrcholu.“

„Ano, taky si myslím.“

„Kde jsi? Vůbec nic nevidím.“

„Tady u dveří.“

Všichni se teď po hmatu šátrali za Bigglesem.

Ginger se zaposlouchal. Nejdřív neslyšel nic než zvuk příboje, narážejícího na pobřeží, ale pak v tom rozpoznal i něco jiného. Lidské hlasy. Jednou zaslechl dokonce i výkřik a po něm zvláštní ránu nebo plesknutí, jako by o sebe narazily dva předměty.

Rod to zřejmě zaslechl taky, protože řekl pevným tónem: „Určitě tam na pobřeží někdo je. K sakru, co se tam může dít v tuhle nekřesťanskou hodinu?“

Čas míjel. Pět minut, deset, dvacet, ale slyšet už nebylo nic.

„Myslím, že už jsou pryč,“ řekl Rod.

„Co bys tomu řekl, starouši, kdybych to šel omrknout?“ nabídl se Bertie.

„Zůstaň, kde jsi,“ poručil mu Biggles. „Naše skupina je už tak dost malá, nebudu riskovat nějaké zlomeniny.“ Ještě chvíli poslouchali, a když už nezaslechli žádný nový zvuk, vrátili se dovnitř. „Ať se tam dělo cokoli, už to asi stejně skončilo, takže nemá cenu, abychom tu mokli,“ řekl Biggles. „Jestli se udrží tohle počasí, budu stejně brzy na kůži.“

„Měli jsme si vzít přšipláště,“ ucedil Rod.

„Ano, zpětně vzato to tak vypadá. Ale copak jsme věděli, jak se to všechno vyvrbí? No vezmi si jen potopení toho člunu.“

„Když se to vezme kolem a kolem, je to pěkně zapeklitá záležitost.“

„Stačí trochu trpělivosti a nakonec to dobře dopadne,“ mínil Biggles. „Ten déšť je přirozeně k vzteku, ale má i svoje dobré stránky. Když je tak mizerná viditelnost, můžeme topit a kouřit jak chceme. Nemá důvod, proč nerozdělat oheň v krbu. Nemám chuť zalézt zase na kutě. Za hodinu stejně začne svítat. Báječná příležitost,

jak si pěkně upéct rybu a začít den s něčím pořádným v žaludku. Gingere, postav vodu na primus. Šálek čaje nám bodne.“

„Poslouchej, starouši, já teplého pstruha k snídani nemiluju,“ řekl Bertie.

„Jen počkej, až se dobře propeče, pokud zatím můžeme udržovat oheň. A jestli ti líp chutná ryba za studena, taky dobře. Posluž si. Na tvém místě bych si uvázal pod bradu ubrousek. A mezitím nám můžeš pomoci ryby očistit a odsekat jim hlavy a ocasy. Tak budou kratší a líp se propečou. Radši bys to měl udělal venku, abychom si tady udrželi čisto.“

„Nevadilo by ti, kdybych si vzal ven světlo, abych si při jednom neodsekl i pár prstů?“

„Ale vůbec ne. Při tomhle mizerném počasí nebude světlo vidět dál než slabých dvacet metrů.“ Ginger už nakupil na otevřené ohniště krbu suché kapradí a zapálil je stříbrným zapalovačem, který mu dal Bertie k narozeninám. Protože to pro něho pořád ještě byla nová hračka, používal ho, kde se dalo, z čehož si ostatní nejednou dělali legraci. Když kapradí vzplálo a rozhořelo se, přiložil kusy dřeva.

„A hned je nám líp,“ řekl Biggles, když plameny zahnalý tmu a příbytek vypadal mnohem útulněji. „Ještě štěstí, že máme střechu nad hlavou.“

Bertie sebral kapesní svítilnu a rybu a vyšel ven.

Po nějaké době se vrátil nejen s rybou, ale i se zvláštní snůškou kamenného nádobí. Rozložil ho po stole a tu se ukázalo, že je to polovina mísy a pár nakrápělých talířů.

Biggles se doširoka usmál. „To je fantazie! Kdes to schrástil?“

„Na smetišti. Vzpomněl jsem si, že jsem tam viděl nějaké to haraburdí. Sice to není zvlášť luxusní servis, ale pořád lepší, než jíst jako pes z podlahy.“

„Doufám, žeš to dobře umyl.“

„To si piš. Proč myslíš, že jsem byl tak dlouho pryč? Vypadalo to nejdřív absolutně strašně.“

Rod už mezitím začal opékat rybu na ohni, do kterého přikládal malé kousky dřeva. Netrvalo dlouho a do místnosti se začala linout příjemná vůně. „Nic nechutná tak dobře jako pstruh, když se právě vyloví,“ prohlásil. „Mimochodem, Biggles, už jsi vymyslel nějaký

plán?“ zeptal se, zatímco se čekalo na dobře propečenou rybu. Ginger už naservíroval čaj.

„S tím případem na pobřeží mě napadly dvě věci,“ odpověděl Biggles. „Přemýšlel jsem o obou, když jsem si uvědomil, že prší, a to zodpovědělo mou první otázku. Zdá se mi, že teď máme dvě možnosti. Mohli bychom tady vyčkat, až se objeví nepřítel, nebo bychom mohli chytit příležitost za pačesy a sami vyrazit za ním. V tom případě bychom začali se zámek. Ale lepší mi připadala ta první možnost a pořád ještě ji preferuju. A to ze dvou důvodů. Zaprvé nemáme moc naspěch a zadruhé bych si rád poslechl, s čím se vrátí Algy, než začneme jednat na vlastní pěst. Kdybychom otevřeně napadli zámek, mělo by to jednu nevýhodu. Protože kolem není žádná možnost úkrytu, nepřítel by určitě viděl, jak se blížíme. Mohl by se schovat, nebo se připravit na boj, kterému bych se radši vyhnul.“

„Máme přece střelné zbraně,“ prohlásil bojovně Rod. „Tohle je můj majetek, takže mám plné právo vyhnat z něho nezvaného hosta.“

„Vyhnat je něco jiného než zastřelit. Naše zbraně jsou určeny jen k sebeobraně. Byla by to pěkná mela, kdybychom tu nadělali pár mrtvol – a mezi nimi by mohly být i ty naše. Chtěl bych to pokud možno oddálit. Je možné, že ke konci téhle historie dojde i na tvrdé řešení, ale pokud se tvoji nezvaní hosté nebudou chovat vyloženě agresivně, byl bych spíš pro mírový postup.“

„Při tomhle dešti bychom se k zámku mohli možná přiblížit i nepozorovaně.“

„V tom máš pravdu, ale byli bychom na kost. Za normálních okolností mi nevadí, když promoknu, ale v současné situaci zůstanu radši v suchu. Spaní v mokrých šatech život nijak nepříjemňuje. A mimoto ve tmě toho moc nepořídíme. Počkejme, až se úplně rozjasní. Pak taky spíš uvidíme, jak dnes bude, a možná že nás napadne něco lepšího. Až se rozední, podíval bych se nejdřív radši na pobřeží. Možná tam najdeme vysvětlení pro to, co se tam dneska před ránem dělo.“

„To je dobrý nápad,“ souhlasil Rod. „Mimochodem, ty menší ryby už nejspíš jsou, takže bychom se do nich mohli pustit. Až bude

hotový i ten macek, můžeme ho nechat vychladnout a schovat si ho napotom.“

Pstruzi naservírovaní na Bertieho talířích chutnaly skvěle a s plnými žaludky byli hned všichni naladěni optimisticky. Otevřenými dveřmi už začalo pronikat ranní šírání. Stále ještě hustě mžilo a po okolí se válela těžká vlhká mlha, stejně nepříjemná jako déšť. Nebe bylo dosud úplně zatažené, ale lehký větřík sliboval, že by během dne mohl rozehnat mraky. Také se už objevili raccí a začali s každodenním sháněním potravy.

„Bylo by lepší, kdybys už uhasil oheň, Rode,“ řekl Biggles. „Kdyby se víc rozjasnilo, mohlo by být vidět kouř.“

Jakmile se ještě víc rozednilo, vzal dalekohled a vyšel ven s poznámkou, že teď se už může odvážit na skaliska a rozhlédnout se po kraji a hlavně po celém pobřeží. Nezůstal pryč příliš dlouho. Když se vrátil, řekl: „Teď tam není nic vidět. Aspoň ze skal jsem nic neviděl. Pochybuju, že by se odtud dalo dohlédnout na zámek, ale mohl bys to zkusit z toho hřebene nad námi, Gingere. Kdo ví, jestli něco neuvidíš, možná bys mohl trochu zmapovat situaci. Viditelnost je už trochu lepší a protože fronta přechází ze západu, jak se mi zdá, rozeženou se mraky kolem zámku dřív než tady.“

„Dobře,“ řekl Ginger, vzal si od Bigglese dalekohled a vyšel ven do svahu.

Rozhled do kraje sice za moc nestál, ale jakmile se dostal k vrcholu hřebene, bylo to o moc lepší. Přesně jak to předpověděl Biggles, na západě bylo mraků mnohem méně a dokonce se občas začalo ukazovat i vodnatelné sluníčko, přesto však to ještě vypadalo spíš na déšť. Zámek byl ještě zahalený v mlze. Terén mezi ním a skalisky vypadal neutěšeně. Ginger čekal a nakonec se dočkal odměny za svou trpělivost. Za mraky vykouklo slunce a odhalilo siluetu zámku. Přiložil k očím dalekohled. Upoutal ho jakýsi pohyb, na který soustředil pozornost. Ale pak se mraky zase zatáhly a bylo po viditelnosti.

Usoudil, že prozatím nic víc už neuvidí, otočil se a chtěl se vrátit. Chvilí stanul obrácený čelem k moři a rozhlédl se po něm. Ani nečekal, že něco uvidí, ale najednou ustrnul, když na temné hladině spatřil jeden jediný zvláštní předmět. Byl to člun, vlastně spíš lodní

plachta. Jedna jediná malá plachta, to znamenalo malou plachetnici. Uvědomil si, že je příliš daleko, než aby ji mohli zahlédnout dole z domku. Byla vidět jen tady seshora. Nebylo pochyb, přiložil k očím dalekohled a upřeně se na plachetnici zadíval. Ale ani s dalekohledem neviděl o moc víc a nakonec mu plavidlo zmizelo v mlze.

Vrátil se co nejrychleji k domku. „Uviděl jsem na otevřeném moři člun,“ vyhrkl vzrušeně.

Biggles vyskočil. „Jaký člun?“

„To bych ti nemohl říct. Vím jen, že měl plachtu. Upřímně řečeno to bylo to jediné, co jsem viděl. Kdybych měl hádat, tak to byla malá rybářská loďka. Ale odtud by ji stejně vidět nebylo. A mimoto je už pryč. Zhlédl jsem ji chvíli před tím, než zmizela v mlze.“

„Dovedl bys určit, jakým směrem plula?“

„Kdyby mířila k ostrovu, tak by ji muselo být vidět i pak, takže předpokládám, že jela od nás pryč.“

„K pevnině.“

„Ano.“

Biggles si zapálil cigaretu. „To je velmi zvláštní. Přirozeně že mohla být na lovu ryb, i když se mi to v tomhle počasí nějak nezdá. Na druhé straně by to mohlo vysvětlovat ty zvuky, co jsme slyšeli od moře dneska v noci. To mi připadá pravděpodobnější. Jestliže ten člun nebo ta loďka přirazila tady k ostrovu, určitě ne kvůli rybám, to se s klidem vsadím. Nevidím aspoň žádný důvod, proč by poctivý rybář riskoval krk a přirážel v hluboké noci k zdejšímu pobřeží.“

„Pokud ovšem na břehu nestál někdo se světlem, aby ho sem navedl.“

„Na tom něco je,“ přisvědčil Biggles. „Kdyby tomu tak bylo, museli by ho tady očekávat. Jinými slovy řečeno, posádka by tady musela mít umluvenou schůzku. Tím by se vysvětlily ty hlasy, ale nemá cenu, abychom se o tom ještě dohadovali. S trochou štěstí na to stejně přijdeme. Bylo odtamtud vidět zámek, Gingere?“

„Když se trochu protrhly mraky, tak jsem něco viděl. Málem bych zapomněl. Viděl jsem taky koně.“

„Cože jsi viděl?“

„Koně. No ano, co se mě týče, byl to spíš pony.“

„Víš jistě, že to nebyl jelen?“ zeptal se Rod.

„Dej pokoj,“ zaprotěstoval Ginger. „Snad si nemyslíš, že nepoznám rozdíl mezi kobyloou a jelenem? To zvíře, co jsem viděl, určitě nemělo parohy.“

„Mohla to být laň, ty taky nemají parohy.“

„To zvíře, co jsem viděl, bylo blízko zámku. Jako by se tam páslo. Pásla by se takhle blízko u budovy vysoká?“

„Asi ne, pokud je ta budova obydlená.“

„Dobře, dobře, přestaňte se už proboha dohadovat,“ přerušil je Biggles. „Ginger říkal, že to byl kůň, a já myslím, že si mezitím už uvědomil rozdíl mezi jelenem a koněm. Rode, bylo by možné, že by tady zůstal nějaký už třeba zdivočelý kůň, když odtud odešli lidi?“

„Protože jsem tady v té době nebyl, nemůžu to s určitostí vyloučit, ale myslím, že skoro jistě ne. Lidi si zřejmě vzali s sebou všechen dobytek a domácí zvířata. Určitě i svoje poníky, protože to byl tehdy asi jediný dopravní prostředek na přepravu nákladů, pokud si ho mohli dovolit.“

„Hm, člověk se toho tady dozví,“ zamumlal Biggles. „Teď už aspoň víme, že nepřítel si sem dopravil koně – nebo poníka, protože potřebuje přepravovat náklady. V tomhle prostředí se nedá předpokládat, že by to zvíře využívali jako jezdeckého koně. Je tu proto, aby něco nosil. Ale co? Dám se poddat. Mezitím přestalo pršet, pojďme se tedy vypravit na procházku po pobřeží. Možná se dozvíme něco tam. Ale někdo by tu měl držet hlídku. Bertie, ujmi se toho ty. A než vyrazíme, mohl by ses zase podívat ke hřebenu, jestli neuvidíš někde nějaký pohyb.“

Bertie se právě myl v potůčku mezi skalami. Teď si osušil ruce a obličej a vyčistil si monokl. „Provedu, starouši.“

Zmizel s dalekohledem a po několika minutách se vrátil.

„Absolutně nikde nic,“ ohlásil.

„Ani žádný kůň?“

„U zámku není vidět ani koně.“

„Možná že ho uklidili někam stranou, když se teď už rozjasnilo,“ zauvažoval Biggles. „Kdo si se mnou vyrazí na pláž?“

Rod a Ginger se k němu hned přidali.

„Měj oči na stopkách, pokud budeme pryč,“ řekl Biggles Bertiemu. „Nechci být pryč moc dlouho. A čas od času můžeš nakouknout přes hřeben. Kdybys někoho viděl, zapískej.“

„Dobrá.“

„A nechod' mi jinak z tábora.“

„Ani nápad, starouši, ani nápad,“ slíbil Bertie.

5. Vítaní a nevítaní hosté

Když Bertie osaměl, nekoukal jen tak zbůhdarma na moře. Kdyby ho pozoroval někdo z jeho přátel, asi by se marně dohadoval, do čeho se tak cílevědomě pouští.

Nejdřív vyhledal vak, ve kterém měl Rod své rybářské nádobíčko. Schoval ho někde v rohu místnosti. Jakmile začal s inspekci toho, co bylo uvnitř, zahrál mu na rtech spokojený úsměv, protože hned našel, co hledal. Rezervní cívku vlasce. Tenhle sice nebyl tak luxusní, ale zato pěkně elastický.

S cívkou se vypravil na smetiště za domem. Po chvíli tam našel, co měl na mysli, malý, ale těžký kus kovu několik centimetrů dlouhý a o trochu méně široký. To bylo zřejmě to pravé, protože s tím zašel ke kapradí, kde si schoval hlavy a vnitřnosti ryb, které vykuchal předešlého večera. Největší rybí hlavu uvázal kouskem vlasce na kus železa a celé to pak připevnil za delší vlasce. Teď byl vybavený k akci.

S návnadou se vypravil na skalní převis nad vodou. Vybral si místo, kde bylo dost hluboko, a spustil návnadu na dno. Druhou část vlasce zachytil na kousek útesu, čímž operace prozatím skončila. Netrvala déle než pár minut.

Účel celé akce by uhádl každý, nejen detektiv: Bertie se vypravil na raky. Ne že by na ně měl tak velikou chuť, spíš se těšil, jak se budou tvářit ostatní, až je zakrátko překvapí se svým úlovkem. Trocha rybaření nikdy neuškodí a hlavně rozptýlí nudu, protože tohle vypadalo na pěkně otravný den.

Přirozeně že kvůli tomu nemínil zanedbávat své úkoly. Spěšně se vrátil k domku pro dalekohled a zamířil s ním k horskému hřebenu. Zalehl na břicho a začal zkoumat okolí. Počínal si velmi svědomitě, ale nepřekvapilo ho ani nezklamalo, když neuviděl vůbec nic než přelétající racky. Díval se i na střechu zámku, jestli snad neuvidí aspoň náznak kouře, ale kde nic, tu nic.

Čekal. Počasí se trochu zlepšilo, což znamená, že aspoň nepršelo. Ale bylo pořád pod mrakem a vřesoviště vypadalo ještě

pochmurněji, než jak je viděl předešlého dne. Hodnou chvíli pozoroval neutěšenou krajinu a pak se rozhodl vrátit k rybaření.

Chytil vlasec a protože tušil, že na návnadě něco je, začal ho vytahovat pomaloučku nahoru. Jenže ho čekalo zklamání. Do rybí hlavy se skutečně zakousl rak, ale protože nebyl větší než nějakých patnáct centimetrů, sundal ho a hodil zase do vody. Návnadu pak spustil na jiném místě.

Znovu vylezl k hřebenu, aby probádal terén a zámek. A zase neuviděl nic zajímavého. Bylo už opět o chloupek jasněji, ale po okolí se stále ještě tu i onde povalovala mlha. Nějakou dobu poctivě hlídkoval, ale pak ho to už začalo tak nudit, že se poznovu vrátil k rybaření. Doufal, že tentokrát bude úspěšnější. Začal obezřetně vytahovat vlasec. Když vytáhl úlovek nad hladinu, viděl, že to není rak, nýbrž krab. Byl sice dost velký, ale přece jen to bylo další zklamání, vypravil se přece na raky a bašta. Krab tak jako tak spadl z návnady, když ho vytáhl ven, a byl by se zase schoval do svého živlu, ale Bertie ho zezadu chytil za krunýř a rozmýšlel se, nemá-li si ho přece jen nechat. Zatímco tam tak stál s krabem v ruce, zaslechl za sebou hlas: „Co to má znamenat?“

Bertie se otočil a neviděl jednoho, ba ani dva muže. Byli tam hned tři. Jeden měl normální konfekční oblek a přes ruku nesl nepromokavý plášť, jako by právě vystoupil z vlaku. Druzí dva byli jiní. Měli hrubé, ale teplé oblečení, přes svetry ještě bundy, vysoké holínky a do nich zastrčené nohavice. Stáli na skalách, ne dál než deset metrů od něho. Bertie skryl pokud možno překvapení a zeptal se, ještě stále s krabem v ruce: „To mluvíte na mě?“ Přirozeně by rád věděl, jak se tam ti chlapi dostali, aniž si jich všiml. Bylo takřka nemožné, že by se přiblížili přes otevřené vřesoviště.

Muži sestoupili blíž. Ten v konfekčních šatech vyštěkl zhurta: „Slyšels, co jsem se ptal. Co tu děláš?“ Ani stopy po nějakém skotském přízvuku.

Bertie svraštil čelo. „A co je vám po tom?“ odsekl. „Mohl bych se zeptat na totéž.“

„Jmenuješ se Macaster?“

„Do toho ti nic není,“ odpověděl mu ledově Bertie. „A ta tvoje vizáž se mi mimochodem taky vůbec nelíbí.“

„To není Macaster,“ řekl jeden z mužů, o jehož národnosti nemohlo být pochyb.

„Na něco jsem se tě ptal,“ pokračoval ten první hrubým tónem. „A čekám na odpověď.“

„Tak to si teda počkáš. Jediné, co ti mohu říct, je, aby sis hleděl svého.“

„Aha, tak takhle to na nás hraješ. Koukej si nechat ty řečičky, jestli nejsi tak blbej, jak vypadáš.“

Jak by na to Bertie odpověděl, to se už nikdy nikdo nedozví. V té chvíli se celá scéna totiž změnila v komedii – aspoň co se Bertieho týče, protože se do hry vložil krab. Bertie možná zapomněl, že ho pořád drží v ruce, nebo ho tak navztekal způsob, jakým ho tu vyslýchají, že úplně ztratil obezřetnost. Ať už tak nebo onak, zápasícímu korýši se podařilo sevřít jeho prst do jednoho z klepet.

Reakce byla okamžitá. Bertie zařval a prudce máchl rukou, aby se co nejrychleji vyprostil ze stisku klepeta. To se mu podařilo. Krab, vystavený tak náhle odstředivé síle, s kterou dosud neměl zkušenosti, proletěl vzduchem a byl by přistál na tváři arogantního tazatele, třebaže to byla z Bertieho strany čistá náhoda. Muž se ale rychle sklonil a uskočil. Tak by reagoval každý. Jenomže skály byly mokré a kluzké od deště a nepřály nenadálým pohybům. Chlapík uklouzl a po nezdařilém pokusu o udržení rovnováhy přistál v kaluži vody. Krab se spasil útekem.

Bertie se neubránil smíchu.

Muž se na něho hrozivě podíval a vyrazil celou řadu nadávek a kleteb.

Bertie zahrál starostlivou vážnost. „Jestli tam zůstaneš sedět ještě dlouho, promočíš si zadek. To máš z toho, že neudrжуješ odstup od rybáře. Vždycky býváš takhle nešikovný?“ připojil k tomu s tázavým pohledem přes monokl.

Muž se zalykal vztekem a škrábal se z kaluže. Pak se bezúspěšně pokoušel vyždímat si trochu nohavice. „Takže tobě je to k smíchu?“ zavrčel.

„V životě jsem se tak nezasmál,“ přisvědčil Bertie, ještě stále s úsměvem.

„Však on tě smích přejde, než tu s tebou skončím.“

„A tebe přejde, až sem dojdou chlapci v modrém,“ vyrukoval Bertie s tím prvním, co ho napadlo.

Muži ustrnuli.

„Cos to povídal?“ zeptal se jejich předák docela jiným tónem.

„Slyšels mě dobře. Můžou tu být každou chvíli. Na tvém místě bych radši zmizel, než se začnou ptát, co tady děláš. Tohle je totiž soukromý majetek, abys věděl.“

„A co by tady dělali?“

Bertie měl hned pohotově odpověď. „Může být, že chtějí používat ten starý maják jako terč. Nic bych se nedivil, kdyby přeměnili ostrov v základnu pro řízené střely. Soudě podle toho mála, co jsem viděl a slyšel, to bude asi ono.“ Ta informace měla žádoucí efekt. Následovalo takřka hmatatelné ticho. Tři muži se po sobě navzájem podívali. To, co Bertie říkal, bylo docela dobře možné, proto to taky vzali vážně. Tak vážně, že se po nějakou dobu nezmohli na slovo. Jejich pohlavár nakonec řekl těm dvěma: „Nesmysl. Lže. Zapomeňte na to.“ Neznělo to ale nijak přesvědčivě.

Poznovu se rozhostilo ticho. A v tom tichu se náhle z dálky ozval slabý zvuk letadla. Bertie okamžitě poznal, že to bude helikoptéra.

Bertiemu se nijak neulevilo. Ani na moment ho nenapadlo, že by to mohl být někdo jiný než Algy, který se vrací trochu dřív, než čekali. Sám sebe se teď ptal, jak to dopadne, až stroj přistane na pláži. To vrhne na celou situaci zcela jiné světlo. Chvíli zauvažoval, že někdy teď se asi budou vracet ostatní ze své pátrací akce na pobřeží. Rád by věděl, co to udělá. Protože taky jistě slyšeli zvuk motoru, asi si počkají, až stroj přistane. Bertie čekal s obavami, jak to všechno dopadne.

Helikoptéra mířila přímo k ostrovu. Uplynulo pár minut. Nikdo neřekl ani slovo. Všechny oči byly upřeny na blížící se stroj, který k Bertieho údivu poněkud změnil směr a nezamířil hned na pláž, ale zakroužil několikrát nad ostrovem, než se pomalu přichystal k přistání. Při tomhle manévru ho bylo dobře vidět i z boku a to, co všichni uviděli, otřáslo Bertiem asi stejně jako těmi třemi.

Helikoptéra měla vojenské znaky. Ale bylo tu ještě něco. Na tmavomodrém pozadí byla namalována dvě písmena: R a N. Královské námořnictvo.

Bertie vytřeštil oči. Stejně jako ostatní nevěděl, co tu helikoptéra pohledává. Mimoto ho překvapilo, jak rychle se mu vyplnila jeho věštba o mužích v modrém. Stále si ještě myslel, že je to jen pouhá náhoda, ale vděčně využil příležitosti, kterou mu nabízela. Když helikoptéra dosedla, prohodil jen tak mimochodem: „Tak prosím. A neříkejte, že jsem vás nevaroval. Na vašem místě bych koukal mazat.“

„To je ten stroj, co jsi s ním přiletěl?“ zeptal se muž v konfekčním obleku.

„Ne zrovna tenhle, ale stejný typ,“ odpověděl Bertie lhostejně.

„A co tu bude dělat?“

„Když se budeš obtěžovat na pobřeží, můžeš se tam na to osobně přeptat velitele.“

Ta nabídka tazatele zřejmě nikterak nelákala, protože se obrátil k ostatním a řekl: „Jde se.“ Klidili se tak, aby je bylo co nejmíň vidět.

Bertie se za nimi díval, rád, že se to tak pěkně vyřešilo samo. Tohle nebyla vhodná chvíle na násilné řešení a on v tom směru udělal všechno, co bylo za daných okolností možné. Měl pocit, že by teď mohl vyzkoumat, co se děje na pláži, a už už se chtěl začít škrábat po skalách, když se z druhé strany vynořili ostatní. Nebyli sami, šel s nimi poručík letecké služby námořnictva, loďní poddůstojník a námořník obtěžkaný výzbrojí.

Když došli k Bertiemu, řekl Biggles: „Tohle je poručík Martin z Invergordonu. Dostali na základnu zprávu z admirality, že je třeba okamžitě prohledat Rodův člun, aby se zjistilo, co a jak.“

Bertie to hned pochopil. Algy se telefonicky spojil s komodorem, který nezaváhal a začal okamžitě jednat.

„Stalo se tu ještě něco, zatímco jsme byli pryč?“ pokračoval Biggles. „Zdálo se mi, že slyším, jak něco voláš, ale nebyl jsem si jistý. Rackové tu nadělají tolik rámusu.“

„Abych pravdu řekl, starouši, vskutku jsem otevřel pusu, protože mi jeden krab laskavě stiskl ruku. Měl jsem tu návštěvu, ale

panstvo zmizelo, když se objevili mariňáci. Podrobnosti se dozvíš později.“

„Aha,“ řekl Biggles upjatě a zpřímá se na něho podíval.

„Objevili jste ještě něco na pobřeží?“ chtěl vědět Bertie.

„Ne, jen to, že Ginger měl pravdu s tím koněm. Na pláži jsme našli stopy podkov.“

Zatímco mluvili cestou k potopenému člunu, oblékal si námořník výstroj žabího muže. „Podívá se, co se vlastně stalo, než dáme vědět havarijní službě,“ řekl Biggles Bertiemu.

Společně s poručíkem, který pilotoval helikoptéru, pak sledovali, co bylo pro námořníka denním chlebem.

„Jak se to stalo?“ zeptal se poručík Martin Bigglese, když žabí muž zmizel pod hladinou.

„Myslíme si, že to víme, ale rádi bychom měli jistotu. Macaster je majitelem tohoto ostrova – či spíš, má ho v pronájmu od vlády. Přijel sem sám, aby se tu porozhlédl, a člun nechal bez dozoru. Když se vrátil, viděl, že ho někdo potopil, ačkoliv ostrov má být neobydlený. Domníváme se tedy, že ho někdo poslal ke dnu schválně.“

„Ale kdo by to dělal?“

„To nevíme. Macaster se obrátil na leteckou policii, a proto jsme tady.“

„Možná nějaké pašeráctví?“

„Dost možná. Jednoho muže jsem poslal zpátky do Scotland Yardu, aby informoval komodora o vývoji událostí, a výsledek je ten, že jste teď tady i vy. Bez nás by se Macaster dostal do pořádných těžkostí, což měli ti chlapi zřejmě v úmyslu. Máme s sebou jen malou železnou zásobu potravin. Macasterovy zásoby zůstaly přirozeně ve člunu.“

„Podle mého by se z nich určitě dalo něco zachránit.“

„To jistě, protože byly pořádně zabalené.“

Žabí muž se objevil nad hladinou a za pomoci ostatních se dostal nahoru na skaliska. „Venkovní kohout je otevřený. Podle mého ho někdo nezavřel z neopatrnosti, nebo to musel udělat schválně.“

Biggles přikývl. „To jsme si mysleli. Je člun ještě nějak jinak poškozený?“

„Nic jsem nezjistil, pane. Nabral prostě vodu a šel ke dnu.“

Biggles se podíval na důstojníka. „Dalo by moc práce vyzvednout ho na hladinu?“

„S pořádným vybavením jistě ne. Ale protože to tady s sebou nemáme, můžeme se jenom vrátit na základnu.“

„To chápu. Mohli byste zachránit ještě něco z Macasterových věcí?“

Poručík Martin se podíval na hodinky. „Nevidím důvod, proč bychom nemohli, pokud se v pořádku vrátíme před soumrakem.“

„To je prima.“

Poručík promluvil s žabím mužem a ten se zase spustil pod hladinu a začal vyndávat věci z podpalubí člunu.

Po půlhodině už stála na souši řádka kontejnerů. Poručík se zase podíval na hodiny a řekl, že to by asi tak stačilo. Žabí muž si svlékl potápěčské vybavení a muži z helikoptéry se zase vrátili ke stroji. Biggles šel s nimi. Nezbyvalo mu než poděkovat za pomoc, a nedlouho poté se helikoptéra zase vznesla k nebi. Když se Biggles vrátil k ostatním, viděl, že už transportují zásoby k domku. Zamířil si to rovnou k Bertiemu se slovy: „A teď mi pěkně poviš, co se tu dělo, zatímco jsme byli pryč.“

Ostatní ustali v práci a poslouchali.

„Překvapila mě tu trojice nepříjemných individuů.“

„Překvapila! A jak pak to?“

„Já nevím, ale tak to bylo. Jednu věc vím najisto, totiž že nepřišli přes vřesoviště. Jinak bych je totiž musel vidět.“

„Hlídkoval jsi pořádně?“

Bertie se zatvářil uraženě. „No dovol! Přirozeně, co sis myslíš? Většinu času jsem strávil na bříše tam na tom skalním hřebenu. Nikde se nic ani nešustlo. Museli se sem dostat přes skály od moře. Protože jsem nevěděl, že něco takového je vůbec možné, nebyl jsem na ně připravený.“

Biggles přikývl. „Na to bych byl taky ani nepomyslel. Kde jsi byl a co jsi dělal, když přišli?“

„Stál jsem tady na skále. Hodil jsem do moře návnadu s rybí hlavou a doufal jsem, že chytím raka. Místo toho jsem vytáhl kraba. Zrovna jsem ho chtěl hodit zase do moře, když mě oslovili zezadu.“

„A to jsi neslyšel, že přicházejí?“

„V tom randálu, co tu nadělají rackové a příboj?“

„Co říkali?“

„Chtěli vědět, co tu dělám.“ Bertie pak v krátkosti vylíčil, co se stalo, „Moc se toho ode mne nedozvěděli,“ uzavřel své vyprávění.

„Nevěděli, že jsme na pobřeží?“

„Já myslím, že ne, jinak by nebyli tak sebejistí.“

„Říkal jsi, že byli tři. Jak vypadali?“

„Ten jeden, co se mnou mluvil a podle mého byl jejich kápo, to byla protřelá ukázka konfekčního typu. V obleku. Tmavší. Černý knírek. Podle výslovnosti to byl Angličan. Ostatní dva byli obyčejní chlapi. Ne moc upravení. Nic zvláštního. Skotové. Ale jeden z nich otevřel pusu. Povídal, že já Macaster nejsem, z čehož jsem usoudil, že někde viděl Roda, ať už tady nebo na pevnině.“

„Hm,“ Biggles si přemýšlivě zamnul bradu. „Začínám mít pomalu dost téhle hry na schovávanou. Zítra se možná vrátí Algy. Ale ať přiletí nebo nepřiletí, ať bude hezky nebo ošklivo, my se prostě pokusíme vypátrat, co vězí za tímhle nesmyslem. A mimoto se zdá, že se vyčasí. Při tomhle větříčku to tady pěkně vyschne.“

„A co chceš teda podniknout?“

„Šel bych se nejdřív podívat k tobě do zámku. A když se nedozvíme nic tam, půjdeme k majáku. Nedovedu si představit, že by všichni spali pod širákem, takže musí mít někde střechu nad hlavou. Kůň nás navedl k zámku. Víme, že ho používají při cestách na pobřeží, takže nemusí trvat dlouho, než přijdeme věci na kloub.“

„Ani nevíš, jak jsem s tebou zajedno,“ řekl Rod rozhodným tónem. „Už mám dost toho plížení po vlastním pozemku, jako bych byl pytlák. Ted' víme, že jsou tady. Oni taky vědí, že tu někdo je, tak proč bychom se měli ještě schovávat?“

„Absolutně moje řeč,“ stvrdil to Bertie. „Jsem stoprocentně pro, abychom těm parchantům ukázali zuby.“

„Dobře,“ řekl Biggles krátce. „Ted' zaneseme zbytek toho tady dovnitř a poradíme se, jak na věc.“

„Myslím, že bych měl vytáhnout vlasec, co jsem nechal viset ve vodě,“ řekl Bertie. „Rode, doufám, že se nezlobíš, že jsem si vypůjčil tvou rezervní cívku?“

„Přirozeně že ne. Je ti k dispozici.“

Bertie šel k převisu skály.

Ostatní si prohlíželi zachráněné kontejnery, když se po několika minutách vrátil s triumfálním výrazem ve tváři. „Tak co tomu říkáte?“ zeptal se zvesela a zvedl do výšky pořádně velkého raka.

Na Bigglese to neudělalo vůbec žádný dojem. „A co s tím chceš dělat?“

„Sníme ho, přirozeně. Co sis myslel? Že ho budu drezírovat jako domácí zvíře?“

„A jak ho chceš zabít?“ Bertie se zamyslel nad otázkou, která mu zřejmě ještě vůbec nepřišla na mysl. „No jo, jak se zabíjí rak?“

„Co takhle kulkou,“ navrhl Ginger.

„A rozstřílet tím maso na cucky. To zrovna!“

„Tak ho zapíchni.“

„A kde se asi zapichuje?“

„Podřízne se mu krk.“

Bertie raka otočil a podíval se na jeho spodní stranu. „Já myslím, že žádný krk nemá.“

„Podle mého se raci házejí zaživa do vařící vody,“ poznamenal Rod.

Bertie ustrnul. „To nemyslíš vážně!“

„Smrtelně vážně.“

„Člověče, to musí být děs.“

„Proto jsou vždycky tak červení.“

„Bože na nebi! No jo. To mě nepřekvapuje. Ty bys taky zčervenal.“

„A odkud vezmeš hrnec?“

Bigglese už přešla trpělivost. „Dejte s tím pokoj. Nepřijeli jsme sem na piknik a hlady taky neumřeme. Hod' ho zase zpátky do moře. Jídla máme dost a bez problémů.“

Bertie si povzdechl. „Jak je to možné, že mi nikdy nevyjde, co naplánuju?“ zeptal se žalostivým tónem a elegantním obloukem odhodil raka zase do vody.

6. Starý trik z Vysočiny

Zbytek dne uplynul bez zvláštních událostí. Hlídkovali sice na skalním hřebenu, ale nezahlédli nikoho. Prohledali také skály nad mořem v naději, že najdou pěšinku, kudy se dostali do území nad přístavem tři muži, kteří tam překvapili Bertieho. Nebyla tam žádná cesta nebo stezička, ba ani stopa po ní, ale vyzkoušeli si, že projít se tam za odlivu dá, když se člověk nebojí riskovat. Nebyla to ale rozhodně trasa, na kterou by si troufl někdo neobeznámený s terénem, což podle Bertieho svědčilo o tom, že nejméně jeden z těch mužů, patrně některý z obou Skotů, je na ostrově jako doma.

Když se o tom přesvědčili, už další možnosti přechodu přes skály neprozkoumávali. Po zrádných útesech a balvanech se těžko chodí. Některé vypadaly, jako by se sem skutálely nebo zřítily teprve nedávno, jiné působily dojmem, že chybí jen málo a odvalí se dál, až žuchnou úplně dolů. Na tom nebylo nic divného, takový proces bývá vlastní každému skalnatému pobřeží.

Bylo tu ale ještě jedno nebezpečí. Třebaže většina skal, jejichž výška byla asi patnáct, ba někdy až takových třicet metrů, byla na mnoha místech v převisu, na jiných naopak ustupovala dozadu, což znamenalo, že z nejvyšších skal se dal bezpečně sledovat každý pohyb na pláži. A také to znamenalo, že člověk stojící nahoře na skále to může setsakramentsky znepříjemnit tomu dole, když přes převis skulí nebo shodí kameny či balvany, aniž ho přitom někdo vidí.

Když to všechno zjistili, vrátili se do přístavu a poslední hodiny, kdy bylo ještě světlo, prohovořovali situaci a plánovali další postup na zítřek. Počasí se značně vylepšilo, nedalo se však říct, že by bylo vyložene pěkně. Západní vítr ale už protrhal a rozehnal deštivé mraky a obnažil široký pruh modrého nebe. Rozhled do kraje byl docela dobrý, zato ale byla dost velká zima. S tím si však nikdo starosti nedělal, a když se úplně setmělo, všichni zalehli docela spokojení s vývinem událostí. Nikdo nepředpokládal, že se problémy, o nichž hovořili, za několik hodin tak radikálně vyřeší.

Biggles se po krátké diskusi rozhodl, že tuhle noc nebude třeba držet hlídky. Nemělo cenu plýtvat silami, pokud to není nutné. Neznámí muži na ostrově, ať už byli odkudkoli a vyváděli jakékoli věci, teď už věděli, že někdo táboří poblíž přístavu, třebaže přesné místo neznali. Biggles nepředpokládal, že by v tomhle stadiu přešli k nějaké násilné akci. Konec konců to přece byli lidi a ne divoká zvěř a noční dravci. Kdyby neznámí muži měli za lubem nějakou akci, nebyl důvod, proč by čekali až do tmy, mohli přece udeřit za světla, kdy se mnohem snáz dají v terénu zdolávat přirozené překážky.

Později se mělo ukázat, že to byl omyl, v dané chvíli to však vypadalo na docela rozumné vývody, a proto šli spát.

Jako první se probudil Ginger. Ačkoliv byl ještě v polospánku, měl dojem, že se dusí. Byl to snad sen? Zdálo se mu něco? V následující chvíli se dočista probral. To nebyl sen, to byl holý fakt! Místnost byla plná kouře. Nejprve ho napadlo, že chytila chatrč, což by nebylo tak divné. Na hromádku suchého kapradí mohla přeskočit jiskra. Nebo Biggles mohl usnout s hořící cigaretou.

Zvedl se na loket a hned viděl, že tyhle dvě možnosti to nebyly. Otevřenými dveřmi viděl jasně oranžovou zář zvenčí. Hořelo, to ano, ale venku. S výkřikem vyskočil a hnal se ven. To, co viděl, byl největší šok jeho života. Jako by hořel celý svět. Nebe bylo rudé. Vzduch prosycený kouřem. Všude létaly jiskry. A z poměrné blízkosti se ozývalo zlověstné praskání. Po osvětleném obzoru se s poděšeným křikem míhali ptáci. Králíci a zajíci pelášili po skalách. Viděl, jak jednomu už hoří kožich a hledá záchranu ve vodě.

„Panebože, hoří celý ostrov!“ vykřikl rozkašlaný Biggles.

„Zatím jen vřesoviště,“ reagoval docela klidně Rod. „Otázka je, jakým směrem se šíří oheň. Jestli se nezměnil vítr, mělo by to být směrem k nám.“

„Je to naším směrem,“ volal Biggles. „Jen se podívej na jiskry. Jak daleko odtud to může být? Kolik času nám ještě zbývá? To je teď to nejdůležitější.“

„Jdu to zjistit,“ vykřikl Ginger a dral se do vrchu. Z hřebenu spatřil, co v životě neviděl. To je také logické, protože dosud ještě nikdy nezažil požár vřesoviště, který rozdmýchává vítr. Ti, kdo něco

podobného už zažili, a ve Skotsku jich určitě je dost, vědí, že na takovou podívanou se nesnadno zapomíná.

Viděl asi půlkilometrovou zed' plamenů, šlehajících do třímetrové výšky. Nebyla od něho dál než na sto metrů a šířila se k přístavu. Do vzduchu létaly planoucí kusy dřeva, na tvářích už cítil žár ohně. Horempádem se vracel dolů.

„Rychle!“ vyhrkl takřka bez dechu. „Jde to přímo sem. Nezadržitelně.“

„Každý ať vezme, co unese, a honem s tím k pláži,“ poručil Biggels stroze. „To je jediná ústupová cesta.“

„Nemáme na to víc než pět minut,“ varoval Ginger a popadl dalekohled, batohy a primus.

„Oheň se samosebou zastaví u skal,“ podotkl Bertie.

„Jenže to už budeme udušení kouřem,“ odsekl Biggles.

Každý sebral, co mohl, a všichni spěchali k pobřeží.

Jen Bertie se poněkud opozdil, posbíral Rodovy kontejnery s potravinami a sházel je dolů na skály, kde neroste kapradí. Pak spěchal za ostatními.

Už neztráceli slova ani čas, protože bylo jasné, že nebezpečí je jim v patách. Když se dostali k pobřeží, viděli, jak za skalisky vyšlehují plameny. Všichni byli rozkašlaní, ale nedopřáli si oddechu. Na rovném pobřeží pokrytém oblázky se dalo dobře běžet dál, což neprodleně udělali, protože je netrápil jen žár, ale hlavně ostrý, pronikavě čpící kouř, který je takřka oslepoval. Oči jim slzely a plíce jako by se chtěly rozskočit. Ustavičně kašlali.

Ke konci to byl jen zoufalý úprk před ohněm, který přeskakoval na všechna místa, kde bylo aspoň něco hořlavého. Naštěstí čím blíž ke skalám, tím víc bylo také holých, neporostlých míst, která oheň vždycky aspoň zbrzdila, než se nakonec prudce zastavil na kraji pláže, kde byly jen kameny, písek a moře.

Šli dál už volnějším krokem k nejzazšímu konci pláže, kde už je přestal trápit kouř. Tam shodili na zem veškerou bagáž a zhluboka nadechovali, případně hasili doutnající místa na oděvech, kde je zasáhly létající jiskry.

„Bože, to bylo jen o chlup,“ prudce oddechoval Biggels a otíral si kapesníkem oči. „Prokristapána, jak k tomuhle mohlo dojít?“

„K tomu nedošlo jen tak,“ ujistil ho Rod.

„Jak to myslíš?“

„To vřesoviště někdo podpálil.“

Biggles vytřeštil oči. „To myslíš vážně?“

„Nejen myslím, já to vím. Ten oheň nemohl vzniknout žádným jiným způsobem,“ usmál se smutně Rod. „Je to starý trik ze Skotské vysočiny, aspoň před lety býval. Byl velmi jednoduchý a účinný. Klan, který nesnášel druhý klan, se prostě vydal na stranu, odkud fouká vítr, a podpálil tam vřesoviště. Ostatní obstaral už vítr sám. Za své pak vzalo všechno, koně, dobytek, domy a všichni, kdo nestačili vzít včas nohy na ramena.“

„To jste tady měli pěknou sebranku.“

„O nic horší než dnešní lidi, co házejí bomby.“

„Nebudeme se o to přít. Mimochodem, teď když o tom mluvíš, vzpomínám si, že jsem už víckrát slýchal o schválně podpálených vřesovištích.“

„To je něco jiného. To se děje s vřesovišti, která se vypalují, protože o ně už nikdo nestojí. Mimoto to dělají lidi, co tomu rozumějí. Rozhodně se nesmí vypalovat v létě, to je nebezpečné. Jakmile se takový oheň vymkne z ruky, už ho nikdo nezastaví, pakliže ho nezarazí široká cesta nebo řeka nebo jako v našem případě skály a moře. Když chytí i rašelina pod vřesovištěm, může hořet, dokud ji neuhasí přívalové deště nebo sněh. Protože tady nedávno pršelo, jak jsme viděli, rašelina hodně provlhla, takže s tím si starosti dělat nemusíme. Ale z našeho milého domečku asi nezbyde vůbec nic.“

„Ty teda myslíš, že byl oheň založený úmyslně?“ zopakoval Biggles a podíval se zpřímá na Roda.

„Jiná možnost tu není. V parném létě, když je vřesoviště vyschlé jako troud, může ho zapálit i střípek skla, když na něj pálí slunce. Jenže tenhle oheň vznikl za noci, takže na nějakou náhodu není ani pomyslení. Vzhledem k tomu, že vřesoviště bylo ještě provlhlé, bylo třeba značné úsilí, aby se podpálilo. Ale jakmile jednou začne hořet, tak hoří, a na vlhkosti už pak nesejde.“

„Takže se nás ta pakáz pokusila vykouřit,“ mumlal Bertie a čistil si monokl.

„A zdá se, že se jí to do značné míry podařilo,“ podotkl trpce Biggles.

„Mělo mě to napadnout,“ pokračoval Rod. „Ale nemyslel jsem si, že zajdou tak daleko. Myslím, že to nejhorší máme za sebou. Až se rozední, přijdou se přesvědčit, co vyvedli.“ Posadili se na balvany, čekali a vzpamatovávali se z úleku, který jim způsobil nečekaný požár. Po chvíli se ujal slova Biggles. „No, teď aspoň víme, na čem jsme. Zdejší nájezdníci dali jasně najevo, že jsou schopni všeho, jen aby nám tady znemožnili život.“

„Všeho mimo vraždu,“ zamumlal Ginger.

„Po dnešní noci bych nespolehal ani na to,“ odpověděl Biggles. „Moc nechybělo a bylo po nás. Kdybychom na ten oheň přišli o pár minut později, možná bychom uhořeli zaživa nebo by nás udusil kouř. Kouř člověka může zabít stejně jako oheň.“

„Možná si neuvědomili tu nedozírnost následků, když podpálí vřesoviště.“

„Ale uvědomili. A moc dobře. Ti dva Skoti museli vědět, co se stane. Když někdo žije na Skotské vysočině, zatraceně dobře ví, co dokážou tyhle požáry,“ pokračoval Biggles. „Ale je tu ještě něco, co mi vrtá hlavou. Kdybychom tu ještě měli Kestlera, možná by ho podpálily jiskry, a co my pak? Dostali bychom se do překerní situace nejen proto, že bychom tu zůstali bez mašiny, ale vysvětlovat potom, že nám ji zničila činnost nepřítele, aniž bychom mohli předložit hmatatelné důkazy, to by byla nekonečná práce.“

„S tím si starosti dělat nemusíš,“ řekl Rod skoro zvesela. „Teď už ti žádný stroj neshoří. Tohle riziko je pryč. Vřesoviště je vypálené a bude trvat léta, než zase naroste natolik, aby se dalo znova podpálit. Vlastně mi to ani tolik nevadí, protože bylo stejně nanic. Příští jaro by se v těch místech už mohly pást ovce.“

„Ty to tady možná zažiješ, ale my, jak doufám, ne,“ řekl mu na to Biggles. „Začínám mít téhle krajiny už dost.“

Mezitím začalo na východě pomalu svítat. Viděli, že tu i onde se ještě válí kouř, ale oheň už sám od sebe vyhasl.

„Pojďme zjistit rozsah škod,“ navrhl Biggles a vstal. „Než se vrátíme k domku, jestli z něho vůbec ještě něco zbylo, měli bychom vylézt nahoru a podívat se po krajině. Co kdyby se někdo pohyboval v okolí.“

Vylezli do svahu, který byl předešlého dne ještě zelený, zato teď sežehlý dočerna. Shora se jim naskytl pohled, jaký vlastně čekali, ale přesto Ginger vytréštil oči. Ohniska, kde byl požár na široké frontě založen, byla ve vypáleném prostoru jasně patrná. Za nimi, ve směru k vyššímu terénu, pokrývala ostrov smutná zeleň vřesoviště, zatímco vypálená část byla černá a mrtvá. Nezbylo na ní nic než balvany a výčnělky skal.

„Zdejší krajina nebyla zvlášť povzbudivá ani před ohněm, ale teď prostě nemám slov,“ okomentoval to Biggles. „Hrůza. Nikoho nikde nevidím, takže se můžeme vrátit. Kryjte se trochu pod hřebenem. Je možné, že po nás někdo kouká.“

Bylo snazší vracet se přes pláž, která byla teď pokrytá zčernalými větvičkami, navátými větrem. Když došli k cíli své pouti, ani je už nic nepřekvapilo. Skály tu stále byly, přesně jako zde stály už věky, kontejnery, které sem naházel Bertie, ležely na místech,

kam dopadly. Jinak nic. Svah byl černý. Z domku zbyla jen prázdná kostra, čtyři kamenné zdi.

„Budeme si muset hledat jiné přístřeší,“ podotkl Biggles. „Konec konců nejsme vázáni na tohle místo.“

„Je tu ještě více domků, z kterých si můžeme vybrat,“ řekl Rod. „Všechny vypadají podobně.“

„A je kolem nich nepochybně vřesoviště, co se dá pěkně podpálit.“

„Obávám se, že ano.“

„Jsou vidět ze zámku?“

„Více méně.“

„Pak to nemá cenu. Nepřítel by nás mohl sledovat na každém kroku. Po zkušenostech téhle noci bych dal přednost místu, kde se nedá nic zapálit.“

„Snad nechceš zůstat tady na holých skalách?“ poděsil se Bertie.

„To zrovna ne. Budeme si muset hledat nějaké útočiště pro případ, že zase začne pršet. Na úpatí skal jsem viděl pár jeskyní, které se nezatapí ani při přílivu. V některé z nich bychom se mohli zařídit, to znamená, že bychom si tam aspoň mohli nanést věci. A můžu si v ní rozdělat oheň, aniž to kdo uvidí.“

„Já jeskyně nemiluju,“ prohlásil Bertie. „Moji předkové už před zhruba dvěma tisíci lety z nich vylezli a přestali ve slujích bydlet. Nemohli bychom si tu hru s ohněm zahrát i z druhé strany?“

„Jak to myslíš?“

„Ta verbež nás vykouřila. Proč bychom jim to neoplatili?“

„Mimo jiné z jednoho prostého důvodu: vítr fouká z nepříznivé strany.“

„A je tu i další důvod. Kolem zámku není nic, co by mohlo hořet, jestli jsi měl na mysli tohle. Tráva, která roste poblíž, je strašně krátká a spasená i od králíků. Těch pár keřůků v okolí by asi sotva chytlo.“

Bertie smutně pokýval hlavou. „Nemá to cenu. Z mých nápadů nikdy nic nevyjde.“

„A jaký jiný nápad tu je mimo ty jeskyně?“ zeptal se Rod.

„Jak to tak vidím, tak už jen jeden: táhnout přímo a rovnou na zámek a celou věc vyřešit. Předpokládám aspoň, že žháři se usídlili právě tam.“

„Dobře,“ souhlasil Rod. „Udělejme to a hned.“

„Uvidí nás, jakmile odtud vyjdeme.“

„No a co? Pánem svého majetku jsem tady já.“

„S tím bych si v téhle chvíli tak jistý nebyl. Nevím, jestli je rozumné vystavovat se přímo nebezpečí, pokud tu není Algy. Jestli to přesto uděláme, dostaneme se možná do těžkostí, protože nevíme přesně, na čem jsme. Lepší by bylo, kdybychom za odlivu prošli kolem úpatí skal a přiblížili se k zámku zezadu. Z toho směru nás nebudou čekat. Podle toho, co jsme viděli, to musí být možné.“

„Co se mě týče, jsem pro.“

„Má někdo možná jiný nápad?“ zeptal se Biggles a rozhlédl se po ostatních.

Ginger jeden měl. „Místo toho, abychom to toho šli za světla, mohli bychom do zámku vpadnout za tmy.“

Biggles se zamyslel. „Proti tomu mám některé argumenty,“ řekl po chvíli. „Ocitneme se na nepřátelském území, kde se oni vyznají, ale my ne. A mimoto bychom valili oči, kdyby se při našem eventuálním ústupu ukázalo, že nás odřízl příliv. Ale terén probádat můžeme. Nejdřív ale někde uskladníme naše věci, pak se můžeme trochu najíst. Nevidím důvod, proč bychom si nerozdělali oheň, když je stejně tu i onde plno kouře. Na pobřeží se určitě najde nějaké dřevo. V žádném případě se ale nesmíme dát překvapit. Bertie, jdi hlídkovat na cestu. A ty Gingere, drž v merku skály.“

Když odešli, obrátil se Biggles k Rodovi. „Možná se ti zdá, že jsem až příliš opatrný, ale to je jediný způsob, jaký se v téhle zemi a situaci dá použít. Jde o to, abychom co nejvíc oddálili násilné řešení, to znamená, že nesmíme brát zákon do vlastních rukou, kdykoli se nám zachce.“

Rod pokrčil rameny. „Je to tvoje zem, milý hochu.“

7. Zámek

Biggles a Rod neměli mnoho práce s hledáním vhodné jeskyně, či spíše výklenku ve skalách, kam by mohli uskladnit své věci. Nebyl dost velký na to, aby celé skupině poskytl přístřeší, ale bylo v něm aspoň sucho a bylo to vysoko nad hranicí přílivu. Biggles mínil, že se s ním prozatím mohou spokojit.

Když se vrátili k přístavišti, kde prve zanechali své věci, řekl, že by stálo za to zkontrolovat, co jim vlastně zůstalo z potravin. Aspoň uvidí, jak dlouho vydrží se zásobami, pokud jim nic nepřibude.

Byly to všeho všudy dvě plechovky sucharů, cukr, čaj, kondenzované mléko a pár konzerv s masem i s ovocem. Při troše opatrnosti se s tím dá vystačit dva, tři dny. A to už bude jistojistě zpátky Algy, takže se neměli čeho bát.

Odvolali z hlídky Gingera a Bertieho. Ani jeden se nevrátil s nějakým hlášením, takže neprodleně odnosili zásoby do své nové základny. Pak se vrátili k přístavu a čekali na odliv. Vzduch byl stále ještě prosycený přiboudlinou z vřesoviště. Biggles se ustavičně díval k nebi.

„Vyhlížím Algyho,“ řekl.

„A co by se změnilo, kdyby přiletěl?“ chtěl vědět Rod.

„Moc. Byl bych nerad, kdyby přistál, nikoho na pláži nenašel, šel nás hledat a nechal stroj bez dozoru. Mimoto bych rád věděl, s jakou zprávou přiletí. Už jsem myslel na to, že ho zase pošlu zpátky ke komodorovi, aby mu vyložil situaci, která zatím nastala, a požádal ho o nové instrukce.“

„A přesunul tak odpovědnost na něho?“ zeptal se Rod.

„Přesně tak jsme to dřív dělali v armádě,“ odpověděl Biggles. „Nejen v armádě,“ zamumlal Rod, který zřejmě už něco věděl o těchto praktikách.

Biggles zvažněl. „Mám stále větší dojem, že když si tady něco začneme, dostaneme se do otevřeného konfliktu, do něčeho jako malá válka. Musíme si na to dát pozor. Měj na paměti, že až dosud

vůbec nevíme, o co tu vlastně jde. Možná je to něco poměrně nevinného, jako třeba pytláčení. Protože jsem zahlédl pár tuleňů, napadlo mě, že by to mohl být tenhle druh pytláctví, což je přirozeně nepřipustné. Bohužel to ale nevím, a proto chci mít nejdřív jistotu, oč se jedná, než na to půjdeme opravdu tvrdě.“

„A je tu ještě něco, starouši,“ vložil se do rozhovoru Bertie. „Stejně jako my nevíme, co tu ti chlapi dělají, nevědí to ani oni o nás. Chci tím říct, že pravděpodobně vědí, že Rod je tady proto, aby se ujal svého majetku, ale nemají důvod předpokládat, že si na to povolal policii.“

„V tom máš pravdu,“ souhlasil Biggles. „Roda tady zjevně nechťejí. Velkou otázkou zůstává, proč tomu tak je. Zdá se skoro jisté, že se tu nechťejí zdržovat jen dočasně, jinak by se tolik nesnažili skrývat svoje praktiky. Pokud se dá soudit, tak odtud ani nemůžou, i kdyby chtěli, třebaže máme důvod předpokládat, že sem čas od času přirazí člun a přistane letadlo.“

„A že používají koně,“ připomněl Gínger.

„Což všechno dohromady podle mého svědčí o tom, že za jejich praktikami bude spousta peněz,“ podotkl Rod znalecky.

Biggles byl s ním zajedno. Vstal. „Voda je na nejnižším bodě, jak se zdá, takže se o to pokusíme.“

„Chceš jít pokud možno pěšky podél skal?“

„Ano, to jsem měl v úmyslu. Všichni ale jít nemůžeme. Někdo tu musí zůstat, aby informoval Algyho, kdyby přiletěl, i když je na to možná ještě brzy. Gingere, zůstaneš tu ty. Najdi si místo, odkud přehlédneš celou pláž, ale zůstaň pokud možno schovaný. Kdyby přiletěl Algy, řekni mu, co se děje. A stroj nenechte ani na okamžik bez dozoru. Jsme na něm závislí. Kdyby se s ním něco stalo, budeme skutečně v krajně choulostivé situaci. Prostě v rejži. Nedá se předpokládat, že by nepřítel neslyšel nebo neviděl, jak sem letí. A bude se přirozeně snažit zjistit, co tu dělá. To musí být pro ty chlapy strašně důležité, když už vědí, že o ostrov projevilo zájem námořnictvo.“

„Ano, na tom něco je,“ souhlasil Ginger. „Plánuješ, že budete dlouho pryč?“

„Těžko říct. To záleží na tom, jak se věci vyvinou. Při troše štěstí prozkoumáme bezprostřední okolí zámku, jestli se dostaneme tak daleko. Pravděpodobně budeme potřebovat dalekohled víc než ty, takže si ho vezmeme s sebou.“

Dále už nemluvili. Ginger se obrátil směrem k pobřeží. Biggles, Bertie a Rod odešli druhým směrem.

Když si Biggles všiml, že Rod má přes rameno i svou dvouhlavňovku, zeptal se: „To ji chceš tahat s sebou?“

„Proč ne? Vůbec mi nepřekáží. Je to má oblíbená puška a štválo by mě, kdyby se s ní něco stalo.“

Biggles to nechal tak.

Prostor mezi úpatím skal a mořem byl dost úzký. Byl to typický ráz skalnatého pobřeží: útesy rozličných tvarů a rozměrů, pokryté chaluhami a koryši a mezi nimi louže a tůňky, které tu zanechala ustupující voda. Stále museli hledat, jak se vyhnout těmto překážkám, někdy se museli kousek vrátit a hledat jiný průchod mezi skalami. Také museli dávat pozor na útesy, co trčely nad nimi. Ačkoliv tohle všechno věděli předem, postupovali pomaleji, než předpokládali.

Byli na cestě už dobrou hodinu, když se Biggles zastavil a ukázal na různá znamení na skále, především na mokré chaluhy, jež mluvily samy za sebe. „Tohle se mi nelíbí,“ podotkl se svraštlým obočím, „chápete, že za přílivu se tudy projít nedá. A jedna z prvních věcí, kterou se naučí voják, je to, že si musí zajistit ústupovou cestu. Jestliže nás to odřízne na místě, kde budou skály tak strmé, že se nedají přelézt, nebudem na tom zrovna nejlíp.“

„Ano, je to tak, ale moc daleko už chodit nemusíme. Budeme pomalu u zámku a tam určitě najdeme nějakou možnost, jak se dostat nahoru,“ odpověděl Rod. „Každou chvíli musíme narazit na místo, kde se dá po skále vylézt. Jsem rozhodně pro, aby se šlo dál.“

Biggles se otočil a podíval se směrem, odkud vyšli. Vlny teď narážely do pobřeží s mnohem větší silou, bylo to znát i na jejich pění a na hluku, který nadělaly. „Dobře. Bude po tvém. Jde se dál, pokud si aspoň myslíš, že se někde dostaneme nahoru.“

Na to Rod už neodpověděl a beze slova postupovali dál. Nedošli ani tak daleko, když se začalo zdát, že Rodův optimismus bude mít

něco do sebe. Velký sesuv půdy rozryl skalní stěnu a zřícené balvany se zformovaly v dlouhý svah, po kterém by se dalo vylézt nahoru.

Biggles si oddechl. „Tak tady to máme,“ řekl. „Zpátky teď stejně nemůžeme, na to je už moc pozdě, nedá se riskovat, že by nás vpolou cesty překvapila voda. Zbývají dvě možnosti. Mohli bychom tady počkat zase na odliv a pak nepozorovaně postupovat kupředu, nebo se zkusíme vyšplhat nahoru a tam už uvidíme, co se dá podniknout dál. To ale znamená, že by nás mohli sledovat ze zámku, až bychom se chtěli vrátit k pobřeží.“

„No a co?“ zeptal se Rod a hlas mu zněl tvrdě. „Kristapána, to by bylo, kdybych si nesměl chodit po svém vlastním pozemku, nota bene v civilizované zemi, jak aspoň předpokládám. Já lezu nahoru a basta.“

„Dobrá, když to bereš takhle, polezeme nahoru.“

Bertie se usmál. „Moje řeč! To bude aspoň legrace, místo toho zdejšího přeskakování z jednoho hnusného balvanu na balvan, jako bychom byli kamzíci.“

Biggles neodpověděl. Začali stoupat do příkrého svahu, i tady chaosem uvolněných kamenů. Byla to dlouhá, únavná cesta od hladiny moře až na nejvyšší, nebo skoro nejvyšší bod ostrova. Naštěstí k sesuvu půdy došlo už před dávnou dobou, takže se skalní bloky stačily usadit a nebyly tak vratké, jinak by cesta byla ještě mnohem nebezpečnější, než ve skutečnosti byla. Ale opatrnosti nezbývalo.

Rod dolezl nahoru jako první, podíval se přes okraj a okamžitě se skrčil.

„Co je?“ chtěl vědět Biggles.

„Nic. Ale jsme přímo u zámku. Není od nás dál než na padesát metrů.“

„To je dobrá zpráva,“ kvitoval to Bertie. „Ušetříme si podrážky.“

„A ještě důležitější je, že čím kratší vzdálenost, tím menší možnost, že nás zahlédnou,“ řekl Biggles, „pokud se rozhodneme pocítit naše přátele návštěvou. Protože jsme tak blízko, řekl bych, že bychom měli jít na věc. Kdybychom se vraceli otevřeným terénem,

viděli by nás tak jako tak, a já nemám chuť prosedět zbytek dne čekáním na další odliv.“

„Já si myslím totéž,“ přidal se Rod. „A jestli budou nějak dotěrní, uvidí, že my to svedem taky.“

„A co bys jim chtěl vlastně říct, když se tam s nima setkáme?“

„Zeptám se jich, jak si to představují zdržovat se u mě v domě. A prostě je vykopu. Řeknu, že jestli do čtyřiaadvaceti hodin nezmizí z ostrova, dám je deportovat podle zákona.“

„Vzhledem k tomu, že zákon je odtud daleko, budou si z toho houby dělat.“

„To bys koukal, jak se polekají, když poznají, že zákon vůbec není tak daleko, jak si mysleli. Přirozeně počítám s tím, že mě podpoříte.“

„Zdá se, že zapomínáš na jednu věc.“

„A na jakou?“

„Že já, jako policista, se asi nespokojím s tím, že je jednoduše vyhodím. Budu chtít vědět, co tu dělali. Může to být všelicos. Kdo ví, jakým způsobem tu překračují zákon. Podle toho, jak se chovají, to nebude žádná prkotina.“

„Dobře, jak myslíš,“ nerozváděl to Rod. „A teď se koukejme dostat dovnitř.“ Napřímil se a pevným krokem zamířil k zámku. Vůbec se nesnažil krýt.

Ostatní šli za ním.

Zblízka nebyl zámek tak impozantní, jak se zdál ze skalního hřebenu. Byl to masivní, čtverhranný kamenný kolos na poměrně velkém pozemku, ale protože měl jen dvě poschodí, vypadal trochu připosraženě. Ten dojem by byl ještě silnější, kdyby neměl plochou střechu s jakýmsi ochozem a věžičkou na každém ze čtyř rohů. Jinak ani stopy po nějakém zdobení, také proto, že měl budit dojem síly a ne pěkného vzezření. Protože byl postavený v době, kdy byly místní šarvátky a války na pořadu dne a rytíři nikdy nevěděli, kdy a z jaké strany na ně někdo zaútočí, šlo pouze o obranu a schopnost přetrvat obléhání.

Okna, umístěná v pravidelných odstupech, byla vysoká a úzká, vlastně jen štěrby ve zdivu, i ta spodní mimo dosah ze země. Dříve byl přístup k zámku ještě těžší, protože po celém obvodu se táhl

výkop, jenž býval zřejmě vodním příkopem, ale teď byl už dávno skoro vyschlý a zarostlý rákosím. Při zadní straně budovy byla na přístupové linii k zámku řada stavení, nyní už polorozvalených, ať už následkem špatné stavby nebo bývalých nájezdů. Nikde nebylo vidět ani živáčka a co se zvuků týče, působilo to tady jako na hřbitově. Nad střechou ani stopy po nějakém kouři. Zámek ostatně ani neměl komín, jaký známe dnes.

„Kolik dveří má toto ctihodné sídlo?“ zeptal se Biggles trochu sarkasticky Roda.

„Našel jsem jen jedny. Hlavní vchod. Je na přední straně. Dříve tu byly i malé dveře na zadní straně, jenže ty jsou zazděné. Nevím proč, ale patrně to mělo nějaký důvod.“

Biggles zůstal stát. „Cítím pach pálené rašeliny,“ řekl. „Nedaleko odtud tu musí něco hořet.“

„Bude to asi ještě po tom nočním požáru,“ řekl Rod.

„To si nemyslím. Jsme už dost daleko od místa, kde ho založili, a vítr fouká jiným směrem. Tady se sice dějí všelijaké zvláštní věci, ale stejně se mi nechce věřit, že by kouř šel proti větru.“

Ta slova Biggles pronášel, když procházeli kolem polorozbořených stavení, a sotva domluvil, ozval se odněkud zvuk kovu. Podíval se na Roda a pokračoval tichým tónem: „A stejně tak se něco kovového nepřemísťuje jen samo od sebe. Pojďme se na to podívat blíž.“

Přesto nikde nezaznamenali známky života, když zkoumali terén mezi rozvalenými domky, už dávno vydanými na pospas mechu a kapradí. Když pak došli k těm posledním, objasnila se jim příčina toho kovového zvuku. Na hrubé trávě u zámku se pásł hrubosrstý poník, připoutaný dlouhým rezavým řetězem k starobylému napajedlu.

„Gingerova kobyla,“ zamumlal Biggles. Nakoukl dveřmi do blízkeho stavení a řekl zvláštním tónem: „A tady má sedlo.“

Rod se taky podíval dovnitř. „Aha, sedlo na nošení nákladů. Co z toho vyvozuješ?“

„Přesně to, co jsme si mysleli,“ odpověděl Biggles. „Tohle zvíře používají k tomu, aby nosilo něco na pobřeží nebo zpátky. Víme, že tam bylo, protože jsme našli otisky podkov. Co se přenášeného

nákladu týče, nemám nejmenší tušení. Ale jedno je jisté. Bude dost těžký, příliš těžký, než aby ho přes vřesoviště mohli nosit lidé.“

Rod se zatvářil překvapeně. „K čertu, co to jen může být? Co by se odtud dalo někam nosit? A transportovat koněm? Všechno, co tu vidím, jsou jen balvany, skály, rašelina, kapradí, to nemají na pevnině vskutku zapotřebí. Toho všeho tam sami mají habaděj.“

„Říkal jsi, že tady jsou i jeleni,“ připomněl mu Bertie. „Co bys řekl zvěřině?“

Rod zavrtěl hlavou. „Ne, to nemyslím. To by nestálo za to. Těch jelenů tady není zase až tak moc. Dali by se vystřílet za týden. Připouštím, že sem čas od času může přirazit čluň a někdo si tu může zastřelit něco na přílepenou. Ale aby se tím dalo vydělávat, to ne.“

„Je to fascinující otázka,“ řekl Biggles zamysleně. „Jsem stejně zvědavý na odpověď jako vy. Pojdme se podívat do zámku. Snad se dozvíme něco tam. Dá se snad jít dovnitř?“

„Když jsem sem přijel poprvé, byly dveře otevřené, jak jsem říkal,“ odpověděl Rod.

„A ani na vnitřní straně nebyl klíč?“

„Ne. Pochybuju, jestli existuje. Jestli tu vůbec nějaký kdy byl, nikdo neví, kam se poděl. Ta otázka vyvstala už tehdy, když si ostrov propachtoval můj děda. A když jsem pak napsal státní správě já, že se ostrova ujmu, zase jsem se ptal po klíči do zámku. A dostal jsem odpověď, že se o něm neví. Těžkou hlavu jsem si s tím nedělal, protože by nebylo nic snazšího, než si nějaký dát udělat, kdybych se tu chtěl usadit. Podnikatelé, které bych zapřáhl do oprav, by s tím byli hotoví raz dva.“ Šli dál a po chvíli došli pod Rodovým vedením k hlavnímu vchodu, který byl vskutku jediným vstupem do zámku. Vrata však byla zavřená. Nebyla příliš velká, působila spíš jako těžké kostelní dveře. Byl to vlastně jediný masivní blok dubového dřeva, zčernalý věkem a od zhora až dolů zpevněný bohatě pobitými trámky. Ale když Biggles otočil velkým železným kruhem, který tu byl místo kliky, dveře se skoro samy od sebe rozletěly. Šlo to podle jeho názoru až příliš snadno, proto si uvnitř hned prohlédl těžké kované panty.

„Po všech těch letech za větru a nepohody by člověk čekal, že takové dveře budou aspoň trochu vrzat,“ poznamenal. „Ale ne, ani si nepíply. A teď vidím, proč.“

„Proč?“

„Jsou dobře naolejované, možná ne zrovna včera nebo nedávno, ale rozhodně si někdo dal tu práci a pořádně je promazal. Přirozeně proto, aby usnadnil vstup eventuálním návštěvníkům. Předpokládám, Rode, že ani tvoji hosté odtud nemají klíč, jinak by ho použili a dveře zamkli, abychom se sem nedostali my. Takovéhle dveře by jinak odolaly i úderům sekery. Musely by se vyhodit dynamitem.“

Vešli dál do nevelké, čtverhranné haly a z ní pak menším vchodem bez dveří vstoupili do prostoru, který musel být hlavní obytnou místností původních obyvatel. Byla to poměrně velká komnata s klenutým stropem. Světlo sem pronikalo okny plnými pavučin. Nebyl tu ani sebemenší kousek nábytku. Na podlaze s kamennými dlaždicemi ani na stěnách nebylo vůbec nic. Byl tu jen mohutný krb velikosti menšího pokoje. Úplně prázdný. Bez roštu, bez popela.

„Pěkný domeček tu máš, Rode,“ zavtipkoval Biggles a pak zavolal zvýšeným hlasem: „Je někdo doma?“

Slova doznívala dutou ozvěnou v holém, prázdném prostoru, ale odpovědi se nedočkali. Biggles se usmál na ostatní. „Zjevně tu nejsme vítáni.“

„Ty myslíš, že tu někdo je?“ zeptal se Rod.

„Na to bych vsadil krk.“

„Proč?“

„Upřímně řečeno, ani nevím. Mám jen takový pocit. Říkejte tomu instinkt, intuice, prostě jak je libo.“

„Pamatuješ si ještě, jak jsem říkal, že jsem se tehdy cítil přesně tak?“

Biggles přikývl. „Vím, co myslíš. V budově, jako je tahle, která je tak dlouho prázdná, by člověk čekal chlad, vlhkost, zatuchlost, ale to tady není. Možná si to jen namlouvám, ale občas mám pocit, že se tu někde topí rašelinou. Jako bych to cítil. Zvláštní.“

„Duchové si nezatápí. Bez toho se absolutně obejdou,“ zazubil se Bertie.

„Kdybychom tu měli co dělat jen s duchy, byla by to hračka,“ odpověděl Biggles. „Dej na má slova, tady budeme mít něco hmatatelnějšího.“

Začal systematicky prohledávat podlahu.

Rod ho několik minut tiše pozoroval a pak se zeptal: „Ty něco hledáš?“

„Ano.“

„A co?“

„Ne něco určitého. Prostě něco, ať už cokoli, co by nám dokázalo, že tu nedávno někdo byl.“

„Jako například?“

„Nedopalky, ohořelé sirky, popel z vyklepané dýmky – řekněte sami. Ale nic jsem zatím nenašel.“

„Což podle tebe dokazuje, že tu nikdo není?“ zeptal se Bertie a čistil si přemýšlivě monokl.

„Taky to může svědčit o tom, že nás tu někdo čekal a pořádně to tady vyčistil. Doufal, že z toho usoudíme, že tady nikdo není, a jednoduše odejdeme. Upřímně řečeno, ani jsem nečekal, že něco najdu. Byli by hloupí, kdyby tu nechali nějaké důkazy. I nejmenší věčička může mít velkou vypovídací hodnotu.“

„Jestli jsou tady, tak nás určitě slyšeli,“ poznamenal Rod.

„Přirozeně že nás slyšeli,“ ujistil ho Biggles. „Prohledávat dobře takovouhle budovu, aniž tě někdo zaslechne, je zcela nemožné. Ale nevím, proč bychom od toho měli upustit. My jsme tady právem, vetřelci jsou oni.“

„Absolutně moje řeč,“ přisvědčil Bertie.

Biggles za řeči nepřestával zkoumat podlahu a najednou se sklonil. S určitými obtížemi zvedl něco opravdu malinkatého. Položil si to na dlaň levé ruky a ukázal to ostatním. Bylo to zrníčko obilí.

„Já v tom nic vzrušujícího nevidím,“ mínil Rod.

„A vidíš, co to je?“

„Přirozeně. Obilné zrnko.“

„Já neviděl, že by se tady na ostrově pěstovalo obilí.“

„Možná s tím čas od času krmí poníka.“

„To je přirozeně možné. Ta ubohá kobylka vypadala na to, že by občas potřebovala něco lepšího do žaludku. Ale myslíte si, že by ti

chlapi vozili z pevniny obilí, aby nakrmili poníka? Já tedy ne.“ Načež Biggles pokračoval. Pomalu, s důrazem na každé slovo. „Ale o to nejde. Tohle není jen bůhvíjaké obilné zrnko. Je to zrníčko ječmene.“

„A co je v tom za rozdíl?“

„Rozdíl je to veliký. Kdyby sem nakrásně chtěli dovézt něco pro poníka, byl by to oves a ne ječmen. Jinak je možné, že se tu dřív skutečně pěstovalo nějaké obilí, ale pochybuju, že by to byl zrovna ječmen. Z ječmene se pokud vím nedají dělat ani ovesné vločky.“

„No a co? Já nevím, kam míříš.“

„Upřímně řečeno, já taky ne. Jediné, co vím, je to, že zrnko ječmene je tady stejně neobvyklé jako banán. Nepatří sem. A proto se ptám, jak se sem dostalo, kdo ho sem přinesl a hlavně proč. Kdybych měl hádat, tak bych řekl, že někomu vypadlo ze šatů, třeba ze záložky nohavice nebo holínky. Ale jak se sem dostalo, to mě až tak moc nezajímá. Zajímá mě hlavně, proč se vozí ječmen na Tolu. V každém případě je to důvod k přemýšlení. Ale pojďme dál.“

8. V pasti

Zatímco šli na druhou stranu rozlehlé místnosti a jejich kroky se dutě rozléhaly po kamenné podlaze, řekl Rod: „Na zámku není jiný pokoj, který by měl podobné rozměry. Předpokládám, že zabírá víc než polovinu přízemí. Taky kuchyně je poměrně velká, což asi bylo třeba pro takový počet strážníků, služebnictva a strážců, co tady patrně bydleli, aby střežili zámek před případnými útočníky. Ale ostatní pokoje jsou spíš malé, zvlášť ty nahoře. Dřív se neplýtvalo místem na ložnice.“

Druhým, poměrně malým východem pod záklenkem se dostali ven. Ani ten nebyl opatřený dveřmi a nic nenasvědčovalo tomu, že by tu vůbec kdy nějaké byly. Prošli do uzounké chodby s dvěma malými komůrkami po straně. Všechno z hrubého kamene, holé a neutěšené.

„Proč je ta chodba tak úzká?“ zeptal se Bertie, když postupovali jeden za druhým, protože jinak než husím pochodem se projít nedala.

„Myslím, že to souvisí s obranným systémem,“ odpověděl Rod. „Kdyby sem vtrhl nepřítel, musel by dobývat centimetr po centimetru. Účel je na prvním místě, pohodlí až na druhém. Totéž máš u schodiště, co vede do poschodí. Tady je,“ pokračoval, když došli k úzkému točitému schodišti. Nemělo zábradlí, takže každý chybný krok by znamenal pád dolů na kamennou podlahu. „Všimněte si, kterým směrem se to schodiště točí,“ upozornil je Rod. „Vždycky zprava doleva. To znamená, že ten, kdo schodiště bránil, měl volnou pravou ruku, tu s mečem, zatímco ten, co chtěl proniknout nahoru, by se uhodil do lokte a sekal do zdi.“

„Zdá se, žeš to všechno dobře prostudoval,“ poznamenal Biggles.

„Začal jsem se o to zajímat, když jsem se stal majitelem středověkého zámku. A nebylo by to s tebou taky tak?“

„Je velmi nepravděpodobné, že já se kdy stanu majitelem zámku, ať už ze středověku nebo ne,“ odpověděl mu Biggles lehkým tónem. „Ale když už jsme tady, mohli bychom se jít podívat nahoru.“

„Jak chceš, ale nic tam nenajdeš. Minule jsem to tam trochu proslídil.“

„Rád bych se podíval, jakou část ostrova je vidět shora. Ale počkej. Co je tohle?“

Biggles se podíval na malé dveře pod schodištěm. Byly ze starého dubového dřeva, zpevněného kováním. „Dalo by pořádnou práci takovéhle dveře rozrazit,“ podotkl. „Co je za nimi?“

„Nemám tušení,“ odpověděl Rod.

„Nemůže se dovnitř?“

„Ne. Jsou zamčené. Aspoň minule byly. A nikde žádný klíč. Myslím, že se tudy chodilo do sklepa, kde byly zásoby potravy pro případ obléhání. A taky je možné, že to byl přístup ke kobkám pro vězně. Ale to všechno jen hádám.“

Biggles se sklonil a prohlédl si dveře, hlavně zámek s klíčovou dírkou. „Něco vám povím,“ řekl zvláštním tónem. „Ty dveře jsou nepochybně staré, ale na zámku nic starého není. Je to moderní zámek, takže ho sem museli dát dost nedávno. Kdo ho sem dal a hlavně proč?“

„Copak vím? Zřejmě proto, že se ztratil původní klíč.“

„To není odpověď na mou otázku. Kdo má zájem na tom, aby se tyhle dveře daly zamykat? Vstupní vrata nechají otevřená a dají si práci s namontováním zámku tady na ty. To se mi zdá dost zvláštní.“

„Musí k tomu být důvod.“

„To rozhodně. Ale já bych rád věděl, jaký důvod to je. Nemůžeme se tvářit, jako bychom prohlídli celý zámek, když tu je místnost, kterou jsme neviděli.“

„Možná by to věděla státní správa. Třeba to byl prostor pro uskladnění nábytku.“

„To by byla jedna z možností. Ale v tom případě by ti to pověřili, když ses hlásil o svůj majetek.“

„Možná o tom ani nevěděli. Ve vládních úřadech se dost často mění personál. Třeba nový úředník nebyl dost informovaný. Měl jsem dojem, že toho tam o zámku moc nevědí a hlavně že nemají zájem.“

Biggles pokrčil rameny. „Nedá se nic dělat, takže pojďme dál.“

„Tamhle měli zdroj vody,“ řekl Rod a ukázal na zchátralou dřevěnou konstrukci s železnými kruhy nad něčím, co vypadalo jako propadliště. „To je studna. Minule jsem si ji prohlédl. Spíš než studna je to díra vysekaná do skal, v níž se zachycuje dešťová voda. Když jsem tu byl minule, zrovna pršelo, a já slyšel kapat vodu. Ta konstrukce, co stála nad ní, než se samým zoufalstvím a únavou zbourala, byl rumpál. V dřívějších dobách chtěli mít zásobu vody i uvnitř. Chcete se na to mrknout?“

„Věříme ti na slovo. Jestli je ten rezervoár plný vody, nic jiného v něm pravděpodobně nebude. Co je tady k vidění dál?“

„Jen kuchyně. Na tu se můžeme podívat potom. Pojďme nejdřív nahoru.“

„Dobrá.“

Pod schody se Biggles sehnul a sebral něco ze země.

„Tys něco našel?“ zeptal se Bertie.

„Ano.“

„Je to zajímavé?“

„Možná.“ Biggles natáhl ruku. V dlani měl zase zrnko ječmene.

„Nedám si pokoj, dokud nevyzkoumám, co dělá ječmen na místě, kde jinak nemá co dělat,“ řekl a odhodil zrnko. „Pojďme nahoru.“

Vylezli až na střechu. Dřív býval nad ústím schodiště malý přístřešek, aby nepršelo dovnitř, ale ten vzal už z větší části zasvě. Pohled z ochozu byl sice působivý, ale nijak vábný. Úplně vzadu bylo vidět moře, šedé a monotónní, s několika menšími skvrnami na obzoru, což byly další ostrůvky. V popředí se táhlo smutné, bezbarvé, zvlněné vřesoviště, jež zaujímalo větší část ostrova. Ostře se v něm rýsoval vypálený pás. A za ním bylo vidět ještě úzký proužek pláže. Po nějakém letadle ani stopy.

„Algy zřejmě ještě nepřiletěl,“ poznamenal Biggles, když se otáčel směrem k majáku. Ten stál osaměle a ztraceně na ostrohu skály, navěky obrácený k prázdnému moři. Blízko majáku se páslo asi šest jelenů. Ti byli společně s všudypřítomnými vodními ptáky jedinými živoucími tvory v širším okolí.

„Je to zvláštní,“ poznamenal Biggles, „ale já mám pořád v nose ten pach doutnající rašeliny. Troufl bych si přísahat, že ji skutečně

cítím, ačkoliv tady člověk nikdy neví, co je skutečnost a co pouhá představa.“

„Občas ji cítím taky,“ přidal se k němu Bertie.

Chvíli ještě postáli s pohledem upřeným do kraje, ale pak se Biggles obrátil a řekl: „Už bychom tu neměli mařit čas. Pojd'me zase dolů.“

Když sešli po schodech, pokynul bradou k chodbičce a zeptal se Roda. „Říkáš, že je tady už jen kuchyně?“

„Přesně tak.“

„Pojd'me si ji tedy taky prohlídnout, když už jsme tady. Neškodí, když se trochu zorientujeme. Jinak vidím, že tě to bude stát řadu peněz, abys to tu trochu zútlulil pro civilizovanou klientelu, Rode.“

„Mně je jedno, do čeho peníze strčím. Tady aspoň uvidím hmatatelný výsledek. Lidi, co nejsou zvyklí na tenhle způsob života, se tady možná ukoušou nudou k smrti, ale je to pořád lepší, než se dát přejet nějakým šílencem v autě. Tady aspoň nejsou problémy s dopravní špičkou.“

„Co se toho týče, uhodils hřebík na hlavičku,“ zazubil se Bertie.

O kousek dál přistoupili ke dveřím s těžkou závorou z dubového dřeva, která se zvedala provazem na starobylém navijáku. Rod otevřel a společně pak vešli dovnitř.

„Lidičky, to je ale zatuchlá díra,“ zamumlal Bertie. „Když ještě byla v provozu, musela smrdět jako španělská kocábka naložená nahnilou cibulí.“

Ve skutečnosti byla kuchyně docela prostorná místnost se dvěma vysokými, úzkými okny beze skla. Jejich účel byl jasný. Uprostřed jedné stěny byl velikánský otevřený krb, z něhož trčel těžký železný rožeň. Na řetězech visely háky různých rozměrů, zčernalé dlouholetým používáním a celé polepené mastnými sazemi.

Ohromný železnák ležel překocný na bok. Hrubý kamenný žlab s dírou ústící do zdi sloužil zřejmě jako kuchyňská výlevka. Ze zdi trčely různé háky. Na jeden z nich si Bertie pověsil dalekohled. Celkem vzato všechno působilo skličujícím, bezútěšným dojmem.

V jedné stěně byl výklenek sotva metr široký a o něco víc než metr vysoký. Na jeho dně se válely suché větvičky, patrně kdysi

sesbírané na podpal. A bylo tu ještě něco, s čím si zprvu nevěděli rady. Zhruba uprostřed výklenku byla železná tyč, zasazená do dvou jamek vyhloubených po stranách. Zřejmě hřídel pro kolečko asi pětadvacet centimetrů v průměru. Připomínalo kolo skútru, třebaže bylo ze železa a těžší, protože mělo ráfky, jako by na něm bývala pneumatika, po níž přirozeně nebylo ani památky. Biggles s obtížemi kolečkem pootočil. „Dlouho se s ním nehýbalo, ať už sloužilo k jakémukoli účelu,“ řekl. „Je to zvláštní. Možná to byla kladka na zvedání něčeho, co si neumíme představit. Protože co by člověk vytahoval kladkou v kuchyni?“

„Nebo to mohl být nějaký přístroj, kterým se uváděl do pohybu rožeň,“ navrhl Rod.

Biggles pokrčil rameny. „To je přirozeně možné, ale jasné mi to není.“

Bertie změnil téma. „Nebylo ani třeba zvíře bourat, aby se dalo opéct ve zdejšímu krbu. Nad oheň se dal zavěsit celý jelen.“

„To byl nepochybně způsob, jak tu pekli maso,“ potvrdil Rod.

„Ušetřili si tím spoustu práce a nádobí,“ mínil Biggles.

„Jen si představ ten svinčík, starouši,“ otrásl se Bertie odporem. „Čerstvá krev a šťáva z pečeného masa všude na podlaze. Pěkně drsná podívaná.“

„Život prostě byl drsný, když stavěli tenhle zámek,“ připomněl mu Biggles. „Lidi tenkrát neměli na umývání luxusní toaletní mýdlo, a přesto se udrželi docela slušně při životě.“

Lehký zvuk ho přiměl k bleskovému otočení. „Co to bylo?“

„To se jen zavřely dveře,“ řekl Rod. „Nechali jsme je otevřené.“

„Já vím, že jsme je nechali otevřené. Ale jak by se mohly zavřít samy od sebe, když tu není žádný průvan?“

Biggles šel rychle ke dveřím a strčil do nich. Ani se nehnuly. Zatáhl za provaz, ale zůstal mu v ruce. Podíval se na něj. „Je přeříznutý,“
oznámil
tíše.

„Asi se přetrhl.“

„Ne, byl to nový provaz. Vypadá jako nylon.“

Trvalo chvíli, než si i ostatní uvědomili, co se stalo.

„Chceš říct, že nás tu...zavřeli,“ zašeptal Rod.

„To se vám vsutku snažím říct,“ řekl Biggles a bylo slyšet, jak trpce si to vyčítá. „Je na čase, abych si dal prohlídnout hlavu. Jsem na ni asi padlý, když nepoznám předem nastraženou past. Byla pitomost, že jsme do ní tak naivně vešli.“

Rod se opřel vší silou do dveří. Nestalo se nic.

Biggles zavrtěl hlavou. „Proč se nepokusíš probourat rovnou zed'. Měl bys stejnou šanci.“

„A co teď uděláme?“

„Víš něco? Já nejsem expert na demolice.“

„Ale to je přece k smíchu!“

„To zrovna není ten nejlepší výraz. Já to spíš vidím tristně. Jestli jsi ještě úplně nepochopil, co se stalo, klidně ti to povím. Jsme tu zavření. Někdo nás sem zavřel. To znamená, že jsme v rukou toho, kdo je za to odpovědný. Budeme tu muset zůstat tak dlouho, dokud bude sám chtít. A to může trvat pěkně dlouho.“

„Tak dobře. Ale proto se nemusíš tak vztekat,“ ohrazoval se Rod.

„Nevztekám se, ale vyčítám si to. Zasloužil bych, aby mě nakopali do zadku a hnali z jednoho konce ostrova na druhý. A to už jen pro tu hloupost, že jsem se nechal vlákat do pasti a dal někomu příležitost, aby nás tu zavřel. Přece jsme si mysleli, že tu jsou lidi. No a teď to víme najisto.“

„Odkud přišli?“

„To nevím, ale rozhodně se tu někde schovávali v budově.“

„Vůbec nic jsme neslyšeli.“

„Na to si přirozeně dali pozor.“

„A jaký to mělo účel?“

„Úplně prostý. Dostali nás tam, kde nás chtěli mít. Teď můžou klidně pokračovat ve svých aktivitách. Na nás se ohlížet nemusí.“

„Přece si nemůžou troufnout nechat nás tu vyhladovět.“

„Co my víme? Troufli si nás přece vypálit. Jediný rozdíl je v tom, že vyhladovění by jim trvalo o trochu dýl.“

„Co máme dělat?“

„Klidně čekat. Nemělo by cenu pokoušet se prolézt tak úzkými okny, i kdybychom se k nim dostali. A co se komínu týče, to nevím.“ Biggels nahlédl do krbu a podíval se nahoru. „Je vidět nebe. A je dost velký, aby se jím dalo prolézt. Ale něco tomu zřejmě brání.“ Vlezl dovnitř, natáhl se a dostal na hlavu pořádnou nálož sazí. Zase vylezl ven a snažil se aspoň trochu oklepat. „Nemá to cenu,“ řekl krátce. „Napříč komínem jdou železné tyče. Šikulové, co tu bydleli, nic nenechali na náhodě. Neriskovali, že by jim sem komínem mohl někdo vlézt.“

„A co Ginger?“ zeptal se Bertie s nadějí v hlase. „Když se nevrátíme, pochopí, že se něco popsulo, a půjde nás hledat.“

„A možná taky padne do pasti. Nevím, co by se zdejší bandou zmohl úplně sám.“

„Možná o něm vůbec nevědí. Možná si myslí, že nás pochytili všechny.“

„To je možné. Ale může trvat nějakou dobu, než si Ginger začne dělat starosti. Bude si myslet, že se vrátíme stejnou cestou, takže bude předpokládat, že nás odřízla voda a že čekáme na odliv.“

„A co když přiletí Algy?“

„Pak jeden z nich, ne-li oba, zůstane u stroje. Dal jsem rozkaz, že nesmí být ani na okamžik bez dozoru.“

Bertie si povzdychl. „Takže to vypadá, že tu zůstaneme pěkně dlouho.“

„Jestli se nestane zázrak.“ Ode dveří se ozval šramot. Upřeli k nim zrak. Ale neotevřely se, jen pod nimi někdo prostrčil kus papíru.

Biggles ho zvedl a přečetl, co na něm stojí. „Pustíme vás, jestli se zaručíte, že opustíte ostrov a už se nevrátíte.“ Podíval se na Roda. „Co ty na to?“

„Ať si trhnou nohou,“ ucedil Rod nenávistně. „A ať je spere kat,“ dodal k tomu starosvětsky.

„Jestli myslí vážně, co nám navrhuje, pravděpodobně k tomu nedojde,“ okomentoval to Biggles s nepohnutou tváří.

„Ty jim chceš dát odpověď?“

„Tohle není pravá chvíle na ukvapená rozhodnutí. Nevím přesně, jak jsme na tom. Pojd'me se nad tím v klidu zamyslet.“

„Mohl by ses jich zeptat, jaká je druhá strana mince,“ navrhl Bertie.

„Všechno má svůj čas. Možná je lepší, když to nebudeme vědět. Počítej s tím, že to nebude nic pěkného.“

Biggles se posadil na podlahu.

Světlo, jež sem pronikalo okny, začínalo matnět.

„Nemohli bychom něco podniknout s mou flintou?“ zeptal se Rod a ukázal na svou loveckou pušku, kterou postavil do rohu.

Biggles se na ni pochybovačně podíval. „A co bys s ní chtěl podniknout?“

„Prostříleli bychom se ven.“

„Závora je z druhé strany. A pokud si vzpomínám, je z tvrdého dřeva. Ne, s takovými dveřmi nic nepořídiš. Kdybys střílel z menší vzdálenosti, kulky by se jen zavrtaly do dřeva a dost. Kdybys přitiskl hlaveň na dřevo, celá zbraň se ti rozskočí. Lovecké pušky nejsou na takovouhle prácičku. Kdybys měl velikou zásobu nábojů, mohl bys to možná i zkusit. Ale s tím, co máš, to nemá cenu.“

„A co tvůj revolver?“

„Náboje do něho si radši šetřím.“

„Já mám nápad,“ přihlásil se Rod. „Zabouchám pažbou na dveře. Až se přijdou podívat, co se děje, řekneme, že si s nima chceme promluvit, když otevrou dveře.“

„A pak?“

„Pak je prostě odbouchneme.“

Biggles se na něho podíval dotčeně. „Ale Rode! To bychom přece nemohli udělat.“

„Tímhle způsobem by to řešil policajt v Americe.“

„To rád věřím, jenže my tady čirou náhodou nejsme zrovna ve Spojených státech.“

„Bohužel ne.“

„Přemýšlel jsem o tom,“ pokračoval Biggles. „Říkal jsi, že tenhle zámek stavěli hlavně s ohledem na účinnou obranu, má úzké chodby, točité schody a podobně. Jestli to je pravda, pak se jeho stavitelé dopustili chyby.“

„Jaké?

„Představ si, že by sem tou chodbou útočníci zatlačili obhájce zámku. Byli by zde v uzavřeném prostoru bez únikové cesty. To se mi nějak nezdá.“

„Jak to myslíš?“

„Nezdá se mi, že by byli tak hloupí, aby riskovali zahánání do bezvýchodné pasti. To mi nějak nehraje se stavbou tohohle zámku.“

„Chceš tím naznačit, že někde tady musí být úniková cesta?“

„Právě tak. Aspoň podle mého.“

„Ale kde teda je? Jestli je tu nějaká díra, tak bychom ji dávno viděli.“

„Možná byli tak šikovní, že se postarali, aby ji někdo hned tak neviděl. Našli by ji pak jen lidé, kteří by o ní věděli. Kdyby byl zámek v obležení a někdo chtěl jít pro pomoc, nemělo by smysl, aby vyšel hlavním vchodem, který je podle nás zatím jedinou vstupní i výstupní cestou.“

„Chápu. Jediné, co nám zbývá, je tu únikovou cestu najít, že jo?“ zeptal se trochu cynicky Rod.

„Přesně tak. Za chvíli se setmí. Ve tmě to tady bude ještě ponuřejší než teď. Máme tu trochu dřeva, proč bychom si neudělali ohýnek. Pokud bude hořet, budeme na sebe aspoň vidět.“

„Ty myslíš, že Ginger uvidí okny světlo?“

„Obávám se, že ne, pokud se dovedu ještě zorientovat, jsou obrácená na druhou stranu, k vřesovišti. Ale je tu možnost, že se bude dívat i tímhle směrem, takže by mohl zahlédnout kouř, pokud je ještě světlo. Asi by mu to moc neřeklo, ale aspoň bude vědět, že je někdo v zámku. Kdybychom mohli vyprodukovat dost kouře, o čemž pochybuju, protože tohle dřevo je jak trouď, mohli bychom vyslat morseovkou SOS. Jak znám Gingera, hned by pochopil, o čem jde. Skoro nikdo jiný by takhle nesignalizoval. Neuškodí, když se o to pokusíme. Jdu pro to dřevo, pokud je ještě trochu vidět.“

„Dobrý nápad,“ poznamenal Bertie a obrátil se k Rodovi. „Ten chlap občas mívá absolutně fantastickou myšlenku.“

V té chvíli někdo zabušil na dveře. „Tak co?“ ozvalo se zvenčí.

„Pojď dovnitř a mužem si o tom promluvit,“ odpověděl Biggles, vytáhl revolver, popošel ke dveřím a přitiskl se ke zdi tak, aby se ocitl za nimi, kdyby se otevřely.

Jenomže dveře se neotevřely. Ozval se jenom stejný hlas: „Není o čem mluvit.“

„Tak táhni k čertu!“ vykřikl vztekale Rod.

„Taky dobře. Kdybyste změnili názor, kopněte do dveří. Ale pospěšte si, protože za chvíli odcházíme. A může trvat pěkně dlouho, než zase přijdeme. Zatím dobrou zábavu.“

Hned po té vyzývavé poznámce muž odešel. A Biggles zase schoval revolver.

9. Gingerovy těžkosti

Ginger, kterého nechali, aby hlídal na pobřeží, se připravoval na nudný den. A nudně všechno vskutku začalo. Nečekal, že by ho potkalo něco zajímavého, a také ho nic zajímavého zprvu nepotkalo. Zbývala jen jedna útěcha, že ostatní nebudou pryč přehnaně dlouho. Když vzal v úvahu, co všechno musí Algy před svým návratem zařídit, nedalo se zatím čekat, že hned tak přiletí. Plně ale respektoval, že tu chtěl Biggles nechat někoho pro všechny případy. Nepokládal za pravděpodobné, že by na pobřeží nebo k přístavu přišli nezvaní návštěvníci Rodová ostrova. Podle něho by to nemělo žádný smysl.

Ať se podíval kamkoli po krajině nebo na moře, nikde nic zajímavého neviděl. Čekala ho jen jednotvárná nuda. První obtíž, kterou musel překonat, bylo vyhledání příhodného místa, odkud by mohl hlídkovat tak, aby ho nikdo znenadání nepřekvapil. Nemělo cenu zůstat stát. Oheň zničil veškerou vegetaci na stráni, zbyla tu jen holá zem a balvany. Chvilí hledal nejvhodnější místo, ale nakonec vyřešil problém tak, že si přivalil a nanesl pár velkých kamenů a udělal si z nich pozorovatelnu. Pořádně si přitom zašpinil ruce. Když si je umyl v moři a vracel se vzhůru ke svému posedu, všiml si něčeho, co dřív neviděl, protože to před požárem zřejmě zakrývalo vřesoviště. Byla to uzounká pěšinka napříč strání. Vypadala jako cestička, po které svého času chodily ovce, když tu na ostrově ještě byly. Ginger si jí už dál nevšímal.

Následující hodiny strávil velmi nudnou činností, ne snad z vlastní vůle, ale z povinnosti. Seděl na nepohodlné sedačce z kamenů a pozoroval moře a nebe nad ostrovem, jestli nepřiplouvá nějaký člun nebo neletí letadlo. Občas vylezl nahoru po svahu, aby viděl, co se děje tam, a hlavně aby se podíval k zámku. Zase nikde nic. Jen všudypřítomní rackové. Jejich melancholický křik ani na okamžik neustával.

Čas od času se šel také podívat ke skalám za přístavem. Ne že by tam bylo něco k vidění, ale doufal, že se možná už budou vracet

ostatní. Nikoho jiného z toho směru nečekal, protože by se byl musel cestou střetnout s Biggelsem.

Krátce po jedné hodině si dopřál změnu. Vypravil se k jeskyni, kde měli uskladněné jídlo, a vzal si odtud pár sucharů a otevřenou konzervu masa. S tím se vrátil na svůj posed a bez chuti spořádal část nepříliš vábného oběda.

Tak mu pomalu plynul čas. S nezmenšenou pozorností plnil svoje povinnosti. Obloha se zatáhla a vypadalo to zase na déšť. Všechno bylo šedivé a skličující. I jeho nálada.

Ve čtyři, když se ostatní ještě nevraceli, začal si pomalu dělat starosti. Byl příliv, takže se obával, že je to odřízlo. Vtom případě by trvalo hodiny, než by se mohli vrátit. Nevěděl, kam až může za přílivu dosáhnout voda na úpatí skalisek, ale netroufal si opustit svou pozorovatelnu a jít to vyzkoumat. Spíš se šel podívat po svahu, jestli ostatní náhodou nenašli jinou cestu, v případě, že je odřízla voda. Ale nikde nic. Dělal si starosti, to ano, ale doposavad ještě ne opravdu velké.

Když bylo šest a po ostatních nebylo ještě ani vidu ani slechu, začaly na něho starosti přímo dotírat. Co s nimi asi je? Muselo se něco stát. Podle něho neměl Biggles v úmyslu, že zůstanou tak dlouho pryč. Aspoň to tak nevypadalo, když odcházeli. Ted' už by se ani nemohli vrátit stejnou cestou, na to byla moc vysoká voda.

Čas se vlekl a Ginger si nevzpomínal, že by kdy zažil tak dlouhý den. Nejdřív se mohl nudou ukousat, pak si začal dělat starosti a nakonec – čím bylo později – ho přepadl strach. Bylo jasné, že se stalo něco nepředvídaného, a on nevěděl, co si má počít. Bylo děsné jen sedět a čekat. Ale cítil, že by neměl opouštět své stanoviště.

Už bylo osm. Ještě jednou se šel podívat po krajině z hřebene. Věděl, že je to naposled, protože krajinu už zahalil soumrak. Ze zámku zbyla jen nejasná silueta. Vrátil se na svůj posed. V téhle překérní situaci viděl jen jeden světlý bod: nepršelo. Ale každou chvíli mohlo začít.

Ted' začal myslet i na svou vlastní neutěšenou pozici. Vůbec ho nelákala představa, že zůstane celou noc pod širým a možná i deštivým nebem. Ale kam by měl jít? Prve na hledání nějakého vhodného noclehu nepomyslel a ted' už bylo pozdě. Věděl, že na

ostrově je ještě víc domků, protože to říkal Rod, ale nevěděl přesně, kde jdou. Ještě je neviděl. Z rána je napadlo, že by se případně mohli uložit někde v jeskyni, ale víc to nepromýšleli. Kdyby bylo všechno dopadlo dobře, Biggles by už něco vymyslel, jenomže nic dobře nedopadlo. Jinak by tady Biggles už dávno byl. Temné nebe bylo plné mraků, ale bez jediné hvězdy nebo svitu měsíce. Teď už byla příliš velká tma, než aby něco podnikl, takže zůstal rezignovaně sedět. Nerozhodný a zmatený. Nemělo cenu ještě nějak hlídkovat, když už nebylo vidět. S pocitem ztroskotance na neobydleném ostrově seděl s hlavou v dlaních a zíral do černé nicoty mezi oceánem a nebem, aniž vůbec co viděl. A slyšet mohl jen věčný zvuk příboje, tříštícího se o skály. Doufal, že v něm zaslechne i skřípot kamínků pod podrážkou nebo Bigglesovo zavolání, protože tady někde by ho hledali, kdyby přišli, jestli vůbec kdy přijdou. Ale neozvalo se nic, co by rozptýlilo jeho strach.

Nevěděl, jak dlouho tam sedí. Podle něho to byla věčnost. Ztratil už veškerý pojem o čase. Čas nehrál roli. Nic neznamenal. Na spánek nebylo v téhle situaci ani pomyšlení a ke všemu se v noci udělala pořádná zima. A najednou něco upoutalo jeho pozornost. Ostré světlo na otevřeném moři. Nedovedl odhadnout, jak může být daleko. Tříkrát zablikalo. Když zhaslo, sám sebe se ptal, jestli ho nešálil zrak. Čekal, jestli se objeví znovu, ale nedělo se nic. Postupně se utvrzoval v názoru, že to nemohl být omyl. Mohlo to být jen světlo z nějakého člunu. Také způsob, jak zablikalo, nemohl být ničím jiným než smluveným znamením. A to není všechno, říkal si, když se zpříma posadil a zase začal mít živý zájem o dění kolem. Plavidlo, ať už bylo jakékoli, neplulo s předepsanými světly, protože ta by byl musel vidět. Vzpomněl si na jiný člun. A taky si vzpomněl na Rodovo vyprávění o letadle, které sem rovněž přiletělo bez navigačních světél. Vypadalo to, že se zde znovu odehrávají stejné nekalé činnosti. Napjatě čekal, jak se to všechno vyvrbí.

Nemusel čekat dlouho. Tentokrát to nebyl zrakový, ale sluchový vjem. Směrem od moře se ozvalo pravidelné čuk-čuk-čuk malého dieselová motoru. A někde za ním, ne příliš daleko, se ozval zvuk blížících se hlasů. Na okamžik ho napadlo, že to bude Biggles, Bertie a Rod, kteří se konečně vracejí, ale hlučný smích mu napověděl, že

oni to určitě nejsou. Biggles se takhle nikdy nesmál. A mimoto to byl opilecký smích muže, který dost přebíral.

Hlasy se přiblížily. Muži šli patrně po pobřeží. Uvědomil si, že je to nejpravděpodobnější směr, kudy by mohli přijít. Pobřeží, člun, muži. Nebylo těžké to zkombinovat. Nehýbal se. Pokud o něj muži doslova nezakopnou, není šance, že ho objeví.

Pak uslyšel nový, docela jiný zvuk. Bylo to zvláštní odfrknutí, jaké člověk čeká jen od koně. Ti muži tedy měli s sebou toho poníka. To znamená, že něco vezou, zřejmě něco těžšího, nebo že si naopak pro něco přijeli.

Zatímco napjatě poslouchal, slyšel, jak muži hlučně scházejí po svahu k pláži. Nedokázal postřehnout, kolik jich asi je. Pod podrážkami jim teď skřípaly oblázky. Podle hluku, s jakým se pohybovali, usoudil, že si vůbec nedělají starosti s tím, že by je mohl někdo slyšet. To ho překvapilo. Musí přece vědět, že na ostrově je Rod a že není sám. Jak si můžou být tak jistí, že se Rod a jeho přátelé nezdržují právě někde tady u přístavu? To je přece místo, kde by je nejspíš mohli čekat. A přitom si počínají, jako by tu na ostrově byli jediní.

Vtom zachytil pár chvástavých slov, která potvrdila jeho mlhavé obavy. „To jsme jim to nandali. Teď tam aspoň mají o čem přemýšlet.“ Načež zase následoval smích.

Ginger celý ztuhl. Nandali to JIM? Kdo že má o čem přemýšlet? Obával se, že to ví. Biggles a jeho skupina. Nevěděl, kdo by to mohl být jiný. Už z toho prostého důvodu, že nikdo jiný na ostrově není.

Na pobřeží zazářilo světlo. Vysoko zdvižená svítidla, s níž se mávalo. Z moře odpověděl světelný signál. Tentokrát ale neblikal. Ozvalo se zahalekání. Ve vodě zapleskala vesla. Někdo zavolal: „Je všechno v pořádku?“ A jiný hlas mu odpověděl: „Ano. Máme to tady.“ A další hlasy. Jako by jich na pobřeží bylo víc.

Ginger se modlil, aby na chvíli vysvitl měsíc a on viděl, co se děje. Jenže to se nestalo. Mohl jenom hádat. Teď se ozvaly zvuky, které ho ohromily. Křik, povely, tupé údery. Brzy mu svítilo, co to je. Člun se buď vykládal nebo nakládal. Nakonec už neovládl zvědavost. Blízko něho se nabízela odpověď na záhadnou otázku, proč se zdejší vetřelci tak zuby nehty drží tohoto ostrova, a on tu jen

sedí. I za cenu rizika musí té záhadě přijít na kloub, protože podobná příležitost se mu asi už nenaskytne. Po hmatu se opatrně pustil dolů k pobřeží. Nebylo to snadné, protože skály byly kluzké a všude trčely nebezpečné hroty útesů. Jednou zatajil dech, když se uvolnil balvan, na kterém stál, a skutálel se dolů.

„K sakru, co to je?“ ozval se někdo.

„Ale nic,“ odpověděl jiný hlas. „Uvolnil se nějaký kámen. Tam z té stráně, co jsme ji vypálili. Když je teď nedrží pohromadě vřes, čas od času můžou kameny padat dolů.“

Ginger si oddechl a postupoval dál, až se ocitl na pobřeží. Stál jen pár metrů od mužů, ale stejně neviděl, co dělají. Zdálo se, že je jich hodně. Jednou zahlédl obrys muže s něčím těžkým na zádech. Pak se ozvalo žuchnutí. Jako by to shodil na zem. Jednou přeběhlo světlo kapesní svítilny po plachtě člunu, na níž bylo číslo 722. A pak se ozval hlas. „A je to, Joe.“

„Fajn, Bille. Tak zase ve čtvrtek.“

„Postaráme se, abychom pro vás měli solidní náklad. Povídá se, že si na ostrov brousí zuby mariňáci, takže se možná budeme muset stěhovat.“

„Kdo to povídal?“

„Jeden Macasterův kámoš.“

„No jo, tak využijte čas. My jedem.“

Světlo zhaslo. Vesla zaskřípěla v havlinkách a pleskla do vody. Podrážky zavrzaly na oblázcích. Kůň odfrkl, jako by ho pobídlí bičem.

V té chvíli Gingera opustilo štěstí. Zvuk kroků byl hlasitější, jako by šly jeho směrem. Bleskurychle zalehl s tváří k zemi a jen doufal, že ho neuvidí, protože po kamenitém pobřeží se nedalo neslyšně utéct. Byla taková tma, že by ho klidně mohli přehlédnout. Asi by to taky tak dopadlo, nebýt toho koně. Začal se plašit.

„K sakru, co to je?“ vykřikl muž, který ho vedl.

Rozsvítil baterku. Ginger pochopil, že se nevyhne prozrazení a že se může spasit jen útekem. Vyskočil, ale než se mohl dát na útěk, někdo ho pevně chytil za krk a sevřel ho jako v kleštích. Zoufale sebou zmítal, jenže teď už ho někdo držel i za paže. Přesto zápasil ze všech sil, ale boj skončil, když mu tvrdá pěst dopadla na čelist a na

chvíli ho docela uzemnila. Jen zdálky ještě slyšel hlas: „Rád bych věděl, jak dlouho tu ten chlap ležel. A tos povídal, že jste pochytili celou tu bandu.“

„Vypadalo to tak. Copak se dalo tušit, že tu ještě jeden zbyl?“

„Co s ním chceš udělat?“ zeptal se jiný hlas.

„O tom se můžeme pobavit, až zjistíme, kdo to je,“ řekl někdo třetí. „Vezmeme ho s sebou někam, kde si ho budem moci dobře prohlídnout. Mohli bychom ho zavřít k těm ostatním. Tam bychom ho měli v suchu.“

„Radši se podívej, jestli nemá zbraň,“ radil někdo z nich.

Něčí ruce mu sklouzly po oděvu a přirozeně našly revolver.

„Cos chtěl dělat s tou hračkou?“ zabručel muž, který ho objevil.

„No, na tom nesejde. Mně se docela dobře hodí.“

„Dejte bacha, ať vám ve tmě neuteče,“ radil zase někdo jiný.

„O to se postarám.“ Ten, kdo to řekl, svázal Gingerovi ruce a připoutal ho za ně k uzdě koně. „To by mohlo stačit. Jde se.“

Začalo obtížné stoupání přes vřesoviště k zámku.

Protože musel jít těsně vedle koně, Ginger toho moc neviděl, ale to málo, co zahlédl, nebylo zvlášť povzbuzující. Ve skupině nebylo méně než šest lidí a Ginger věděl, že s tak velkou přesilou Biggles nepočítal. Když v neschůdném terénu několikrát narazil do koně, zpozoroval, že má sedlo na nošení nákladů a na něm něco, co vypadalo jako pytel. Spíš dva pytle, každý po jedné straně.

Při obtížném stoupání přemýšlel o tom, co slyšel, pokoušel se dát si to dohromady a vyrozumět, co se stalo s ostatními. Obával se, že ta slova mohou znamenat jen jedno: Bigglese a druhé dva už banditi chytili. V určitém smyslu v tom byl i krapet útěchy. Jestli tomu tak je, pravděpodobně ho zavrou k nim.

Ještě stále rozvažoval o situaci, když došli k zámku. Odvázali ho od koně, kterého jeden z nich odvedl, zřejmě proto, aby ho zbavil břemene. V hale mu rozvázali ruce, ale pořád ještě ho drželi

„Proč jsi tady?“ vybaflí na něho.

„Kvůli vám,“ odpověděl Ginger úsečně.

„Aha, tak takhle to je.“

„Slyšels dobře.“

„A ještě budeš mít hubu, co? Něco ti povím. Než s tebou skončím, budeš si vyčítat, žeš radši nezůstal doma.“

Ve světle baterky mu prošacovali kapsy. Muž, jenž tady patrně velel, si prohlédl papíry, které u něho našli. Objevil v nich něco, co ho zjevně pobavilo. „Hrome! Lapli jsme poldu!“

Ostatním to tak k smíchu nebylo. Jeden se zeptal spíš vylekaně: „A co tu dělá?“

Stejnou otázku pak položili Gingerovi a ten odpověděl: „To snad uhádnete sami.“

„Aha, tak si teď koukej hádat taky něco sám.“

Odvedli ho přes velikou místnost do chodby a tou pak ke dveřím. Zvedli těžkou závoru, pootevřeli masivní dveře a prostrčili ho do černočerné tmy s takovou silou, že se rozplácl jak dlouhý tak široký na zemi.

10. Rozřešená záhada

Už za bílého dne nebylo v kuchyni s úzkými okny moc světla, ale když se nebe zataáhlo těžkými mraky a začalo se valem smrákat, neviděli toho Biggles, Rod a Bertie o moc víc než siluety jeden druhého. Jak už prve říkal Biggles, nebyla to nijak pěkná vyhlídka, že by noc museli strávit ve tmě. Když dozněly kroky jejich žalárníků, pustil se hned do díla, s nímž chtěl začít, než je vyrušilo zabouchání na dveře. Chtěl rozdělat ohýnek pomocí větvíček, které tu byly zřejmě na podpal ve výklenku.

Ohníček, ať jakkoli malý, jim pomůže, aby si navzájem viděli do tváře. Dá se přirozeně udržovat jen tak dlouho, dokud jim vystačí zásoba dřeva, ale při troše opatrnosti s ním nějakou dobu můžou vydržet.

Zatímco Rod s Bertiem smuchlali pár obálek, které našli po kapsách, aby se první klacíky daly zapálit, vyhrabával Biggles ze dna výklenku veškeré větvíčky a roští z řídkých porostů na vlhčích místech ostrova. Nebylo toho moc, takže smetal rukama každé dřevíčko.

Najednou ustal ve své činnosti. „Okamžik,“ řekl zvláštním tónem, „tady něco máme.“

Vzhledem k tomu, že celá podlaha byla pokrytá dlaždicemi, předpokládali, že dlaždice budou i ve výklenku. Tak tomu také vskutku bylo, proto ostatní nechápali Bigglesův údiv, když přistoupili blíž, aby je podívali, co našel.

„Co je? Co to tam máš?“ zeptal se Bertie.

„Nevím to jistě,“ odpověděl Biggles, stále ještě na kolenou a s dlaněmi šátrajícím po zemi.

„Nevidíš na to?“

„Ne, posviťte mi.“

„Rod, který místo zapalovače nosil sirky, kterými si občas zapaloval cigarety, vytáhl z kapsy celou krabičku. Rozškrtl zápalku a přidržel ji Bigglesovi těsně nad ramenem. „Tak co to je?“ zeptal se.

„Vypadá to jako jakési zapaštěné držadlo nebo chyták, kterým se dají prostrčit prsty, jako se to občas vidí na poklopech studní. Je to

ale úplně zanesené. Pokusím se vydloubat ven ten sajrajt, abych tam dostal prsty. Ano, už to jde. Už je za co se chytit.“

„No a?“

„Ty to nechápeš? Může to znamenat jen jedno. Tahle dlaždice je na to, aby se zvedla. Proč by jinak měla ten chyták? Jinak si to vysvětlit nedovedu.“

„Já myslím, že je to poklop nad odpadem.“

„A k čemu by zrovna tady měli odpad?“

„Třeba na špinavou vodu po umytí podlahy.“

„To by šlo. Ale proč by dělali odpad zrovna tady na tak zvláštním místě. Proč ne jednoduše díru do zdi, jako je to u toho žlabu nebo výlevky?“

„Jo, to nevím.“

Biggles prudce zatáhl. Nic se nestalo. „Něco vám povím,“ řekl, „i když je za co chytit, musel by to být pořádný silák, aby pohnul kamennou dlaždicí tohohle rozměru a váhy. Člověk se k ní dostane jen vkleče a to nemůže napnout síly.“

„A nemůže to být studna?“

„I to by byla jedna z možností.“

„Tak proč o tom mluvíme pořád dokola a nesnažíme se tu věc zvednout?“ poznamenal Bertie.

Biggles se o to ještě jednou pokusil, ale bezúspěšně. Vstal a uvolnil místo Rodovi. „Rode, ty jsi z nás nejsilnější. Zkus to ty.“ Rod přidřepł k místu, kde prve klečel Biggles. Vynaložil všechny síly, až se mu hřbet napjal jako luk. „Nejde to,“ řekl, když povolil. „Na to by byl potřeba jeřáb. Jak tam ta dlaždice leží, neuzvedne ji podle mého nikdo. Nemůžeš ji zvedat nahoru, máš k ní úplně špatný přístup.“

„Právě to se ti snažím vyložit,“ řekl Biggles. „Jediný způsob, jak s ní pohnout, je zvednout ji přímo nahoru. Ale stoupnout si do výklenku nemůžeš. A přitom jsem si úplně jistý, že je tu proto, aby se dala zvednout. Já to nechápu. A jak ji mimochodem dokázali položit na místo? To mi povězte. V uložení je stejná obtíž jako ve zvednutí. Vlastně ještě větší. Ta dlaždice je udělaná tak, aby pasovala. Všude musí přesně zapadat. Každý, kdo by ji chtěl ručně položit na místo, by mohl přijít o prsty. Neraď bych to zkoušel.“

„A přitom se to někomu povedlo,“ zamumlal Rod.

„Ale jak?“ dodal k tomu Bertie.

Rod pokrčil rameny. „To se mě neptej. Jestli jsem tu něco nečekal, tak jsou to hádanky.“

„A co byste řekli tomu kolečku nahoře?“ zeptal se Bertie. „Nemůže s tím mít co dělat?“

Chvíli se rozhostilo ticho. Potom promluvil Biggles. „Myslím, že jsi na to kápl, Bertie. Počkej chvíli. Musím si to promyslet.“

„Neměl bych rozdělat oheň?“ zeptal se Bertie. „Můžem přitom aspoň vidět, ne?“

Na to Biggles neodpověděl. Posadil se na zem s tváří obrácenou k výklenku. Po chvíli řekl: „Myslím, že to už chápu. Podejte mi někdo z vás dalekohled.“

Bertie šel pro dalekohled. „Ať visím, jestli chápu, nač ti bude,“ prohodil, když ho podával Bigglesovi.

„Možná ti to můžu ukázat, ale nechtěl bych se vsázet, že to půjde,“ řekl Biggles. Dalekohled měl, jak už to bývá, řemínek, na němž se dal zavěsit kolem krku. Řemínek měl po obou stranách přezku, takže se dal snadno sundat, což Biggles také hned udělal. Dalekohled pak vrátil Bertiemu. Ostatní mlčky přihlíželi, když protahoval řemínek otvorem zapuštěného držáku. Potom navlékl řemen přes kolo. „Původně k tomu asi používali lano,“ řekl.

Ostatní mezitím pochopili, co má v úmyslu, nebo v co doufá.

„Není dost dlouhý,“ řekl. „Rode, ty nosíš řemen. Půjč mi ho na chvíli.“

Rod si rozepnul řemen u kalhot a podal ho Bigglesovi. „Byl bych rád, kdybys na něj byl trochu opatrný,“ řekl ustaraným tónem. „Nerad bych se vracel domů s kalhotami přes ruku.“

„I to by bylo lepší, než se vůbec nevrátit,“ řekl Biggles, když navazoval jeden řemen na druhý. Tentokrát přebývalo ještě dobrých třicet centimetrů. Biggles podal konec řemenu Rodovi a řekl: „A teď zatáhni!“

Rod zatáhl. Nedělo se nic.

Bertie zasykl zklamáním.

„Jen klid, ještě nejsme hotovi,“ zabručel Biggles. „Ten primitivní kladkostroj tu nedělali pro nic za nic. Byl určený k zvednutí a pokládání téhle dlaždice. Jestli se to povedlo jednou, musí

se to povést i teď. Protože tu věc nepoužívali dobrých sto let, není divu, že jde trochu ztuha.“ Za řeči vytáhl z kapsy kapesní nožík a začal jím objíždět a čistit hrany kamenné dlažky.

„A teď to zkuste společně,“ řekl, když s tím byl hotov. „A pěkně klidně a pomalu. Neškubejte s tím řemenem, jinak by se mohl přetrhnout.“

Rod zatáhl. Protože konec řemene nebyl dost dlouhý, aby za něj mohli tahat dva, objal Bertie Roda kolem pasu.

„A teď zaberte oba současně. Klidně, jen klid ...no vida, začíná se hýbat.“ I v hustém šeru upíral Biggles zrak na štěrbinu u svých nohou, která se pomalu rozšiřovala. A pak najednou, tak najednou, že se Bertie svalil na zem, se dlaždice zvedla a obnažila čtverhrannou díru, černou jako hrob.

„Nepouštět!“ vyštěkl Biggles. Rychle si lehl na záda a nohama zatlačil dlaždici k zadní stěně výklenku. „Prima,“ zazubil se, když vstával. „To bychom měli.“

„Fantazie,“ okomentoval to Bertie.

„Nechtěl bych říkat: ‚já to přece říkal‘,“ pokračoval Biggles, „ale stejně bych vám rád připomenul svoje slova o tom únikovém východu, který jsem v zámku čekal někde tady. Jestli tohle není ta nouzová cesta, tak nevím.“

„Můžeme se přesvědčit,“ navrhl Rod, který si teď oběma rukama přidržoval padající kalhoty. „A mezitím bys mi mohl vrátit můj řemen.“

Biggles rozvázal oba řemeny a ten od kalhot vrátil Rodovi. Potom se sklonil nad zejícím otvorem. „Nic nevidím. Půjč mi ještě ty sirky, Rode.“ Když jednu z nich rozškrtl, mohl ohlásit, co vidí. „Schody. Kamenné schody. Ty musí vést do tunelu a pak ven.“

„Jak víš, že vedou ven?“

„Protože cítím na tváři studený vzduch zvenčí. Cítil jsem to, už jak se zvedla ta dlažka.“

„Tak co tady ještě klábosíme?“ zeptal se Bertie se zdviženým obočím. „Hod’me sebou a polezme ven. Podle mého jsme tu zavření už dost dlouho.“

Biggles zaváhal. „Nemůžu říct, že se mi dvakrát chce do té díry. Nejsem krtek. Ale co ...“

„Pojďme se nejdřív přesvědčit, že jsme dobře zajistili tu zvednutou dlaždici, aby nespadla a neuzavřela nám případnou cestu zpátky,“ upozornil je Rod.

Biggles ohmatal kamennou desku. „V pořádku,“ odpověděl. „Ta jen tak hned nespadne. Lezu první.“ Spustil se nohama napřed do díry, nahmatal první schod a rozškrtl další zápalku. „Těch schodů není víc než šest,“ řekl ostatním. „Sejdu po nich a přisvítím vám. Rode, nezapomeň na pušku. A ty, Bertie, vezmi dalekohled. Až budeme dole, dáte mi všechny papíry, co máte u sebe. Zapálíme je, abychom ušetřili sirky. Nevím, jak daleko budeme muset jít, takže se zápalkami nesmíme plýtvat.“

Sešel krůček za krůčkem po schodech a za chvíli už stáli dole všichni tři. Ocitli se v úzkém tunelu vysekaném do skály, který poměrně příkře klesal dolů. Biggles zůstal vpředu, druzí dva šli za ním a občas zapálili kus papíru, aby si přisvítili. Dělali to spíš z opatrnosti, úplně nutné to nebylo, protože se docela dobře dalo jít po hmatu. Ale Biggles je varoval, že tohle není vhodné místo na případné nešťastné pády. Možná je čekají ještě další schody, třeba i pouhý průlez, nějaká díra.

Čím dál postupovali, tím byl vzduch chladnější. Najednou se Biggles zastavil a řekl: „Poslouchajte!“ Někde před nimi se ozýval zvuk, jako by se přesypaly oblázky z jednoho kbelíku do druhého.

„Moře,“ řekl Rod.

„Už moc daleko asi jít nemusíme,“ poznamenal Biggles.

Postupovali dál a za chvíli před sebou uviděli šedivou skvrnu, která nemohla být nic jiného než nebe.

„Ještě není úplná tma,“ prohlásil Biggles.

„Absolutní fantazie. Povedlo se to!“ zaradoval se Bertie.

„Neříkej hop, dokud jsi neskočil,“ upozornil ho Biggles.

„Já teda nevím, co by nás ještě mohlo potkat, starouši.“

„A co jestli tunel končí v příkré skalní stěně. Nemáme s sebou lano.“

Nikdo už nemluvil. Po chvíli jejich pochod skončil. Asi tři metry pod nimi se vzdouvalo moře a bilo zpěněnými vlnami do skály.

„Tak na tomhle místě budeme muset počkat,“ poznamenal Biggles rezignovaně. „Na pobřeží nemůžeme, dokud je voda tak vysoká.“

Vlny se třístily o skálu, občas jim stříkla do tváře pěna.

„Můžeme se s klidem posadit. Nezbyvá než čekat.“

„Podívejte, s něčím takovým se zřejmě muselo počítat i dřív,“ ujal se slova Rod. „Pro takové příležitosti tu nepochybně někde měli schovaný člun. Určitě by to chtělo pořádnou odvalu, kdyby se někdo pustil do pronásledování prchajících tímhle tunelem.“

„Kolem ústí do tunelu jsme museli projít cestou do zámku. Je to jen úzký otvor, takže mě nepřekvapuje, že jsme si ho nevšimli. A i kdybychom si ho všimli, mysleli bychom si, že je to jen další jeskyně.“

„Rád bych viděl, jak se budou tvářit tam nahoře, až poznají, že jsme jim foukli,“ řekl Bertie. „Co abychom se vrátili a spustili ten šutr zase přes díru? To by pak nechápali vůbec nic.“

„To nám za to nestojí. Stejně by nakonec poznali, kde jsme. Jak dlouho to bude trvat, to záleží na tom, kdy otevrou dveře. Mohli by nás pronásledovat, kdyby chtěli. Ale jak prve říkal Rod, chtělo by to pořádný kus odvahy, kdyby se pustili do tunelu a přitom věděli, že nás tu někde můžou čekat. Mohla by je totiž z druhé strany trefit kulka.“

„Jak dlouho tu asi budeme muset čekat, co myslíš?“ zeptal se Rod.

„Zas tak moc dlouho asi ne, jak doufám. Podle mého je teď voda na nejvyšším stupni a brzo musí začít odliv. Můžeme počkat. Nemáme tolik na spěch, abychom museli riskovat, že se utopíme při pokusu přelézat po skalách, zatímco je ještě olizují vlny. Až dosud jsme měli štěstí. Spokojme se s tím a v klidu počkejme.“

Potom se všichni odmlčeli. Už nebylo, co říct.

11. Svízelná cesta

Když Gingera surově hodili do kuchyně, přistál tvrdě na kamenné podlaze. Hlavu si sice uchránil rukou, ale za cenu toho, že si ošklivě natloukl loket. Rozžhavený vzteky do běla, přestože vztek mu tady ani za mák nepomohl, zůstal chvíli sedět tam, kam dopadl, a hladil si zhmožděnou paži.

Ocitl se v černočerném prostoru, kde nebylo naprosto nic slyšet. To ho překvapilo. Čekal, že na něho někdo promluví. Ze slov, jež pochytil od svých věznilů, si vyvodil, že jim Biggles s Bertiem a Rodem padli rovněž do rukou a že patrně budou někde tady zavření. To, co cestou zaslechl, přece nemohlo znamenat nic jiného. Netrvalo dlouho a ticho ho začalo skličovat, ba děsit.

„Bigglesi,“ řekl tiše.

Žádná odpověď.

„Bigglesi, jsi tady někde?“

Zase nic.

„To jsem já, Ginger,“ vyslovoval teď už zřetelně a nahlas.

Slova se rozlehla v prázdné místnosti hrůzostrašnou ozvěnou.

Vstal a sáhl po zapalovači. Ten naštěstí unikl pozornosti těch, co ho prohledávali, patrně proto, že veškerou pozornost soustředili na revolver. Rozškrtl, rozhlédl se kolem a hned viděl, že je sám.

Vyvedlo ho to z míry. Veškeré naděje, které upínal k tomu, že se o situaci poradí s ostatními, se naráz rozplynuly. Co se asi stalo? Zhasil plamínek, aby zbytečně neplýtl benzinem, a snažil se aspoň trochu rozkoukat ve tmě a vyrovnat se se zneklidňujícím vývojem událostí. Znovu si opakoval slova, která zaslechl na pobřeží a při cestě na zámek, ale nikterak mu nepomohla vyřešit vzniklou záhadu. Někde se patrně musel zmýlit, něco si musel vyložit špatně. Stál tu ve tmě a kolísal mezi radostí a lítostí. Bylo mu líto, že tu nemá společnost, na druhé straně byl rád, že tu Biggles není. To znamená, že je venku, aspoň v to teď mohl doufat.

Znovu zažehl zapalovač, aby si prohlédl dveře. Netrvalo dlouho, než došel k závěru, že tudy cesta ven nepovede. Provaz, kterým by se mohla zevnitř zvednout závora umístěná z druhé strany, ležel na

podlaze. Zvedl ho a prohlédl si ho. Brzy poznal, že je přeříznutý. Konec nebyl roztřepaný, jako kdyby se provaz přetrhl, ne, byl čerstvě přeříznutý. Proč? Pochopil, že provaz přeřízl někdo na druhé straně dveří schválně. Z vnější strany na tom nesešlo, tam se závora dala otevřít tak jako tak i bez provazu. Ale pro toho, kdo se ocitl uvnitř místnosti a chtěl ven, to byla neřešitelná situace. Ven se dostat nemohl. Někdo by musel zvenčí zvednout závoru. A v této pozici uzavřeného vězně se teď nacházel, to bylo nad slunce jasnější.

Co se z toho všeho dalo vyvodit? Mozek mu pracoval na plné obrátky. Jestlipak se někdo nedávno ocitl v podobné situaci? A jestliže ano, proč asi? Protože ten někdo tu už teď nebyl, musel se dostat pryč. Mohli si pro něho přijít. Nebo se ven nějak dostal sám? To bylo možné, protože kdyby si pro uvězněného nebo uvězněné byli přišli, už by pak nemělo cenu zavírat dveře na závoru. A při jeho příchodu dveře tak zavřené byly.

Podíval se po oknech. Jediný pohled stačil. Jimi se protáhnout nešlo. Na to byla příliš úzká.

Aniž doufal, že najde nějakou únikovou cestu, začal bez většího zájmu rázovat sem a tam po svém vězení. Poznal, že tahle místnost dříve sloužila jako kuchyně. Narazil také na podpalové dřevo, kousky větviček, roztroušené z nějakého neznámého důvodu ledabyle po podlaze, ačkoliv v krbu byla pečlivě udělaná hranička, připravená k podpálení. Pod hranickou se bělal smuchlaný kousek papíru. Hned ho napadlo, že by si mohl ušetřit benzin do zapalovače, kdyby si udělal ohýnek.

Poklekl a už už se přibližoval plaménkem zapalovače k papíru, když si všiml, že je na něm něco napsáno na stroji. Zvědavě ho zvedl a hned poznal, že je to obálka. Byla na ní známka, zřejmě tedy byla odeslaná. Uhladil ji a podíval se na jméno s adresou. Jen co je přečetl, polilo ho horko. Tady byla odpověď na mnoho otázek, třebaže zdaleka ne na všechny.

Obálka byla adresována Bertiemu na jeho londýnskou adresu. Tak takhle to tedy je! Bylo nepravděpodobné, že Bertie by tady byl sám. Určitě s ním byli i Biggles a Rod. Chytili je a zavřeli je sem. Jenže kde teda teď jsou?

Zkomírající plamének přidržel u obálky a tu pak podstrčil pod hraničku. Vzápětí se rozhořel ohýnek a po stěnách se roztančily stíny. Posbíral ještě pár větviček a ty ho už samy navedly k otvoru v zemi. Zůstal stát jako přimražený, najednou s hlavou docela prázdnou. Přidřepl k díře a pokoušel se nahlédnout dovnitř. Je tohle snad úniková cesta? Je tohle nouzový východ, kterým se ostatní dostali ven? Bylo to pravděpodobné, dokonce skoro jisté. Neztrácel ale ze zřetele, že by to mohla být past. Anebo jednoduše jímka na kuchyňský odpad. Ale i tak by měla mít někde na druhé straně otvor, do něhož by ústila.

Protože byl od přírody dost opatrný, ještě chvíli váhal. Pak ho ale něco napadlo. Jestliže tohle je skutečně možná cesta ven ze zámku, pak o ní muži, kteří ho sem zavřeli, patrně nevědí. Jinak by přece nebyli tak hloupí, aby tuhle místnost používali jako vězení. Když přilezl až ke kraji otvoru a posvítíl si dovnitř zapalovačem, objevil schody. Okamžitě nabyl sebejistoty. „Biggles, jsi tam?“ zavolal tiše.

Odpovědi se nedočkal, ale po pravdě řečeno, ani ji nečekal.

Pakliže nechtěl zůstat uvězněný, a to tedy vskutku nechtěl, zbývala mu jen jedna možnost. Chtělo to jen trochu odvahy, když spouštěl nohy do neznámé hloubky. Ale pak už brzy stanul v tunelu. Chladný průvan mu dodával odvahy, protože chápal, co znamená. A při světle stále slábnoucího třepotavého plamínku zapalovače nebyl průchod tunelem nepřekonatelně obtížný. Na konci denervující pouti stanul při ústí tunelu. Klesl na kolena a prohlížel si skálu pod sebou. Tam někde ve tmě slyšel příboj vln, bijících do pobřeží.

Hodil dolů kamínek a odhadoval, jak vysoko je asi nad zemí. Druhým problémem byl stav vody, neměl nejmenší chuti dát se odříznout. Nedovedl přesně odhadnout, jak je teď na tom. Podíval se na hodinky, pořádně se zamyslel a nakonec došel k závěru, že by měl být odliv. V každém případě si už byl jistý, že Biggles a jeho dva druzi opustili zámek právě touhle cestou. Protože už nebyli v tunelu, mohlo to znamenat jen jedno, že se odtud tak či onak dostali na zem. Jestliže to dokázali oni, musí to dokázat i on.

Když konečně dospěl k tomuhle závěru, spustil se po skále co nejniž, pokud mu paže stačily, a pak už nezbylo, než skočit. Dopadl

na kousek kamenitého pobřeží, pokrytého oblázky a výčnělky skal. Zavrával, ale naštěstí neupadl. Když zase vyrovnal rovnováhu, zahleděl se do tmy, ale moc toho neviděl. Vlastně skoro nic. Voda byla slyšet zrádně blízko. Zdálo se mu, že vidí nepravidelnou linii tříštících se vln, ale nebyl si tím jistý. Nedovedl si představit, kam až dosáhnou, ani jak daleko stačí sám dojít, než mu v další cestě zabrání moře, ale rozhodl se, že nebude otálet a co nejrychle – ji bude pokračovat v cestě. Strčil si do kapsy zapalovač, který mu tady venku už nebyl nanic, a odhodlaně vykročil.

Každý, kdo kdy zkoušel za dne kráčet po balvanech a útesech pokrytých chaluhami, které teprve nedávno oplachovala voda, pochopí, jak obtížné to musí být za noci. Často lezl po čtyřech a vyhmatával si další cestu, několikrát upadl, někdy do kaluže, jindy na útesy, ale dosud se nijak vážně neporanil. Nevěnoval tomu ani pozornost, pokud se mu dařilo postupovat dál. Po nějaké době mu jeho cesta začala připadat jako noční můra, zlý sen, který snad nikdy neskončí.

Když mu mlhavá silueta napověděla, že je už blízko přístavu, nedala se jeho úleva vůbec popsat. Mokřý, špinavý, plný modřin a oděrek se úplně vyčerpaný posadil a jen tak seděl.

Po chvíli mu ale začala být zima, takže zase vstal. Zbývala velká otázka: kde jsou ostatní? Jsou poblíž nebo ne?

Jestliže už nebyli v zámku, jsou asi na cestě k přístavu nebo k pláži, protože tam ho zřejmě budou čekat. Zkusil zavolat. Protože se mu nikdo neozval, jedna z odpovědí odpadla. U přístavu nebyli. Byla tu ovšem taky možnost, že všudypřítomný hukot moře a narážení vln do břehu přehlušily jeho hlas. Jestliže nebyli u přístavu, mohli být na pláži nebo někde na pobřeží. Teď se bál jen jedné věci. Když ho nenajdou tam, kde ho nechali, budou ho hledat. A protože pochopitelně nic nevědí o jeho dobrodružství, můžou ho hledat ledaskde.

Třebaže byl strašně utrmácený, rozhodl se, že se pustí k pláži. Postupoval pomalu a byl ještě dost vzdálený od cíle, když k svému ohromnému ulehčení zaslechl volání. Někdo ho volal jménem: „Gingere!“ Poznal hlas. Byl Bigglesův.

„Tady jsem!“ zakřičel, ba zařval ze všech sil. Předpokládal, že když on slyší Bigglesovo volání, uslyší Biggles i jeho. „Tady! Tady jsem!“ Trmácel se dál za hlasem, občas znovu zavolal, až mu Biggles skutečně odpověděl. A tak to trvalo ještě hodnou chvíli, než na sebe konečně narazili. Všichni, i Rod a Bertie.

První promluvil Biggles: „Hrom aby do tebe, kde pořád vězíš?“ zeptal se úsečně. „Všude jsme tě hledali.“

„Asi jste nehledali tím správným směrem,“ odpověděl Ginger chladně. Trochu ho rozhodilo takovéhle přijetí. A taky byl k smrti unavený.

„A kde jsme tě teda měli hledat? Říkal jsem ti, že máš zůstat tady.“

„Mohl jsi to zkusit na zámku. Třeba v kuchyni.“

„Co to povídáš? Tam jsme byli my.“

„Já vím. Já tam byl taky. Jdu přímo odtamtud. A děkuju, že jste mi ukázali, kudy ven.“

Po těch slovech se na chvíli rozhostilo ticho. Nakonec je prolomil Biggles. „Chceš tvrdit, žeš byl na zámku?“

„No právě. A ne z vlastní vůle, to mi věř. Musel jsem tam, protože mě přivázali ke koňovi. A ten kůň nebyl ve společnosti jednoho, ale hned šesti mužů. A teď si to přeber sám.“

„Pane na nebi! Moc mě mrzí, že jsem s tebou prve jednal tak stroze, ale dělali jsme si o tebe starosti. Takže tebe zajali a odvedli tě do zámku?“

„Přesně tak. Ale než si o tom promluvíme, navrhuju, abychom se někde posadili, protože sotva nohama pletu a mám pro vás novinky, že budete valit bulvy.“

„Jak ses dostal ven?“

„Předpokládám, že stejně jako vy. Hodili mě do kuchyně. A můžu vám prozradit, že si zřejmě mysleli, že vy jste tam ještě taky. Co byste řekli šálku čaje? Nemohli bychom si ho někde udělat? Je to věčnost, co jsem měl naposled něco v puse. Aspoň tak mi to připadá.“

„Co nevidět bude světlo, pak uvidíme, co dál. Nemělo by cenu srazit si vaz chůzí po těchhle zatracených útesech. Ty jsi po těch skalách lezl po svých?“

„Bohužel.“

„Máš moje sympatie,“ potěšil ho Biggles. „Šli jsme stejnou cestou. Teď se pěkně posad' a povídej, co se s tebou dělo.“

V následující půlhodině, na jejímž konci už začínalo ranní šírání, referoval Ginger o svém dobrodružství. Nikdo ho slovem nepřerušil. „No, to by tak asi bylo,“ uzavřel své vyprávění, když dospěl k bodu, kdy objevil únikovou cestu.

„A taky by to asi tak stačilo,“ přikývl Biggles. „Máš za sebou pernou noc. Nechtěl bych, aby sis to vykládal špatně, ale stála nám za to. Pánbůh zaplat' za ty informace, cos shromáždil. Hlavně mě překvapuje, že těch mužů bylo šest. Nehledě na to ostatní, už jen zásobování šesti lidí není žádná maličkost. Co tu asi dělají, co plánují? Revoluci? Rád bych věděl, kolik lidí je do toho celkem zapojeno, když vezmeme v úvahu i posádku člunu a tak. Jedna věc je jasná. Jde o rozsáhlou organizaci, takže musí jít o pořádný zisk. Říkals, že ty věci, co vykládali nebo nakládali, žuchly na zem. Byl to tvrdý nebo měkký náraz?“

„Tvrdý. Aspoň takový jsem měl dojem. Ten člun měl plachtu. Její číslo jsem náhodou zahlédl. Ale mimoto měl i dieslák. Ty věci musely být těžké, jinak by je nemuseli dopravovat koňmo. A mimochodem, bylo to něco v pytlicích. Na omak dost měkké. Vím to, protože jsem na ty pytle narážel.“

„A to, co prováděli na pobřeží, jsi neviděl?“

„Ne. Vlastně jen velmi matně. Bylo tma jako v břicho černý krávy. Viděl jsem jenom, že manipulují s něčím objemným. A ty nárazy zněly jako dřevo na dřevo. Teď mluvím o věcech, co transportovali ze zámku na loď.“

Biggles pokýval hlavou. „Víte, hoši, při omezené rozloze tohoto ostrova cítím, že odpověď na to všechno musí být na dosah ruky, ale ať visím, jestli ji znám nebo tuším. Možná že některému z nás zanedlouho svítne a dostane spásný nápad. Ale prozatím bychom se mohli vrátit k našemu dočasnému stanovišti, kde jsme si uložili zásoby, uvidíme, co tam vyčarujeme k snědku a k pití. To si vskutku zasloužíme. Až budeme mít něco teplého v žaludku, bude se nám možná líp přemýšlet.“

Mezitím se rozednilo, takže k jeskyni, kde měli zásoby, se zmoženě trmáceli už za denního světla. „Rád bych viděl ty ksichty tam na zámku, až poznají, že jsme jim pláchli,“ zubil se Bertie.

„Jestli si myslí, že nás odradili a zahnali, jsou vedle jak ta jedle,“ přisadil si Rod. „Ze svého majetku se nedám vystrnadit takovouhle bandou lumpů, na to by bylo třeba jinačí kalibr.“

Zatímco chystali jídlo a stavěli na čaj, řekl Biggles: „Dneska se už musí vrátit Algy. Jsem zvědavý, s jakým vzkazem od šéfa přiletí. Ale mašina nás postaví před další problém.“

„Jaký problém?“ zeptal se Rod.

„Nepřítel uslyší, jak přilétá. A uvidí ji. To znamená, že budeme muset nechávat stále někoho na stráž, aby stroj nepoškodili.“

„To by si přece netroufli.“

„Na to bych zas tak moc nespolehal. Jsou všeho schopní, když je hodně v sázce. A tady zřejmě hodně v sázce je.“

„Mimochodem,“ přerušil ho Ginger, „myslím, že jsem vám ještě neřekl, že se sem ten člun vrátí zase ve čtvrtek.“

„Jak to víš?“ zeptal se Biggles zostra.

„Slyšel jsem, jak jeden z nich říká: Bille, tak zase ve čtvrtek.“

„Ve čtvrtek. To je pozítří. Pro nás dost času, abychom udělali opatření. Zprv si musíme najít místo na spaní. Takovýhle drsný život se možná dá docela dobře snášet na tropickém ostrově, ale ve zdejším podnebí to není žádný med. Musíme zůstat někde poblíž pláže, abychom se mohli co nejdřív setkat s Algym, až přistane. Kdybychom to neudělali, byl by hned až po krk v těžkostech. Vidím ale, že se už vaří voda. Takže bychom se nejdřív mohli napít čaje. Za chvíli se můžeme bavit dál.“

12. Biggles zosnuje plán

„Tak je to lepší,“ prohlásil Biggles, když se najedli a ještě několikrát postavili na čerstvý čaj. „Jediné, co mi ještě chybí, abych se cítil jako znovuzrozený, je pořádné umytí a oholení.“

„To by mně nestačilo,“ zavrtěl hlavou Bertie. „Já potřebuju koupel. Sám sobě se hnusím.“

„Tak skoč do moře,“ navrhl mu Rod zvesela.

„Mluvím o teplé koupeli se spoustou mydlinek,“ sdělil mu uštěpačně Bertie. „Studená mořská voda mě vybělit nestačí.“

To ale platilo o všech. Teprve za denního světla viděli, jak vypadají. Byli špinaví, neoholení, v pomačkaných, usmolených a potrhaných šatech, na nichž se podepsala mořská voda.

„Vzhledem k tomu, že nemáme nové uniformy, spokojil bych se s novým oblekem,“ prohlásil Biggles. Byl na tom ze všech nejhůř. Obličej a ruce měl celé černé od sazí, které na něho spadly z komína krbu. „No, pokusme se to nějak zvládnout,“ řekl úplně jiným tónem a vstal. „Musíme být připravení na pláži, až přiletí Algy. Jestliže vystartoval ze základny hned ráno, měl by tu být tak o desáté.“

„A co chceš dělat s těmi lidmi v zámku?“ zeptal se Ginger.

„Nic. Jen ať přijdou, jestli mají chuť. Po tom všem, co se stalo včera, se už nemusíme skrývat. A jestli chtějí být hrubí, prosím. Poznají, že jsme připravení. Ale nemyslím, že se vypraví tímhle směrem. Aspoň prozatím. Když teď na základě toho, co našli u Gingera v kapse, vědí, že se do všeho zamíchala policie, budou mít starostí víc oni než my. Vsadil bych se, že teď pilně rokují. A hlavy mají v pejru.“

„Úplně s tebou souhlasím,“ řekl Rod s přesvědčením.

Trochu se upravili, pokud to jen šlo, a kolem desáté už byli zase na pláži, poté co se přesvědčili z pozorovatelný na hřebeni, že po nepříteli není nikde ani památky. Byl docela slušný den, nejlepší, jaký tady zažili. Mraky sice ještě úplně nezmizely, ale občas prokouklo i teplé sluníčko.

Asi za půl hodiny zaslechli ke své velké radosti, že se blíží helikoptéra. Nebylo pochyb. Mířila přímo k ostrovu, zahájila sestup a za chvíli už stála na pláži. Dveře se otevřely a ven vyskočil Algy.

„Celý uvítací výbor,“ zasmál se. „Nějaké novinky?“

„Víc než dost,“ odpověděl mu Biggles. „Ale nejdřív vyklop ty svoje. Na nich hodně záleží. Jak zní rozkazy?“

„Komodor říká, že máš pokračovat.“

Biggles zvedl obočí. „Pokračovat s čím?“

„No s tím, co děláš.“

„To je od něho strašně milé,“ odpověděl Biggles sarkasticky. „A nehodlá podniknout nějaké kroky?“

„Říkal, že nejdřív potřebuje víc informací. A jestli bys je nemohl získat, než začne jednat. Než jsme odlétali, říkal, že to všechno musí prohovořit s vrchním komisařem. Hned zavolal admiraltu a požádal o pár žabích mužů, aby si prohlédli Rodův člun.“

Biggles vypadal zklamaně. „Už se stalo. A to je všechno?“

„Jakmile to bude možné, pošle sem havarijní službu, aby člun vytáhla.“

„Aspoň něco. Ale nevím, jestli nám to bude něco platné. Přivezl jsi nějaké jídlo?“

„Přirozeně. Kde ho mám složit?“

„To je něco, o čem jsme se dosud nedomluvili.“

Rozhovor tak chvíli pokračoval dál, zatímco ještě všichni stáli u stroje.

„Myslím, že budeš muset zase zpátky. Dost se toho zatím stalo, cos byl pryč,“ řekl Biggles a co nejstručněji informoval Algyho o vývoji situace.

„A co s tím chceš dělat?“ zeptal se Algy, když Biggles domluvil.

„Upřímně řečeno, ještě jsme si to nestačili promyslet. Čekal jsem na tebe, abys nám pověděl, co si o tom myslí šéf. Myslel jsem si, že bude mít nějaký nápad. Mimochodem, byly na té láhvi od piva ještě nějaké otisky?“

„Byly. Musel jsem čekat na identifikaci, jinak bych tu byl mnohem dřív. Ty otisky patří nějakému panu Nevillovi Nortonovi, známé firmě z podsvětí. Před dvanácti měsíci ho propustili z vězení

Patronville, kde si odkroutil tři roky. Podezírají ho, že potom asi před půlrokem pomohl k útěku třem vězňům odsouzeným na doživotí, ale dokázat se to zatím nepodařilo.“

„Já o něm v životě neslyšel. Co má na svědomí?“

„Přepadávání nákladů na Great North Road cestou do Londýna. Specializoval se na náklady whisky. Zřejmě dostával tip, kdy dojde k transportu.“

„Jestli váš šéf ví, že tu operuje zločinec, na co ještě čeká?“ zeptal se Rod.

Biggles zavrtěl hlavou. „Tak snadné to není. Když někoho propustí z vězení, nemůžou ho znovu zavřít dřív, než něco dalšího spáchá.“

„Ale tady přece postupuje proti zákonu.“

„To si myslíme, ale důkazy nemáme. Jenom podezření nestačí. Zřejmě to je asi důvod, proč šéf dosud nezakročil. Je sice jasné, že se tu pohybuje na cizím pozemku, ale to se samo o sobě dá těžko kvalifikovat jako zločin.“

„Chceš tím říct, že se musí čekat, až takový lotr něco dalšího spáchá, než se dá vůbec něco podniknout?“

„Tak tomu vsutku je.“

„Ale to je podle mě šílenost.“

„Možná, ale takový je prostě zákon. Nelamte si s tím hlavu. Je na čase, abychom vymysleli plán na náš další tah.“

„Proč se tedy nevrátíme na zámek,“ navrhl Algy. „Je to Rodův majetek, takže nepotřebujeme povolení k prohlídce.“

„Jenomže za zdmi zámku je nejmíň šest chlapů a přinejmenším pár z nich má střelné zbraně. Šéf by nám nebyl ani za mák vděčný, kdyby tady padaly mrtvoly, mezi nimi možná i ty naše. Musí existovat jednodušší způsob, jak si s celou věcí poradit. Mezitím nám přibyl další kus majetku –helikoptéra, Nesmíme ji nechat samotnou. Kdyby ji někdo poškodil, jsme namydlení. To znamená, že nemůžeme zůstat všichni pohromadě, jeden tady musí pořád hlídat.“

„Tak co navrhuješ?“ zeptal se Algy. „Předem souhlasím se vším.“

„Moc mě to mrzí, ale myslím, že se přece jen budeš muset zase vrátit. Měl bys zpravit šéfa o dalším vývoji, řekni mu všechno. I to,

že je tu šest mužů se střelnými zbraněmi. Kdybychom se je pokusili zatknout, neobejde se to bez ztrát. A vedle toho bychom je v této chvíli mohli zatknout jen proto, že se protiprávně nacházejí na soukromém pozemku a že způsobili nějaká zranění. Nemůžeme pokračovat v tomhle drsném způsobu života, mimoto se tenhle ostrůvek stane dříve či později rejdištěm ostřelovačů. Jestliže tomu chce šéf zabránit, musí nám okamžitě poslat posily nebo nám musí dát jasné rozkazy. Mezitím zůstaneme tady a uděláme, co bude v našich silách, abychom celou věc objasnili. A nechceme se dát omezovat eventuálními zajatci. Co bychom si s nimi počali? Sami se sebou máme starostí dost.“

Algy povytáhl obočí. „A to po tom všem, co se tu stalo, ještě nemáš vůbec žádné tušení, oč jde?“

„Ne, kdybych to věděl, už bych si poradil sám.“

„Nemůže jít o pašeráctví?“

„Co by se dalo pašovat na tomhle místě?“

„Na to se mě neptej. Tak dobře. Chceš, abych okamžitě odletěl?“

„Ne, až tak moc to zase nespěchá. Můžeš si počkat, jestli nevymyslíme nějaký plán. Tak budeš aspoň vědět, na čem jsme, než odletíš. Musíme se nějakým způsobem dostat do zámku. Jenom tam najdeme odpověď. Jediné místo, které dosud neznáme, je ten prostor za zamčenými dveřmi. V tom je asi jádro věci. Jestli znova pronikneme do zámku, jak si poradíme s těmi dveřmi?“

„Neměl bych doletět pro pár paklíčů?“

„To by trvalo moc dlouho. Nemám chuť trávit tu zbytek života.“

„Kdyby to byla nečekaná přepadovka, možná by ty dveře nestačili zavřít,“ přišel s návrhem Rod.

„Na to bych moc nespolehal. To je příliš velký hazard. Kdyby se to nepovedlo, vypadalo by to pro násbledě.“

„Možná by to stálo pár patron, ale ten zámek by se dal rozstřílet. Nebo aspoň tak poškodit, že by ho bylo možné vyrazit.“

„Naši přátelé v zámku by proti tomu mohli mít námitky,“ poznamenal Biggles cynicky. „Nezapomínej, že bychom se k těm dveřím museli nejdřív dostat.“

„No a co máš teda v plánu?“ chtěl vědět Algy, už maličko netrpělivý.

Biggles poodešel ke svahu a sedl si. „Nechte mě chvíli přemýšlet,“ požádal je. „Nemá cenu, abychom se tam horempádem hnali. Gingere, vylez si na chvíli na hřeben a podívej se, jestli něco neuvidíš. Nemůžeme si dovolit, aby nás tu překvapili.“ Složil hlavu do dlaní a chvíli jen tak koukal na oblázky u svých nohou. Zpěněné vlny se tříštily o pobřeží a nad nimi se s křikem proháněli rackové. Jinak nebylo slyšet nic jiného.

Uplynulo deset minut. Ginger se vrátil. „Nic jsem neviděl,“ hlásil.

Při těch slovech se Biggles probral z přemýšlení. Posadil se zpříma.

„Tak dobře. Ted' všichni poslouchajte,“ řekl tiše. „Promyslí si jeden menší plán. Později v něm možná vychytáme mouchy, ale ted' momentálně žádné nevidím. První, co musíme udělat bezpodmínečně nutně, je najít nějaké přístřeší a donést si tam věci, co přivezl Algy. Nemá cenu začít s vykládáním, pokud nevíme, kde se utáboříme. Jelikož je tu ted' Algy, nebudeme nadále vázáni na blízkost téhle pláže, protože mašinu pošlu stejně zpátky s informacemi pro komodora. Hele, Rode, pověz nám, kde je nejbližší domek, chajda nebo stodola, přinejhorším chlív?“

Rod se chvíli zamyslel. „Asi sto metrů odtud stojí v mělké terénní proláklíně stará selská usedlost. Možná je to o chlup dál. Pokud si vzpomínám, není v nejhorším stavu.“

„Kterým je to směrem?“

Rod ukázal. „Za tím hřebenem, na druhé straně pláže.“

„Je tam vidět ze zámku?“

„Ano. Přímo.“

„Pak je to přesně to, co hledám. Jsou tam v blízkosti skály nebo něco, co by zabránilo přistání našeho stroje?“

„Nezdá se mi. Ale v okolí je plno vřesu, takže by nás zase mohli vypálit.“

„Podle toho, jak ted' fouká vítr, by se jim to nepovedlo. A jestli se obrátí, budeme připravení.“

„A co tím vším sleduješ?“ zeptal se Algy.

„To ti hned povím. Můžete mi skočit do řeči, kdybyste viděli nějakou slabinu. Snažím se najít způsob, jak se dostat do zámku, až z něho vylákáme členy bandy. K tomu potřebuju nějakou návnadu. Doufám, Rode, že se k tomu propůjčíš. Představuju si to takhle. Mašina vzlétne a přistane co nejbliž toho statku. Vyložíme zásoby a zaneseme je dovnitř. Tuhle operaci budou nepochybně sledovat ze zámku. Po tom všem, co se stalo, se dá předpokládat, že někdo z nich ustavičně pozoruje každý pohyb v tomhle směru. Až budeme hotovi

s vykládkou, nastoupíme všichni až na Roda do mašiny, která odletí zpátky sem na pláž, protože sem není ze zámku vidět. Všichni mimo Algyho z ní tady vyskočíme a necháme ji pokračovat dál přímo ke komodorovi, kde Algy podá hlášení. Souhlasíte s tím až potud?“

Ozvalo se souhlasné zabručení.

„Prima,“ pokračoval Biggles, „Tak dál. Rod zůstane u statku. My ostatní jsme na pláži. Algy letí domů. Už chápete, kam spěju? Lidi v zámku se budou domnívat, že Rod tu zůstal sám, zatímco všichni ostatní opustili ostrov vzdušnou cestou. Vypadá to docela přirozeně, protože Rod je majitelem ostrova a je tedy nabíledni, že tu zůstal právě on.“

„Už to začínám chápat,“ přikývl Rod.

„Nemusíš dělat nic jiného, než že se budeš trochu poflakovat kolem stavení. Rozdělej si ohýnek a něco si uvař, jestli máš chuť. Na kouři teď už nesejde. Vezmi pušku a jdi si třeba něco ulovit, ale daleko od statku se nevzdaluj, protože pravděpodobně dostaneš návštěvu. Ta banda se bude domnívat, že jsi na ostrově sám a jí že nic nehrozí. Přijdou se podívat, co děláš. Nevím, kdy to bude, ale dříve či později je přemůže zvědavost.“

„A co mám dělat, až přijdou?“

„To záleží čistě na tobě. Buď je budeš ignorovat, nebo se s nimi dáš do řeči. Možná s tebou začnou vyjednávat. Říkej si, co chceš, ale snaž se vyhnout všem těžkostem. Máš jediný úkol, zdržet ty chlapy tady.“

„A co když nepřijdou?“

„V tom případě se musíme smířit s tím, že náš plán zkrachnul. Ale nijak si tím neuškodíme. Situace prostě zůstane beze změny a my budeme muset vymyslet něco jiného.“

„Jestli nejsem moc smělý, co budeme zatím dělat my?“ zeptal se Bertie a velmi pečlivě si přitom čistil monokl.

„Jakmile vyskáčeme z mašiny, a musíme si s tím pospíšet, půjdeme pěšky kolem úpatí skal k tomu sesuvu půdy, podél kterého jsme se včera vyškrábali nahoru. Je to jediný způsob, jak se dostat nepozorovaně k zámku. Musíme spoléhat na odliv, ale tou dobou to bude asi v pořádku. Přiblížíme se k zámku zezadu. A pak budeme jednoduše čekat, až se banda vypraví za Rodem na statek.“

„A co když za ním nepůjdou všichni?“

„I na tu možnost jsem myslel. Určitě jich na zámku nezůstane tolik, abychom je nezmohli, především proto, že využijeme momentu překvapení. I kdyby tam zůstali tři, budeme pořád ještě tři proti třem, což je lepší než tři proti šesti. Musíme se podívat, co je za těmi zavřenými dveřmi, protože právě tam musíme hledat odpověď na otázku, co se tu vlastně děje. Než se to dozvíme, než celou věc rozřešíme, jsme tu jednoduše zašití a toho já začínám mít právě dost. V každém případě, tohle je můj plán a já nevím, proč by neměl vyjít. Pořád lepší než tu jen sedět a čekat. Nemyslete si, že nám ta banda přijde sama od sebe povědět, co tady dělá. Na to musíme přijít my. Proto jsme konec konců tady.“

„Dobře,“ řekl Ginger, „vnikneme do zámku. A co pak?“

„Jestli ty dveře budou pořád ještě zavřené a my nenajdeme nikde klíč, zámek jednoduše rozstřílíme. Ať už to dopadne jakkoli, tohle je plán, praktické řešení se teprve ukáže. Jestli ty dveře přitom poničíme, bude to smůla hlavně pro Roda, protože on je majitelem zámku. Ale i to bych riskoval, protože jsem pevně přesvědčený, že za těmi dveřmi najdeme důkazy, které potřebuje šéf, aby urychleně přešel k radikálnímu řešení celé věci.“

„A to potřebuje všechny ty důkazy jen proto, aby dal pochytat hrstku zločinců?“ zeptal se trochu sarkasticky Rod. „Já bych řekl, že těch důkazů má pomalu už dost.“

„V téhle práci se nevyplácí riskovat. Musí si být jistý a já mu v tom dávám za pravdu. Když se dopustí nějakého omylu policista, hned začnou interpelace v parlamentu a kdesi cosi. Ne, my se mu o ty důkazy postaráme. A ještě něco mě napadá. Ginger nemá revolver. Ty bys mu mohl půjčit svůj, Algy. Můžeš si vyžádat další, i když myslím, že ho momentálně nebudeš potřebovat. A než odletíš, nech mi tady taky všechny náboje. Budeme je potřebovat na ty dveře.“

„Radši to udělám hned, abych nezapomněl,“ řekl Algy.

Biggles hned náboje rozdělil a přitom se zeptal: „Má ještě někdo nějaké poznámky?“ Když nikdo nic neříkal, pokračoval: „Dobře. Tak půjdeme na věc. Jestli všechno proběhne, jak si myslíme, budeme mít ještě před večerem odpověď na všechny otázky.“

„Když ty dveře otevřete násilím, bude ta banda vědět, že jdete po ní,“ poznamenal Algy.

„No a co? Utéct nám nemůžou, nemají člun. Ten přijede až ve čtvrtek.“

„A právě proto se na vás možná vrhnou.“

„S tím si starosti nedělám. V tom směru máme víc zkušeností než oni, to mi věř. Vrátime se co nejrychleji k Rodovi a jestli jim ve čtyřech nedokážeme vzdorovat, než zakročí komodor, nestojíme za nic. Ale darmo tady utrácíme čas. Musíme sebou hodit. Čím dřív začneme, tím dřív to máme z krku.“

13. Za zavřenými dveřmi

Nacpali se do helikoptéry. Rod dopředu, aby ukázal, kde je ten statek. Nakonec stačilo přeletět skalní hřeben a hned už viděli cíl před sebou. Do tří minut přistála helikoptéra ve vřesovišti, jen pár metrů od chatrné budovy s docela slušnou rákosovou střechou. Poblíž stál ještě chlív.

Vešli dovnitř a ke svému údivu viděli, že vnitřek stavení je v lepším stavu, než čekali. Hlavně tu bylo sucho, takže hned začali vykládat věci a odnášet je dovnitř, přičemž nespouštěli z očí zámek, který byl odtud pěkně vidět. Žádný pohyb však nezaznamenali.

„A to je všechno,“ řekl Algy, když vyndal poslední balík z helikoptéry.

Nechali Roda stát s loveckou puškou ve dveřích a všichni nastoupili. „Drž se, Rode,“ křikl na něho Biggles. „A pamatuj si, že nesmíš střílet dřív, než si začnou oni.“

Rod zamával cigárem, které si zapálil, helikoptéra se vznesla a zamířila k pláži, kde se snesla asi metr nad zem a držela se ve vzduchu. Algy zůstal sedět, ostatní vyskákali za Bigglesova pobízení: „Honem, honem.“

Dveře zaklaply a helikoptéra zmizela směrem k jihovýchodu.

„Musíme si pospíšet,“ nepřestával zostra pobízet Biggles, zatímco přecházeli po pláži k místu, kde končilo přístaviště a začínaly skalní útesy. „Máš dalekohled, Gingere?“

„Ano.“

Není třeba popisovat pouť podél drsných skal. Tou cestou šli už jednou, takže věděli, co je čeká. Za plného světla to bylo přirozeně úplně jiné než za tmy, takže postupovali rychle. Dokonce tak rychle, že k místu, kde došlo k sesuvu půdy, dorazili už za půl hodiny. Cesta vzhůru byla možná jen podél zřícené skalní stěny, ale to věděli. Bez váhání se začali šplhat nahoru, což se neobešlo bez rachotu uvolněných kamenů, které přitom shazovali dolů. S tím si ale starosti nedělali, protože všechny zvuky, mimo křik racků, přehlušil hukot moře, svádějícího věčný boj s pevninou.

„Až dolezeme nahoru, tak se kryjte,“ přikazoval Biggles, celý zadýchaný námahou. „Pusťte, ať se podívám přes okraj první.“

Poslední metry zdolal v příkrčení a konečně nahlédl mezi dvěma výčnělky skály do kraje. „Nic se neděje,“ sdělil tiše ostatním. „V okolí zámku není ani živáčka. Ale vidím, jak Rod chodí okolo chalupy. Takže musíme čekat.“

Hlídkovali. Zdálo se, že tady budou muset trávit v bohapusté nudě celou věčnost, když jim kolem poledne přišel ohlásit z hlídky Ginger, že ze zámku vyšlo pět mužů a míří napříč zvlněným vřesovištěm ke statku.

„Prima,“ liboval si Biggles. „To je lepší, než jsem čekal. Jak tomu u těchle chlapů bývá, cítí se bezpečnější, když je jich víc. Takže nechali v zámku jen jednoho, jestli jsme počítali dobře. Pokud mě neklame znalost lidí, nebude se ten poslední dívat tímhle směrem, ale bude sledovat své kamarády, aby viděl, co se stane, až dojdou ke statku.“

„Já nevím, kde je,“ řekl Ginger. „Neviděl jsem ho.“

„To nevádí. Poběžíme teď poklusem k těm stavením za zámkem. Hotovo? Tak na to.“

V předklonu přeběhli ten malý úsek k stavením při zadní partii zámku. Tam si chvilíčku oddechli, a když nezaslechli žádné volání a alarm, že je někdo spatřil, pokračovali přímo k zámku. Ještě stále se neozvalo nic jiného než zakrákání havrana, sedícího na jedné ze střech.

„Vy zůstanete čekat tady, zatímco já to obhlídnu zepředu,“ řekl tiše Biggles. „Jestli ten chlap není uvnitř, tipoval bych, že čeká venku blízko u dveří, odkud může dohlédnout ke statku.“

Blízko u zdi se kradl k rohu. Jediný opatrný pohled za roh mu prozradil, co chtěl vědět. Okamžitě se vrátil k ostatním.

„Stojí vskutku u předních vrat, hned u portálu. Vezmu si ho na starost. Až mě uslyšíte písknout, běžte co nejrychleji za mnou.“

„Viděls i zbytek bandy?“ zeptal se Ginger.

„Ano. Už jsou v polovině cesty. Rod je čeká u dveří. Myslím, že se neohlídnou, pokud se to tady obejde bez hluku. Jinak bychom museli jednat strašně rychle, protože by nás viděli, kdyby se ohlédli. Jakmile budeme uvnitř, nemáme se už čeho bát. Cesta od statku sem k zámku je do kopce, takže by tu nemohli být dřív než za dobrou

čtvrt hodinu. Ale nesmíme ztrácet čas. Počkejte, až zapískám. A pak hned ke mně. Jdu na to.“

„Umluveno,“ řekl Bertie. „Už to zase začíná být jako zastará.“

Biggles se dal do práce. Největší potíž byla přirozeně v tom, aby se přiblížil k muži nepozorovaně, ale už si promyslel, jak na to. Když se dostal k vyschlému příkopu, sklouzl do něho a s revolverem v ruce postupoval dál. Takhle byl poměrně v bezpečí, pokud se muž neotočí, protože se pohyboval pod úrovní dveří a tedy z dohledu. Nakonec ale nadešla chvíle, kdy bude muset vylézt z příkopu, a to byla nejchoulostivější část operace. Ne že by se Biggles bál, že by mu ten chlápek něco udělal, ale každý pronikavější zvuk, natož výstřel by povolal zbytek bandy okamžitě zpátky.

Vylezl na okraj příkopu. Muž se o pár metrů posunul. Ted' seděl na kameni a nacpával si dýmku. Zbytek bandy byl už takřka u statku.

Biggles ted' musel jednat bleskurychle. Už se stejně nemohl dál skrývat, takže nemělo cenu počínat si obezřetně. Měl ale jednu výhodu. Protože vylezl z příkopu těsně u zdi zámku, byl muž, sledující bedlivě své kumpány, obrácený zády k němu. A zapaloval si dýmku, která mu zjevně nechtěla hořet.

Biggles rychle zdolal poslední metry a vyštěkl zhurta na muže. „Vstaň a honem dovnitř.“

Chlápek upustil dýmku, vyskočil, jako by měl v sobě pérko, a zíral tupě do hlavně Bigglesova revolveru. Brada mu klesla komickým úžasem.

„Jdi dovnitř a ruce pryč od kapes,“ poroučel mu stroze Biggles. „Varuju tě, tenhle revolver je nabitý a já ho klidně použiju.“

Muž ani neprotestoval a beze slova šel ke dveřím.

Biggles zapískl a prošel těsně za ním do zámku. Tam se k němu okamžitě připojili Bertie a Ginger. Oba s revolverem v ruce. Aniž ztratil muže na vteřinu z očí, zeptal se Biggles ostatních: „Co dělá zbytek bandy? Neměl jsem čas na ohlížení.“

„Zřejmě tam u statku mluví s Rodem,“ odpověděl Ginger.

„Dobře,“ Biggles se obrátil k zajatci. Tohohle muže ještě nikdy neviděl. Byl to prachobyčejný typ, menší, hubený v tváři, ale jinak bez zvláštních znamení. Vypadal vylekaně, měl k tomu ostatně

důvod. „Mluv pravdu a mluv rychle,“ poručil mu Biggles. „Jsi v zámku sám?“

„Ano,“ odpověděl nevrle muž.

„Jestli lžeš...“

„Mluvím pravdu. Ostatní jsou pryč.“

„Co tu dělají?“

„Na to musíš koukat přijít sám.“

„Dobře. Jak chceš. Ale vaše hra skončila, ať už je jakákoli. Takže si to nedělej pro sebe těžší. Jsme od policie a nemáme rádi nesmysly, takže pozor na to. Teď jdi dál do chodby. Zastav se u těch zavřených dveří.“

Muž poslechl.

„Teď si stoupni zády ke zdi. Máš od těch dveří klíč?“

„Ne.“

„A kde je?“

„Má ho šéf.“

„Tím myslíš Nortona?“

Muž povytáhl překvapeně obočí. „Jeho pravý jméno neznám.“

„Lžeš. Podívej se mu do kapes, Gingere.“

Ginger to udělal a vytáhl mu z kapsy revolver. „Klíč nemá,“ oznámil stručně.

„Tak dobře. Vezmi si ho na mušku. A jakmile se pohne, napal mu to do nohou. Bertie, ty jdi ke dveřím a koukej, jestli se někdo podívá tímhle směrem, až začnu střílet. Ale neukazuj se venku.“

Biggles mu dal pár minut, aby zaujal pozici, pak přidržel hlaveň revolveru asi pět centimetrů od dřevěných dveří těsně vedle zámku a vystřelil. V uzavřeném prostoru zazněl výstřel jako salva z kanónu. Vzduch prosytil ostrý pach karbidu. Biggles vytáhl z kapsy tužku a prostrčil ji prostřeleným otvorem, aby se přesvědčil, jestli je naskrz.

Bertie se vrátil. „Nikdo se neohlédl, takže nic neslyšeli.“

„Prima. Zůstaň na stráží a hlas mi, až se budou vracet.“

Biggles pokračoval s vystřelováním zámku. Vypálil celkem pět ran. Zámek nepovolil. Zabušil do něho revolverem, ale ani se nepohnul. Znovu nabil a vystřelil ještě šestkrát. To bylo zřejmě i na tenhle zámek dost, konečně se začal viklat. Biggles ještě jednou nabil náboji, které měl od Algyho. Ještě tři výstřely a zámek už skoro

vypadl. Stačilo do něho pořádně uhodit a byl venku. Biggles se do dveří opřel ramenem a ty se okamžitě rozletěly. Na zemi uprostřed třísek ležel zámek a jim v ústrety zavanul pronikavý pach rašeliny, smíšený s aromátem sladu, z něhož se dělalo mdlo. A k tomu všemu ještě dusivý dým střelného prachu.

Uprostřed místnosti stál stůl s hořící lampou, takže ani nemuseli chodit dál. Všechno bylo vidět otevřenými dveřmi. Do klenutého prostoru, lépe řečeno do několika propojených místností, vedlo šest schodů. Světlo odhalovalo něco, co připomínalo složitou aparaturu chemické laboratoře. Poblíž stály na zemi sudy. Jinak tu byly i řady láhví a pár pytlů, některé plné, jiné prázdné.

Biggles chvíli bloudil očima po dlouhém, kamenném prostoru bez oken a na tváři se mu objevil výraz, který se jen stěží dá popsat. Zavolal na Bertieho. Ten přišel. „Pořád ještě spolu kecají,“ ohlásil.

Biggles mu ukázal do klenutých místností. „Jen se na to podívej. Jak může být člověk tak na hlavu padlý?“ zeptal se trpce. „Odpověď byla přece nasnadě. Je na čase, abych si tu hlavu dal prohlídnout.“

„Copak to teda je, starouši?“

„Palírna. Ilegální palírna.“

„Já to nechápu. Palírna?“

„Ano, vyrábějí tu whisky.“

Bertie tiše hvízdal.

Biggles kroutil smutně hlavou. „A to jsme měli všechny indicie. Skotsko, rašelina, ječmen, dej si to dohromady a vyjde ti skotská whisky. A ke všemu jsme ještě věděli, že Norton se specializoval na krádeže nákladů whisky. A já na to stejně nepřišel. Zřejmě se mu zdá snazší, když si tu whisky bude vyrábět sám, než aby pořád číhal na Great North Road. Rozhodně tu našel ideální místo na svůj experiment. Ted' chápu, proč tu nechtěl mít Roda. No jo. Ted' aspoň víme, na čem jsme.“ i

„A co ted'?“ zeptal se Bertie.

Biggles se otočil k muži, kterého měl dosud na mušce Ginger. „Pamatuj si, že jsi pod arestem. Momentálně si s tebou nemůžu nic počít, takže můžeš prozatím jít, kam chceš, ale radil bych ti, abys tu zůstal. Z ostrova stejně pryč nemůžeš. Nezkoušej na nás nějaké triky, protože tím by sis svou situaci ještě pohoršil. Když se budeš chovat

rozumně, možná ti to pomůže při vynesení rozsudku. Říkám možná. Žádný slib to není.“

„Viděls všechno, co je tady k vidění,“ zamumlal ten chlapík. „Víc ti stejně říct nemůžu. Já sám už Nortona varoval, že to vezme tehle konec.“

„Tak proč jsi s ním spolupracoval?“

„Protože mi dal šanci...“

„Jakou šanci? Jsi snad jeden z těch mužů, co jim pomohl utéct z Pentoville?“

„Jo.“

„Proč ti pomohl ven?“

„Věděl, že jsem pracoval v palírně a že umím destilovat. Vím, jak se dělá viska, teda whisky. To byl jeho nápad, ne můj.“

„Aha. Tak takhle to teda bylo. Vidím, že se ti vrací paměť. Jak se jmenuješ?“

„Larkin.“

„Kdo pilotuje to letadlo, co tady přistává?“

„Jeden Nortonův kamarád, co býval pilot.“

„A jaký má na tom zájem?“

„Staral se o kontakty. Ani ne tak o obchodování s viskou, ale zajišťoval prázdninový pobyty pro lidi, který jsou v balíku. Vím jen, že má pár nočních klubů v Londýně.“

„Zvláštní místo na prázdninové pobyty, nezdá se ti?“

Larkin zaváhal. „Tak do toho,“ pobídl ho Biggles. „Klidně můžeš dokončit, cos stejně už nakousl. Co je to za lidi, kteří mají tak rádi venkovský vzduch?“

„Pár chlápků, co po nich jdete.“

„Chceš říct, po kterých jde policie?“

„Nojo. Některým se tady ani moc nelíbilo, ale je to pořád lepší, než utíkat. Nezůstávali tu dlouho.“

„A co se s nima dělo pak?“

„To já nevím. Na to se musíte zeptat Nortona. V tom já nejedu.“

„Jak dlouho to tady už funguje?“

„Asi půl roku.“

Biggles přikývl. „Pěkně se vám tu hospodařilo. Kdybyste nebyli tak hloupí, mohlo vám to ještě vydržet. Do jaké míry jsou do toho zapletení lidé z pevniny?“

„Tak to oni nás práskli? Myslel jsem si, že k tomu jednou dojde.“

„Nikdo nikoho neprásknul. Prozradili jste se sami tím, že jste potopili člun vlastníka tohoto ostrova.“

„No jo, já hned říkal, že je to pitomina. Místní lidi dostávali visku zadarmo. Tak to zařídil Duncan, ten je totiž odsud. Pracuje teď s Nortonem a ostatníma. Pro visku by si tu lidi dali koleno vrtat. Neřeknete snad Nortonovi, že jsem zpíval?“ zeptal se Larkin prosebně.

„S tím si starosti nedělej,“ odpověděl Biggles. „Dobře. To je asi všechno. Prozatím. Kdybych byl tebou, zůstal bych radši v zámku. Až se Norton vrátí, můžeš mu napovídat, co chceš.“ Potom se obrátil ke Gingerovi a Bertiemu a zavelel: „Jde se.“

Nechali Larkina v chodbě a rychle vyšli na čerstvý vzduch. Udělal jim dobře po těch výparech uvnitř. Biggles si vzal od Gingera dalekohled a namířil ho ke statku. „Pořád ještě řeční, ale každou chvíli si můžou dát zpátečku.“

„A co my teď?“ zeptal se Ginger, když mu Biggles vrátil dalekohled.

„Vrátíme se k Rodovi.“

„Napříč vřesovištěm?“

„Přirozeně.“

„Ale to se s tou bandou setkáme!“

„No a co? Až jim povím, kdo jsme, že jsme všechno viděli a že čekáme jen na příjezd jejich člunu, abychom to tady mohli sbalit, rozmyslí se dvakrát, než by zavraždili vlastníka ostrova a tři policajty. Vědí, že z ostrova se tak jako tak nedostanou. Pojd'te, pospíšíme si. Dostal jsem hlad.“

„Už nás zmerčili,“ ohlásil Ginger, který mezitím pozoroval statek. „Tamhle jdou.“

Biggles se matně usmál. „Bude to zajímavý pohled, až jim povím, že jsou zatčení,“ zamumlal si pro sebe. „Tak pohyb. Jdeme k nim.“

14. Oddechový čas

Těsně vedle sebe kráčeli Biggles, Bertie a Ginger po zvlněném vřesovišti dolů ke statku. Z protější strany rázovali muži, kteří odtamtud vyšli a spěchali k zámku. Obě skupinky šli přímo, takže bylo jasné, že se střetnou někde v polovině cesty, tedy na vypáleném území.

Při pobytu v zámku si vůbec nevšimli, jak se počasí zatím zhoršilo. Táhly sem těžké mraky a začínalo hustě mžít. Viditelnost teď byla mnohem horší. Vítr polehl, což věstilo mlhu. Nikdo se o tom slovem nezmínil, ale všichni věděli, že za téhle situace bude mít Algy potíže při návratu s hledáním vhodného místa na přistání, jestli v houstnoucí mlze vůbec nepřeletí ostrov. Jaký to bude mít vliv na situaci, se těžko dalo předvídat, ale Ginger si začínal dělat starosti.

Asi po dvou minutách, kdy šli mlčky, začal meditovat: „Nikdy bych si byl nepomyslel, že se vyplatí vyrábět s takovými obtížemi whisky, když je všude k dostání.“

„Ale za určitou cenu,“ odpověděl Biggles. „Nemysli si. Výroba sama nestojí skoro nic, cenu dělají tak vysokou daně a clo.“

„To, co vyrábějí tady, nebude mít žádnou kvalitu,“ poznamenal Bertie.

„Řekni klidně, že to je šmejd. Patoky. Nezralá whisky z nečistého lihu, která se skoro nedá pít. Slyšel jsem, že chutná odporně, ale je strašně silná, proto je po ní shánka.“

„A jak ji ta banda asi prodává?“ zeptal se Ginger.

„To nebude žádný problém. Zapomínáš, že podle toho, co jsme se dozvěděli na zámku, vlastní jeden z těch chlapů řadu nočních klubů, řekl bych pochybné pověsti. Lidi, co si v těch podnicích ruinují život, zřejmě kolem půlnoci už vůbec nevnímají, co pijí. Jde jim jen o to, aby do sebe lili alkohol a cítili se jako hauři. Možná že nějaký hlavoun, který tuhle bandu řídí, občas míchá jejich whisky s normální značkou, takže se dá ještě pít. Jenže to já přirozeně nevím, protože v tomhle směru nemám zkušenosti.“

„Ale já pořád ještě nechápu, jak se jim to může vyplácet, když vezmeme v úvahu všechna rizika.“

„Počítání z hlavy není moje silná stránka, ale můžeme se na to zkusit podívat,“ odpověděl Biggles. „Ten šmejď, co se tu vyrábí, stojí sotva pár šestáků za litr. A teď si představte, že ho v tom klubu prodávají desetkrát draž jen za jedno štamprle. Pak si dovedete spočítat, kolik jim to hodí za litr. A to ještě i ten litr zpančujou vodou. Když se to takhle dělá ve velkém, musí to nést spoustu peněz. Nemyslete si, že by to dělali, kdyby to nic neneslo. Ve Skotsku a Irsku už není tolik ilegálních palíren jako dřív, ale určitě se ještě dost pokoutně pálí. Rašelina a voda nestojí nic, ječmen je laciný, aparatura je dost jednoduchá, takže... Ale – už je tady máme. Mluvit s nima budu já, i když moc toho k mluvení nemám.“

V té chvíli se obě skupiny setkaly. Zastavily se. Ale žádná z nich se nesnažila zabránit té druhé v další cestě.

Biggles promluvil jako první. „Všichni jste zatčení. Vraťte se do zámku a zůstaňte tam.“

Vůdce druhé skupiny se zatvářil překvapeně. „Snad nemluvíš se mnou?“ zeptal se posměšně afektovaným hlasem.

„Přestaň s tím šaškováním,“ okřikl ho Biggles. „Tím si nepomůžeš. Jestli ty jsi Norton, tak vskutku mluvím s tebou. Ale s ostatními taky.“

Teď se Norton zatvářil výhružně. „A kdo jsi ty, že si se mnou troufáš tahle mluvit?“ zeptal se teď úplně jiným tónem. „To bys pomalu už mohl vědět, ale pro případ, žeš to zapomněl, osvěžím ti paměť,“ odpověděl mu Biggles s ledovým klidem. „Jsme detektivové ze Scotland Yardu.“

„A co jste teda objevili, mohu-li být tak smělý?“

„Všechno, co se tady děje. A to úplně stačí, aby vás dali na dost dlouho pod zámek. Hra skončila. Už sem jede člun, aby si vás vyzvedl. Jestli jsi tak chytrý, jak se tváříš, tak si to přeber a nedělej to pro sebe ještě horší, než to je.“

Jeden z mužů strčil ruku do kapsy, ale Bigglesovi to neuniklo. „Nech bouchačku tam, co je, nebo tě to bude mrzet,“ řekl zostra. „A nezkoušejte to na mě. To je všechno, co jsem chtěl říct. Pěkně si to promyslete. Prozatím můžete zůstat v zámku.“

Po těchto slovech pokračoval Biggles s Bertiem a Gingerem v cestě. Nějakou dobu se neohlíželi. Když se Ginger přece jen ohlédl,

viděl, že skupinka stojí pořád na stejném místě. Muži se zjevně o něco přeli. Řekl to Bigglesovi.

„Mají toho na prodebatování víc než dost. A protože tuhle sortu znám, vím skoro jistě, že to skončí hádkou,“ odpověděl Biggles.

Rod jim přišel naproti. „Tak co, jak to šlo?“

„Prima,“ odpověděl Biggles. „Lepší to ani jít nemohlo. Teď už víme všechno. Odpověď byla na druhé straně dveří, jak jsem si myslel.“

„A jaké kšefty tam provozují?“

„Jak se zdá, tak dva, ačkoliv ještě nevím přesně, jak to všechno spolu souvisí. Zaprvé máš ve svém krásném záměčku palírnu whisky. Tím se vysvětluje ten pronikavý pach rašeliny, který jsme tam cítili. Už jen to by prozradilo úředníkům z celní správy, na čem jsou.“

„Jenže my čirou náhodou nejsme úředníci celní správy,“ zaprotestoval Bertie. „My jsme obyčejní policajti.“ Biggles přerušení ignoroval. Pokračoval v informování Roda. „Palírna je za těmi dveřmi, co byly zavřené. Vchází se jimi do velkého prostoru, o němž asi nic nevíš. Jsou to propojené místnosti. V tomhle sklepení, které dřív možná sloužilo jako ubytovna pro obránce zámku, kdoví i jako vězení, jak jsi navrhoval ty, se teď vyrábí whisky. Kdybychom mohli zámek pořádně prohledat od sklepa až po střechu, třeba bychom objevili, že ta banda bivakovala právě tam. Možná to tak nebylo, když sem přišli poprvé, a dolů se přemístili až pak, když ses na scéně objevil ty. Je možné, že dostali hlášku z pevniny, že sem jedeš, což by vysvětlovalo ten fakt, že jsi při své první návštěvě na zámku nic neobjevil.“

Rod se zatvářil překvapeně. „Pane na nebi, a co tam podnikají ještě?“

„Taky organizují prázdninové pobyty, ve skutečnosti první útulek pro uprchlé vězně.“

„Jak to všechno víš?“

„Od jednoho chlapíka, kterého tam nechali, aby hlídal. Když viděl, že hra skončila, začal zpívat. V naději, že si tím zachrání kůži, bude rád svědčit i u soudu. Já tyhle typy znám. V každé bandě se najde někdo takový. Ale jak se vedlo zatím tobě?“ Za řeči

pokračovali v cestě na statek. „Gingere, ty bys mohl udělat něco k snědku,“ řekl Biggles, když tam došli. „Tenhle ostrov asi podporuje chuť k jídlu.“

„A jak to bylo zatím se mnou?“ usmál se doširoka Rod. „To vám hned povím. Měli tu drzost, že se se mnou chtěli dohodnout.“

„Jak dohodnout?“

„Snažili se mě podplatit.“

„Jak?“

„Nejdřív mi nabídli, že by si ostrov ode mne propachtovali na pět let. Peníze prý nehrají roli, však víte, jak to chodí. Když jsem to odmítl, chtěli si ten ostrov koupit, a to se všim všudy, za což by platili nájem. Já jim přirozeně řekl, že ostrov prodat nemůžu, ani kdybych chtěl, protože ho sám mám v nájmu. A oni že by teda odkoupili mou nájemní smlouvu. Já na to, že ani nápad. Načež se zeptali, proč na tom ostrově tak lpím, když není k ničemu. A já zase, tak proč ho chtějí oni, když k ničemu není. Když mi na to nedokázali odpovědět, pozvali mě k sobě na zámek, abychom si tam vypili skleničku a celou věc prohovořili dál. Dovedete si asi představit, že jsem na to nepřistoupil, naopak jsem jim připomenul, co se na zámku stalo při naší minulé návštěvě.“

„A co oni na to – myslím, jestli se vyjádřili ke způsobu, jakým jsme odtamtud zmizeli?“

„Říkali, že jsme si mohli ušetřit spoustu nepříjemností. Že nám nechtěli vůbec nic udělat. A taky nás tam nechtěli zbytečně zadržovat. Dokonce se mi snažili namluvit, že se ten provaz přetrhl náhodou. Zeptal jsem se jich, jestli mě fakt mají za blba. A oni zase začali argumentovat, což mi přišlo vhod, protože jsem je tady chtěl zdržet. Když nakonec viděli, že po dobrém nezmůžou nic, přestali s přáteličkováním a změnili tón. Pohrozili mi dokonce, že mě tu nechají vyhladovět.“

„No a co ty na to?“

„Že to klidně můžou zkusit, ale že to nebude tak hned, protože mám zásob nejmní na měsíc. A oni pak zašli tak daleko, že začali s narážkami, že po mně neštěkne ani pes, kdybych náhodou zmizel. Z toho jsem usoudil, že ti vyšel tvůj plán. Skutečně si mysleli, že jste mě tu na ostrově nechali samotného. Opravdu tomu uvěřili. Když

nakonec ten z nich, který měl hlavní slovo, vytáhl revolver, pomyslel jsem si, že je načase, abych je informoval. Stáli zády k zámku, takže jsem je požádal, aby se laskavě obrátili, pak že uvidí sami. Udělali to. Vy jste tou dobou byli už venku. Člověče, tos měl vidět, jak se tvářili, když poznali, že jsme je vodili za nos. Chvilí jsem si fakt myslel, že mě zamorduj ou, ale vzal jsem je na mušku svou puškou, takže si žádný z nich netroufal udělat první pohyb. A tak to skončilo. Na chvíli se stáhli stranou a diskutovali spolu a pak odešli k zámku.“

„Fantastická práce,“ pochvaloval si Biggles. „To muselo být pro ty chlapy zklamání.“

„A co se bude dít teď?“

„Zůstaneme schovaní před tím zatraceným deštěm a pořádně se najíme. A pak – no, já vlastně ani nevím. Musíme si to rozmyslet. Skoro si myslím, že toho ani moc nadělat nemůžeme, než se vrátí Algy nebo než nám sem komodor pošle pár mužů. Jestli zatím chtějí příměří, jsem rozhodně pro. Oni teď z ostrova nemůžou a my víme všechno, takže čas už nehraje roli.“

„Obtíže začnou, až přijede jejich člun,“ poznamenal Ginger, zatímco se všichni sesedli kolem výběru už otevřených konzerv. „Mohli by s ním totiž odjet na pevninu a já nevím, jak bychom jim v tom mohli zabránit, kdyby se rozhodli prostřílet se ven. Vědí, co je čeká, až je zabásnou, a takoví lidé jsou v zoufalství schopni všeho.“

„Chtěl jsem celou věc vyřešit bez krveprolití, takže můžeme jen doufat, že to nedojde tak daleko,“ odpověděl Biggles vážně. „Jejich člun pravděpodobně nedorazí dřív, než přiletí Algy a poví nám, co hodlá podniknout šéf. Přinejhorším ho zase můžu poslat do vzduchu, aby rádiem přivolal pomoc. Jestli všechno klapne, musí tu být už zítra. Až ho uslyšíme, hned za ním vyrazíme na pláž. Nevím, co bychom momentálně mohli ještě udělat.“

Dali se do jídla a pokusili se ho aspoň trochu vychutnat. Venku se těžké mraky už málem válely po zemi, přšelo čím dál víc, vidět bylo sotva na pár metrů. A z moře stoupala mlha.

„Tohle počasí mi leze na nervy,“ poznamenal zachmuřeně Bertie. „Rád vidím na to, co dělám, jestli chápete, co myslím.“

„A já mám zase rád v dohledu zámek,“ prohlásil Biggles. „Ale protože počasí ovlivnit neumíme, jak nás poučila zkušenost, musíme to nechat tak.“

„Je v tom jedna výhoda,“ prohlásil optimisticky Rod. „Tenhle déšť tak promočí vřesoviště, že ho nebudou moci podpálit. A i kdyby se jim to nakrásně podařilo, bez větru se oheň nerozšíří.“

„To je rozhodně uklidňující myšlenka,“ přisvědčil Biggles. „Nebyla by to žádná legrace, kdybychom museli zůstat pod širým nebem.“

„To rozhodně ne. A ty chlapy bychom ani neviděli, kdyby se nás pokusili obklíčit.“

„Musíme se postarat, aby se to nestalo.“

„To znamená, že musíme hlídkovat?“

„Přirozeně. Máme taky uši. Takže zatím naházejte ty vyjedené konzervy všude kolem. Jestli na ně někdo šlápne, hned to uslyšíme.“

Den uplynul bez dalších příhod. Nevypadalo to, že se zlepší počasí. Z bezměsíčného, černočerného nebe padla s večerem stejně černočerná tma. Ale uvnitř stavení s ohněm, který si rozdělali, to docela šlo.

Bertie, na kterého vyšla první hlídka, seděl na prázdné krabici ve dveřích a na kolenou měl položenou Rodovu pušku. Za těchto okolností by bylo vypálení broků účelnější obranou než cílená střelba z revolveru.

15. Máme je!

Noc uplynula klidně, až na jediné malé vyrušení, když měl hlídku Ginger. Bylo to krátce po půlnoci. Nechal vyhasnout oheň a seděl na kartónové krabici těsně u dveří, když ho vyrušilo zarachocení prázdné konzervy. Zarachocení je možná silné slovo, byl to poměrně slabý zvuk, ale rozhodně ho způsobil pohyb plechu. V tichu noci to bylo jasně slyšet.

Ginger vyskočil a zíral do tmy. Když nic neviděl, popošel o krok ven. V téže chvíli se ozvalo zaprskání a něco kolem něho bleskurychle proběhlo. Hned věděl, na čem je. Musela to být kočka. Uklidněný, že to byl jen planý poplach, se zase posadil na svou hlídku.

Vysvětlení se mu dostalo hned ráno, když se zeptal Roda, jestli jsou na ostrově divoké kočky. Rod mu řekl, že neví, jsou-li skutečně divoké, ale že tu bývalí osadníci zřejmě zanechali pár domácích koček a ty délkou času zdivočely, hlavně v dalších pokoleních.

„Jedna taková se potulovala kolem našeho stavení. Zkoušela asi vylízat některou z těch prázdných plechovek. Musím říct, že mě pořádně vyplašila. A já ji ostatně taky.“

Už za rozbřesku se trochu vyčáslilo. To znamená, že přestalo pršet, i když bylo stále zataženo. Až k zámku vidět nebylo, protože výše položená krajina byla stále v mlze. Skalní hřeben vypadal jako rozplizlá šmouha, kterou by mohli považovat za kdovíco, kdyby nevěděli, co to je. Opršelé vřesoviště působilo tristním dojmem.

„Myslím, že Algy nebude zrovna šťastný, když bude muset přistát za tohohle počasí,“ poznamenal Biggles s ustaraným výrazem v tváři, když se pustil do zatápění, aby si udělali ranní čaj a snídani. „Máš to tu ale klima...“

„Je ještě moc brzo, starouši,“ utěšoval ho Bertie. „Možná se ještě víc vyčáslí.“

„Mohl by sis udělat procházku na pobřeží, aby ses podíval, jak jsme na tom s přílivem,“ navrhl mu Biggles. „Protože tu Algy přistával už víckrát, možná to zkusí poblíž statku. Já bych na jeho

místě spíš volil pláž, tam je víc prostoru. Ale i tam bude muset dávat velký pozor.“

„Nevypijte mi všechen čaj, než přijdu,“ řekl Bertie při odchodu. Za několik vteřin se ozval výstřel a Bertie zase vpadl dovnitř.

Biggles vyskočil od ohně. „Co se stalo?“

„Někdo z těch parchantů si mě vzal na mušku.“

„Víš jistě, že mířil na tebe?“

„To si piš! Slyšel jsem zahvízdnout kulku.“

„Odkud přiletěla?“

„Nevím to jistě, ale řekl bych, že ze skalního hřebene.“

„Co asi mají v plánu?“ mumlal si Biggles, popošel ke dveřím a vyhlédl ven.

„Podle mého nás chtějí udržet tady uvnitř,“ mínil Rod.

„Hm.“ Biggles sraštil obočí. „Na tu možnost jsem ještě nepomyslel. Kdyby nás tady udrželi, než přijede jejich člun, mohlo by se jim to podařit. Několik chlapíků rozestavených po hřebeni, by nám mohlo setsakramentsky znepríjemnit cestu na pobřeží. Ale stejně to budeme muset zkusit, ať se nám to líbí nebo ne. Algy o ničem neví a pravděpodobně se bude snažit přistát na pláži. Předpokládá, že nás najde právě tam. Nevěřím, že by si ho troufli bez dalšího zavraždit, ale mohli by jednoduše poškodit stroj. Stačilo by pár zásahů na správné místo. A to by pak pro nás vypadalo hodně bledě. My bychom zůstali odříznutí tady a oni by mohli zmizet na člunu, až dorazí.“

„A co tedy uděláme?“ zeptal se Rod.

Biggles se na chvíli zamyslel. „Zatím nevidím nutnost, abychom něco dělali. Budeme mít dost času, až uslyšíme stroj. Mezi touhle chvílí a přiletem helikoptéry se může ještě víc vyjasnit. Algy by nás v tom případě ještě před přistáním začal ze vzduchu hledat, když nás neuvidí na pobřeží. Ale nemá cenu spoléhat na počasí. To zřídka kdy vychází.“

„Kdyby nás Algy nenašel na pláži, zaletěl by sem,“ prohlásil Ginger s přesvědčením.

„Ani v tom případě bychom jim nemohli zabránit, aby stříleli na mašinu. Tady jsme moc blízko u skalního hřebene. Každá rána by byla trefa. Ne, musíme si to v klidu promyslet. Naspěch není.“

„A co kdybychom to vzali bočním pohybem kolem nich?“ zeptal se Rod.

„A co bychom tím docílili?“

„Dostali bychom je z místa.“

„Jak?“

„Máme přece zbraně.“

Biggles zavrtěl hlavou. „Nemám chuť rozpoutat tu privátní válku, aby mě vrazili na titulní stránku do novin. Kdyby nás napadli oni, to by byla jiná. Konec konců bychom pak měli právo na obranu.“

„A co když nás nenapadnou?“ naléhal Rod.

„To je otevřená otázka. Nemohli bychom dokázat, že na nás stříleli.“

„Dobrá, jak chceš. Nemám jít na výzvědy, abych se přesvědčil, kde jsou? Moje puška by jim i tak mohla dát zabrat. Mohl bych na ně vypálit pár broků, aniž bych někoho zabil.“

„Ne, děkuju ti. Nenechám tě jít, abys jim posloužil za terč. Tohle není to správné místo a ta správná doba na zranění.“

„Možná mají stejný názor.“

„Co se týče zraněných na jejich nebo na naší straně?“

„Na obou.“

„Já ti nerozumím.“

„Podle mého byl ten výstřel na Bertieho jenom varování, aby ho zase dostali dovnitř. Nechtěli ho trefit. Kdyby chtěli, určitě by to dokázali, pokud nejsou úplní žabaři.“

„Tak moment,“ zaprotestoval Bertie. „Ta kulka mi proletěla těsně vedle ucha.“

„I tak možno, ale netrefila. Jen se na to podívej. Kdyby tě chtěli skutečně odprásknout, nechali by si tě přijít blíž, aspoň tak daleko, aby tě opravdu trefili. Protože jsi nevěděl, že tam jsou, bylo by to dost snadné.“

Biggles zatáhl z cigarety. „Myslím, že na tom něco je, Rode. Argumentuješ rozumně. Mají stejně málo zapotřebí mrtvých jako my. Aspoň pro případ, že dostaneme posily dřív, než dorazí jejich člun. Ilegální pálení whisky je jen maličkost ve srovnání s vraždou.“

„No a kdybys měl nakrásně i pravdu, co je v tom za rozdíl?“ chtěl vědět Ginger.

„V téhle chvíli ani ne tak veliký, protože nemáme důvod chodit ven. Ale kdyby se změnilo počasí nebo kdyby se objevil Algy, bylo by příjemnější, kdybychom věděli, že jen blafují.“

„Je jen jeden způsob, jak si to ověřit, starouši,“ prohlásil Bertie a dýchl si na monokl, aby ho vyčistil. „Jít to prostě zkusit, jestli chápeš, co myslím.“

„Nemluv nesmysly,“ obrátil se k němu Biggles. „Co nám pomůže, jestli budeme mít jistotu, že nás opravdu chtěli trefit, když bude po všem.“

„Mně by nevadilo jít to zkusit.“

„Ty zůstaneš, kde jsi.“

Rozhovor se zadrhl, dokud Biggles neohlásil od okna, že se začalo vyjasňovat. „Mlha se tady někdy rozplyne stejně rychle, jak dovede padat,“ prohlásil Rod. „Už jsem to tu zažil párkrát.“

„Doufám, že máš pravdu. Byla by to příjemná změna, kdyby bylo zase něco vidět.“

„Musí si myslet, že nás tady pěkně zapikolovali,“ poznamenal Ginger.

„A to taky ano,“ odpověděl Biggles. „Ale jelikož nemáme naléhavý důvod, proč chodit ven, nemusíme si s tím dělat starosti.“

Mlha se teď skutečně zvedla a rychle se zlepšila viditelnost, jak předpovídal Rod. Skalní hřeben byl teď pěkně vidět. Biggles se na něj bedlivě zadíval dalekohledem, ale žádný pohyb nezaznamenal. Pláž, položená těsně pod hřebenem, vidět nebyla, zato bylo v dálce vidět moře, třebaže ne až k dosud zamlženému obzoru. Po nějakém plavidle nebylo ani stopy.

„Rád bych věděl, co ti banditi chtějí dosáhnout těmi manévry,“ poznamenal zamyšleně Biggles. „Jejich člun má dorazit až zítra. Nevěřím, že tam zůstanou dřepět celý den a celý večer. Jestli to mají v úmyslu, přeju jim dobrou zábavu.“

„A co by měli dělat jinak?“ zeptal se Rod. „Podle mého by se měli vrátit do zámku a pokusit se tam zničit všechny důkazy.“

„A jak?“

„Mohli by celý ten krám naházet ze skal do moře.“

„Jenomže možná vůbec nemají v úmyslu vyklidit pole.“

„Přece nebudou tak hloupí, aby si mysleli, že tu po tom všem můžou ještě zůstat. Musí si uvědomit, že odtud momentálně nemůžou pryč. Stejně jako my.“

„Nevědí, že se Algy může každou chvíli vrátit,“ namítl Ginger. „Možná vůbec nepomýšlejí na odchod. Jestli jejich člun dorazí dřív než naše posily, existuje možnost, že si budou chtít zajistit bezpečnost tím, že nás odstraní.“

„Jestli si to myslí, tak jsou superoptimisti.“

„Těžko můžeme něco podniknout, až přiletí Algy, pokud s ním nenavážeme kontakt. Deset ku jedné, že přistane na pláži. Jestliže to udělá, dostane se do maléru. Ti chlapi z hřebene ho budou mít v hrsti. Můžou ho rozstřílet na cucky. Jsou usazení mezi námi a pláží, jak bychom tomu teda mohli zabránit?“

„Snad si nemyslíš, že tu zůstanu sedět, zatímco bude přistávat na pláži?“ zeptal se sarkasticky Biggles. „Jakmile uvidíme, že se k tomu schyluje, jdeme za ním, ať se nepřítel třeba staví na hlavu. Ale možná přiletí rovnou sem. Tohle je místo, kde nás opustil.“

„Ale stejně můžou na mašinu začít pálit.“

„To je riziko, s kterým musíme počítat. Algy nemusí zůstat na zemi víc než minutu. To stačí, abych ho hned zase poslal nahoru, kde by vyslal SOS. Jestli má někdo lepší nápad, tak sem s ním.“

Nikdo nic neříkal. Biggles si zapálil novou cigaretu. Uplynulo několik minut. A pak se ozval Ginger. „Algy už nalétává. Slyším mašinu. Půjdu se podívat, kde jsou.“ Vyběhl ven, ale hned se zase stáhl, když se od kamenné zdi stavení odrazila kulka.

„Takže nás mají pořád ještě na mušce,“ zamumlal Biggles. „No, brzy se dozvíme, co mají v plánu.“ Vytáhl z kapsy revolver a šel ke dveřím, aniž se přímo vystavil palbě. „Je to opravdu Algy,“ ohlásil zvesela. „Letí sem. Gingere, hod' něco do ohně, aby viděl kouř. Možná zamíří ke statku.“

Ginger poslechl a rychle hodil do doutnajícího ohně všechno, co našel.

„Nemá to cenu,“ zavrčel Biggles po chvíli. „Myslím, že se nedívá tímhle směrem, protože zůstává viset nad pláží.“

„Ale to určitě uvidí ty chlapy na hřebenu,“ vykřikl Rod. „Ne, když se budou krýt. A nebo je uvidí, ale bude si myslet, že jsme to my. Tak honem. Jde se na pláž. A rozptýlit se. Nezůstávat pohromadě.“

S těmito slovy vyskočil Biggles ze dveří a kličkoval ke skalnímu hřebenu. Ostatní ho následovali. Každý zvlášť.

Třeslo několik výstřelů. Naštěstí nikoho nezasáhly. Směrem ke Gingerovi neproletěla žádná kulka. Nikdo se nezastavoval. Jeden z ostřelovačů vyskočil z místa, kde ležel, a ukryl se za hřeben. Ozvaly se i výstřely z Rodovy lovecké pušky, ale Ginger nepostřehl, nač mířil.

Pak se stalo něco neočekávaného. Helikoptéra, která zmizela z dohledu za hřebenem, jako by se chystala k přistání, zase prudce vzlétla, přeletěla hřeben a pomalu klesala ke statku.

„Všichni zpátky dovnitř!“ zakřičel Biggles a slova doplnil rozmáchlým gestem.

Všichni se horempádem rozběhli zpátky. Veškerá střelba kupodivu ustala.

„Proč to Algy udělal?“ prudce oddychoval Ginger. „Musel vidět, co se děje.“

„A proč ustala střelba?“

„Možná pádili po svahu k pobřeží. Na tom nezáleží.“ Biggles zůstal stát venku a ukázal Algymu, že má přistát. Helikoptéra dosedla na místo, kde prve vykládali zásoby.

Biggles rychle popošel k helikoptéře, ale zastavil se, když z ní vyskočil inspektor Gaskin v černém obleku a s buřinkou, jako by právě vyšel ze své úřadovny Scotland Yardu. Za ním se vynořil uniformovaný policista. „K čertu, co se to tu děje?“ zeptal se inspektor nevrle.

„Všichni se kryjte. Jsme pod palbou,“ řekl Biggles stroze. „Vypni motor, Algy. Mašinu musíme na chvíli nechat jejímu osudu.“

„Pod palbou? To mi povídej!“ odfrkl inspektor. „Kulka mi přímo urvala podpatek, když jsme se chystali přistát. Co to má znamenat?“

„Trefili nás asi dvakrát nebo třikrát,“ vmísil se do řeči Algy. „Viděl jsem nějaké muže, jak upalujou k pláži, takže jsem pochopil, že tam přistát nemůžeme.“

„To mají z toho, že jsou moc hrr. Měli vás nejdřív nechat přistát a pak zahájit palbu,“ poznamenal Biggles.

„Ale co to má všechno znamenat? To bych rád věděl,“ naléhal inspektor.

„A co vy tady vlastně, pane inspektore?“

„Já? Přiletěl jsem si pro pár ničemů. Hledáme je už nějakou dobu. Pěknou skrýš si tu našli! Není divu, že jsem je nemohl najít. A oni teda střílejí na policisty? To teda něco uvidí.“

„Jejich tu šest,“ varoval ho Biggles.

„A co tu dělali? Jenom se tu ukrývali?“

„Zdaleka ne. Mají tu na zámku ilegální palírnu whisky. Viděl jsem ji. Vědí, že jejich hra skončila. Ale přijede sem jejich člun, takže si myslím, že s ním chtějí pláchnout. Jsou ozbrojeni. Zadržovali nás tady, abychom nemohli k pobřeží. Protože jsem nechtěl riskovat zranění, rozhodl jsem se, že se budeme držet v klidu, dokud nepřiletí Algy.“

„Aha, tak takhle to je. Víš taky, kdy sem má dorazit ten jejich člun?“

„Myslíme si, že zítra.“

„Prima. Takže pochytáme i tu posádku a pak se všema šupito presto za mříže.“

„A jak to chcete udělat? Už teď jich je tady šest a mají zbraně.“

„Až poznají, co se tady bude dít, rozmyslí se dvakrát, než začnou pálit,“ ujistil ho Gaskin a začal si nác pávat dýmku. „A co se tady bude dít?“

„Jedou sem mariňáci,“ informoval ho Algy, „vytáhnout Rodův člun.“

„A kde jsou teď?“

„Už by tu měli skoro být. Přeletěli jsme nad nimi pár mil od pobřeží.“

„V tom případě bychom spíš měli počkat na ně,“ navrhl Biggles.

„Možná je ta banda už uviděla. Tím by se vysvětlilo, proč najednou přestali střílet.“ Algy vyhlédl za roh stavení. „No ano! Už je to tak! Utíkají jako pominutí.“

Inspektor se prudce otočil. „A kam?“

„Na zámek.“

„Aha. Na to se podíváme.“ Gaskin popošel kus dál. „Haló!“ zahalekal. „Pojďte sem! Chci s vámi mluvit.“

Ostatní se postavili vedle něho. Ginger viděl, že se uprchlíci nerozhodně zastavili. Tři z nich pak upalovali dál, ostatní se začali pomalu vracet. Biggles si všiml, že jeden z nich je Larkin.

„Tak pohyb. Trochu přidejte,“ štěkl na ně netrpělivě Gaskin. „Nebudeme tu čekat věčnost.“ A když se ještě víc přiblížili, pokračoval. „A teď konec hloupostí. Odhod'te zbraně.“

Muži neochotně poslechli. Ale tváří v tvář policejní uniformě vypadali rezignovaně.

„Měl bych jít asi na pobřeží a zařídit to tam s tím člunem.“ řekl Rod.

„Já půjdu s tebou. Protože Gaskin si s těmi tady poradí sám,“ rozhodl se Biggles. Podíval se po inspektorovi. „Co uděláme s tou zbylou trojicí?“

„Nedělej si starosti. Nebudou dělat těžkosti, jestli jim dopřejeme čas na rozmyšlenou.“

„V pořádku. Tak pojd', Rode. Půjdemo si popovídat s chlapci v modrém.“ řekl Biggles. A tím skončily svízele na Rodově ostrově, jak tomu začali říkat muži z letecké policie, když později na tuhle záležitost přišla řeč.

Na Bigglesovu žádost bylo navázáno rádiové spojení mezi velitelem námořní havarijní služby a pobřežní celní hlídkou, takže zakrátko vyrazilo k ostrovu i plavidlo s různými úředníky na palubě. Později došlo k transportu všech zajatců, mezi nimi i těch tří, co utekli na zámek. Nedělali už žádné těžkosti, přesně jak předpověděl inspektor Gaskin, když poznali, že nemají nejmenší šanci k útěku. Když jim inspektor s četařem poručili, aby dali ruce vzhůru, bez protestu to udělali. Zjevně si moc dobře uvědomovali, že jakýkoli další odpor nemá cenu.

S příslušnou technikou byla hračka vyzvednout Rodův člun. Neutrpěl žádnou větší škodu. Když se vypumpovala voda a vyčistil motor, byl jako nový. Jak řekl Biggles velícímu důstojníkovi, právě svévolné potopení člunu zavdalo příčinu k policejnímu zásahu na ostrově.

Zatčení ostatních členů bandy na sebe nedalo dlouho čekat. Rybářský člun, který se používal k transportu whisky na pevninu, odkud ji nákladním autem odváželi do Londýna, byl identifikován na základě čísla na plachtě, které si zapamatoval Ginger, a zadržen pobřežní hlídkou. Pytle ječmene a prázdné láhve na whisky byly dostatečným usvědčujícím materiálem. Přepadová jednotka zajistila v nočních klubech muže, který celý podnik financoval, ilegálně pálenou whisky, další přitěžující materiál k tak už dost dlouhému trestnímu rejstříku majitele. Jeho privátní letadlo se používalo k přepravě uprchlých vězňů a jiných hledaných osob na ostrov. Podle Larkina, který u soudu svědčil, to byla protislužba za poskytování části kořisti z bankovních loupeží a jiných přepadení. Když celou věc ještě jednou prodebatovali, potvrdil inspektor Gaskin, že šlo o velmi promyšlený plán, jaký by mohl fungovat ještě drahnou dobu, kdyby ho nenarušila mimořádná událost a zároveň slabý článek celého projektu – majitel ostrova, který se znenadání objevil na scéně. Protože bylo známo, že bydlí někde v Kanadě nebo ve Spojených státech, dalo se pochopit, že se s ním ve zdejších krajích vůbec nepočítalo.

Rod, který měl nyní zase k dispozici člun, chtěl pokračovat ve svém původním úmyslu. Zůstane pár dní na Tole a pečlivěji tam rozváží svůj plán na znovuosídlení ostrova.

Prohlídka helikoptéry prokázala, že utrpená škoda není nijak vážná, takže s ní ostatní odletěli domů. Rod je při loučení opětovně ujišťoval, že mají permanentní pozvání k návštěvě zámku, jen co ho dá trošku do pořádku. A můžou tam klidně zůstat, jak jim bude libo.

„Proti gustu žádný dišputát,“ prohodil Biggles lidově, když za sebou Tolu nechávali v mlze, „ale mně by nijak nevadilo, kdybych ten ostrůvek už nadosmrti neviděl. Člověk může být zastáncem klidnějšího života, ale zas takovýhle klid pro mě není.“

„Absolutně s tebou souhlasím, starouši,“ přitakával Bertie. „Já bych se zbláznil, kdybych kolem sebe neměl nic než ukřičenou bandu racků. To radši nějaký ostrůveček, kde je prima teplíčko a kde kolem mě porostou banány. Tak to vidím já.“

„Až nějaký takový najdeš, pojedu s tebou,“ slíbil mu Ginger.

William Earl Johns

BIGGLES TÁPE VE TMĚ

Z anglického originálu Biggles Takes it Rough

přeložila Olga Krijtová

První vydání

Obálku s použitím motivu Zdeňka Buriana

zpracoval Josef Pěnkava

Ilustroval Pavel Andrýsek

Vydalo nakladatelství Riopress v roce 2003

jako svou 202. publikaci

Vedoucí redaktor Jaroslav Kalát

Doporučená prodejní cena 146, Kč

ISBN 80-86221-66-0